PATRICK TAYLOR

Doctor de țară în Irlanda

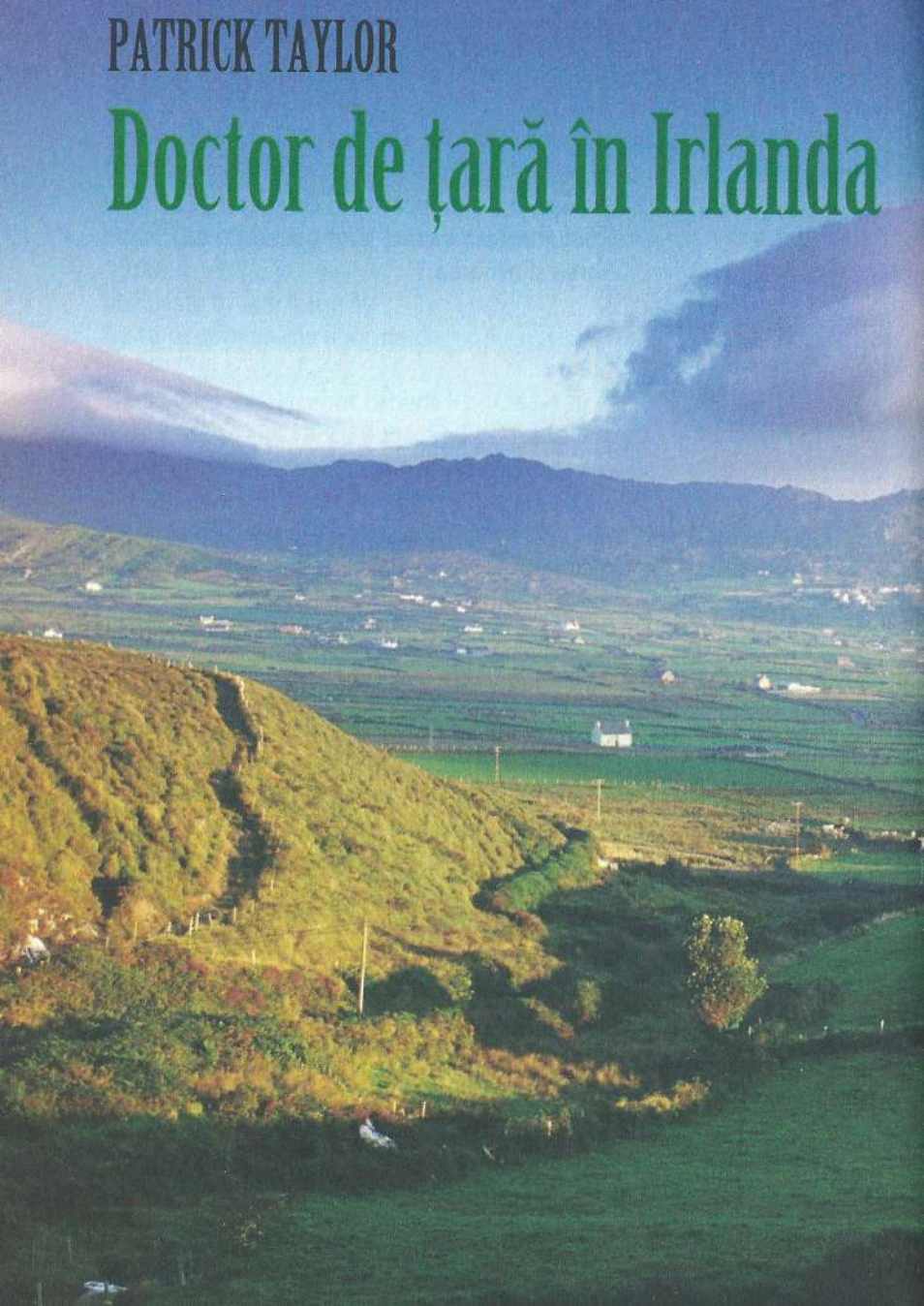

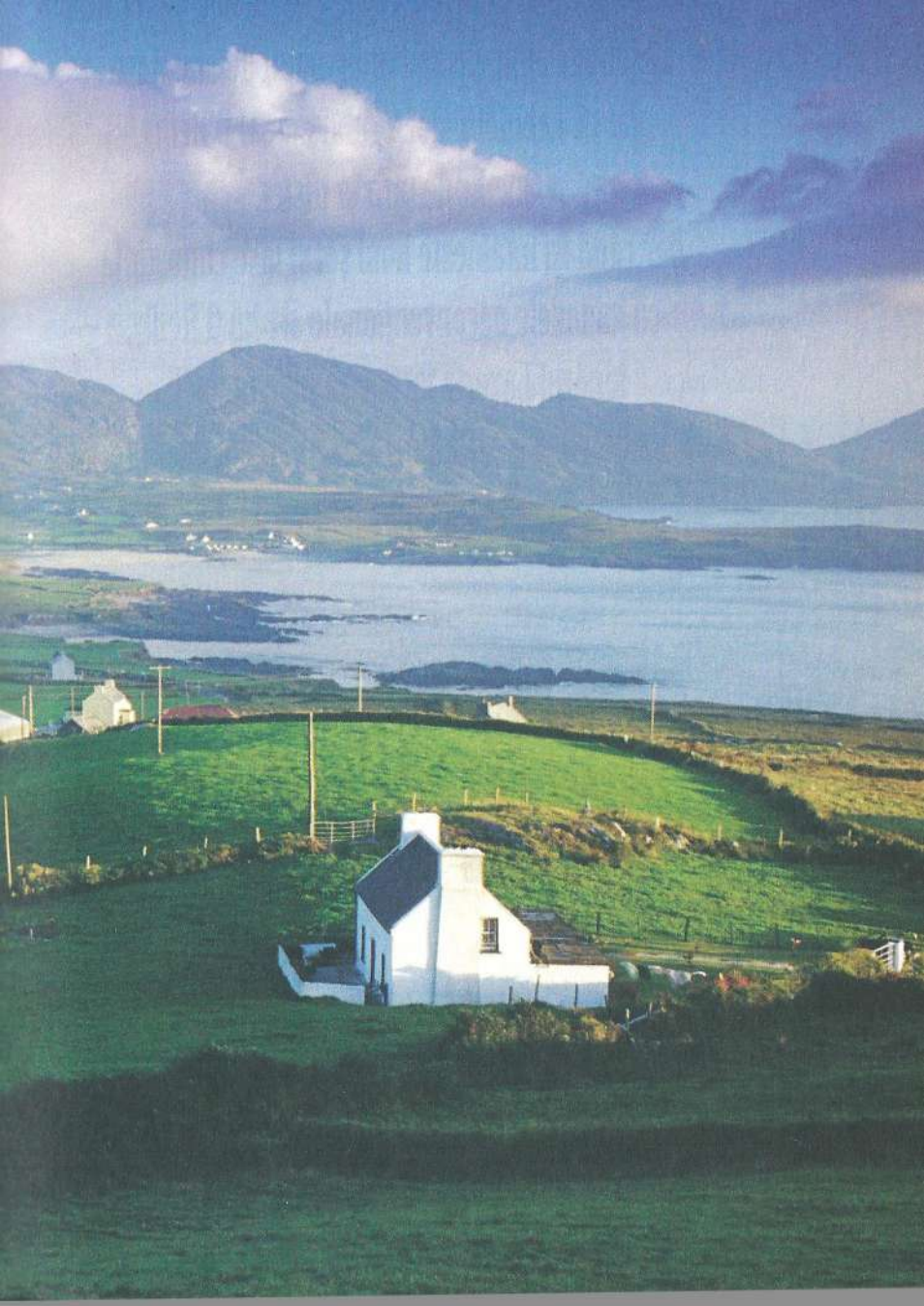

Mândrul posesor al unei diplome lucioase,
atât și nimic mai mult, Barry Laverty, medic generalist,
răspunde entuziasmat unui anunț de angajare
dat de cabinetul doctorului Fingal O'Reilly,
medic de țară în Ulster.
Dar când își întâlnește noul șef și face cunoștință
cu metodele neconvenționale ale lui O'Reilly,
tânărul Laverty începe să aibă îndoieli.
Omul e fie un șarlatan, fie cel mai bun mentor
la care ar fi putut spera vreodată.

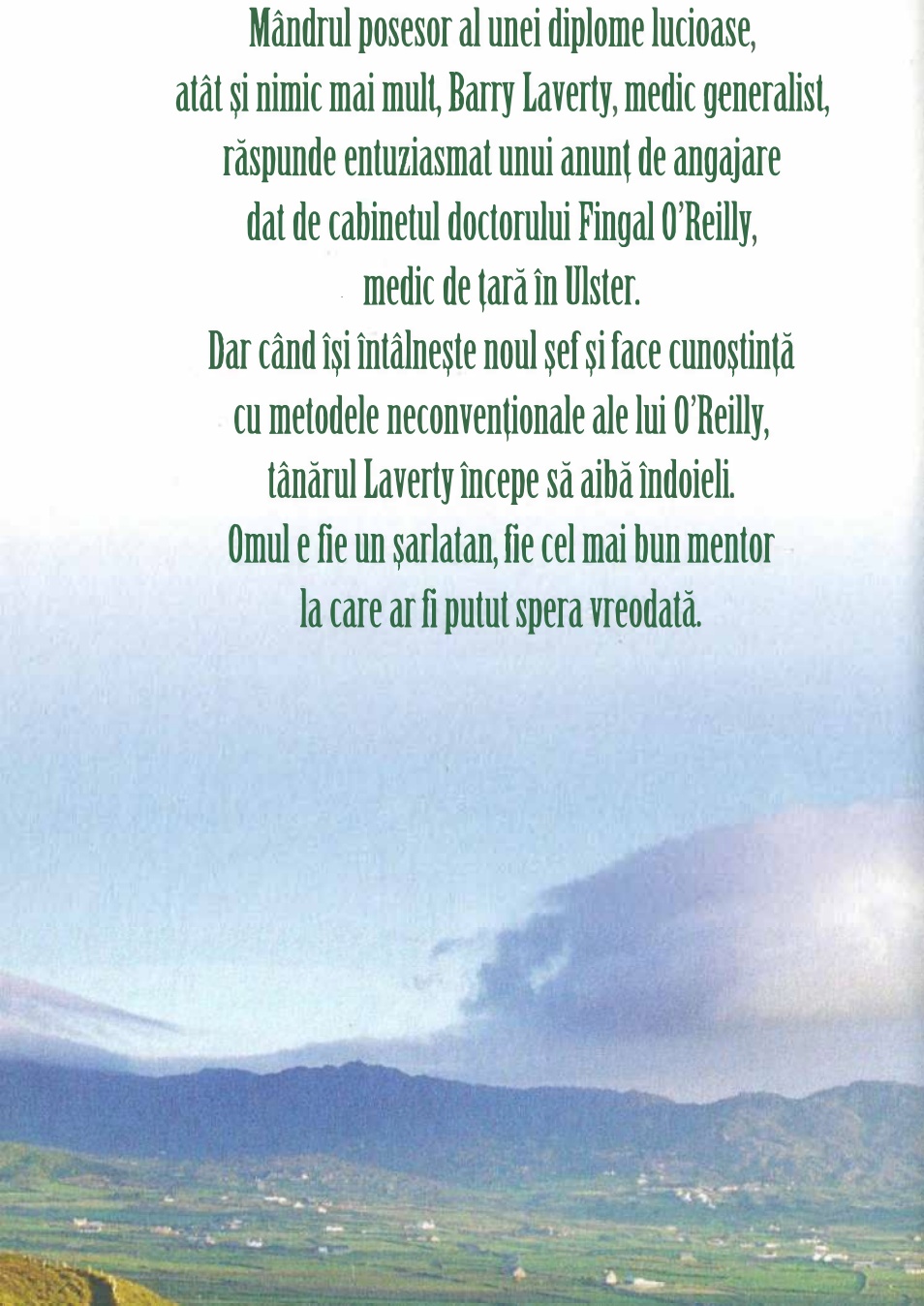

Nu pe-aici e drumul

Barry Laverty – dr. Barry Laverty, cu rezidențiatul proaspăt încheiat și cerneala încă unedă pe diplomă, își trase pe dreapta Volkswagen-ul Beetle și se uită cu atenție la hartă. Six Road End era clar marcat pe hartă. Se chiorî prin parbrizul plin de insecte zdrobite la labirintul de drumuri de țară ce se-nlănțuiau puțin mai departe, în fața lui. Undeva, la capătul unuia dintre aceste drumuri mărginite de gard viu, se afla satul Ballybucklebo. Dar pe unde s-o apuce? Și asta, își aminti el, era o întrebare care nu se referea strict la geografie.

Majoritatea colegilor săi absolvenți ai școlii de medicină de la Universitatea Regală din Belfast își trasaseră foarte clar planurile legate de carieră. El n-avea nici o idee. Medicină generală? Specialitate? Ce specialitate? Barry ridică din umeri. Avea 24 de ani, era burlac, nu avea nici o responsabilitate. Știa că are tot timpul din lume să-și hotărască viitorul, dar planurile sale pe termen scurt puteau fi în pericol dacă întârzia la întâlnirea fixată pentru ora cinci. Deși a-și găsi un drum în viață era o chestiune cât se poate de serioasă, ratele la mașină îl presau, așa că trebuia să câștige cumva destui bani ca să-și poată plăti împrumutul.

Se uită urât la hartă și apoi trasă cu degetul drumul pe care-l făcuse de la Belfast, dar, odată cu Six Road End, se termina și harta. Nici urmă de Ballybucklebo. Ce putea să facă? Își ridică ochii și aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Doi ochi albaștri încadrați de o față proaspăt bărbierită și ovală îi întoarseră privirea. Cravata îi era strâmbă. Oricât de multă grijă ar fi avut când o lega, nodul ajungea întotdeauna sub unul din vârfurile gulerului. Nu voia să pară neîngrijit. Își îndreptă cravata, apoi încercă să-și netezească firele de păr rebele ce refuzau să stea la locul lor. Ridică din umeri. Asta era, nu stăteau și pace. Cel puțin el avea părul scurt, nu-și lăsase plete, după moda asta copiată după noua formație, Beatles.

Poate o fi vreun panou indicator la intersecție, își spuse el. Ieși din mașină și

arcurile scârțâiră sub greutatea lui. Brunhilde, cum își botezase mașina, protesta sub povara averilor lui lumești: două valize, una cu puținele sale haine și cealaltă ticsită cu tratate de medicină. O trusă medicală în portbagaj, o undiță, un juvelnic și cizme de pescuit, pe bancheta din spate. Se sprijini pe ușa mașinii, conștient că statura sa firavă, de numai un metru și șaptezeci de centimetri, nu-l ajuta prea mult să vadă peste capota Brunhildei. Nici ridicându-se pe vârfuri nu vedea nici urmă de panou indicator. Poate era ascuns de tufe.

Merse pe jos până la intersecție și se uită în jur, dar nu văzu decât că nu exista nici un fel de panou indicator. Poate că Ballybucklebo e un fel de Brigadoon, se gândi el, apare doar o dată la o sută de ani. Se-ntoarse la mașină, prin aerul cald al după-amiezii de Ulster, inspirând parfumul orzului cultivat de ambele părți ale drumului. Auzi trilurile unei mierle ascunse printre cercelușii ce creșteau amestecați în tufele de pe marginea drumului, cu florile lor mov și stacojii atârnând grele de umezeala verii. Undeva în apropiere, o vacă îi ținea isonul mierlei, cu o voce de bas, la contrapunct.

Barry savură momentul. Poate că nu-i era clar ce-i rezerva viitorul, dar de un lucru era sigur. Nimic nu-l putea convinge că ar putea trăi în altă parte decât în Irlanda de Nord.

Apropiindu-se de mașină, se gândi că va trebui s-o ia la întâmplare pe unul din drumuri și... Fu plăcut surprins să descopere o siluetă pe bicicletă coborând dealul molcom, pedalând alene pe drum.

– Scuzați-mă, spuse Barry ieșind în calea biciclistului.

Biciclistul se clătină, frână și opri cu un picior pe pământ și celălalt lipit de pedală.

– Bună ziua, zise Barry.

Se adresa unui tinerel deșirat, cu fața inocentă pe jumătate ascunsă sub o pălărie de pai, ale cărei boruri nu reușeau să-i ascundă dinții pe care și i-ar fi dorit orice iepure pe o rază de șase ținuturi.

– Ai putea să mă ajuți? Nu știu pe unde să o iau spre Ballybucklebo.

– Ballybucklebo?

Biciclistul își scoase pălăria și-și scărpină părul roșcat.

– Poți să-mi spui cum ajung acolo?

– Ballybucklebo? își țuguie el buzele. Maică, măiculiță, ce locșor frumos e ăla!

Barry încercă să-și ascundă exasperarea.

– Sunt sigur că-i frumos, dar trebuie să ajung acolo până în ora cinci.

– Cinci? Azi, la cinci?

Tânărul scotoci în buzunarul vestei și scoase un ceas cu lanț.

– La cinci? Păi nu prea mai ai timp.

– Știu asta, dacă ai putea să...

– Aaa, da.

Arătă cu degetul drept înainte.

– Ia-o pe-acolo. Ține drept până ajungi la grajdul cel roșu al lui Willy John McCoubrey.

– Grajd roșu. Așa.

– Acolo să n-o iei nici la stânga, nici la dreapta.

– Aha.

– N-o ții decât drept înainte. Ai să vezi o vacă bălțată păscând în apropiere. Dacă n-o fi băgat-o Willy John în grajd, la muls. Treci de ea și ia-o pe primul drum la dreapta.

Și spunând asta, tânărul arătă spre stânga.

Barry era puțin confuz.

– Prima la dreapta după vaca bălțată?

– Exact, după bălțată, zise el, încă arătând spre stânga. De acolo nu mai e decât o aruncătură de băț. Da' io să fiu în locul dumitale, zise el, urcându-se înapoi pe bicicletă, n-aș fi luat-o pe-aci din capul locului.

Barry îl privi cu atenție pe tovarășul său de drum. Pe fața tânărului nu se citea nimic care să-l trădeze că n-ar fi vorbit serios.

– Mulțumesc, zise Barry, abținându-se să nu izbucnească în râs. Mulțumesc foarte mult. Apropo, îl știi cumva pe doctorul de-acolo?

Sprâncenele tânărului se ridicară brusc. Ochii i se măriră și scoase un fluierat prelung înainte să răspundă.

– Pe dânsu'? Pe dom' doctor O'Reilly? Sigur că-l cunosc, domnule. Îl cunosc foarte bine.

Apoi se urcă în șa și se-ndepărtă, pedalând furios.

Barry se urcă în Brunhilde și se întrebă de ce o luase așa brusc la sănătoasa tânărul său îndrumător, doar la auzul numelui doctorului O'Reilly. Bun, se gândi el, dacă vaca lui Willy John mai e la câmp, o să afle în curând motivul. La ora cinci avea întâlnire cu nimeni altul decât doctorul Fingal Flahertie O'Reilly.

Barry citi aceste rânduri pe plăcuța zidită lângă ușa verde a unei case cu trei etaje:

Dr. F.F. O'Reilly, M.B, B. Ch, B.A.O.
Medic chirurg
Orar: de luni până vineri de la nouă dimineața la prânz.

Grație vacii bălțate a lui Willy John McCoubrey, ajunsese cu cinci minute înainte de ora fixată. Făcu un pas în spate și privi în jur. De ambele părți ale ușii erau ferestre încadrate de arcade, încastrate în zidul cenușiu. La dreapta, prin geam se vedea foarte bine mobila din sufragerie. Deci, își spuse Barry, ca mulți medici de țară, doctorul O'Reilly are cabinetul acasă. Și dacă era să se ia după vocea tunătoare pe care o auzea venind dinspre ferestrele cu perdele trase, din stânga, doctorul era la cabinet.

– Ești o pacoste, Seamus Galvin. Ești ca râia de pe capră, moară stricată și pacoste ce ești. Ce ești tu?

Barry nu auzi și răspunsul. Undeva în interior, o ușă se lovi cu zgomot de perete. Făcu un pas în spate și se uită peste umăr la poteca pietruită ce ducea spre poarta principală, mărginită de tufe de trandafiri. Simți o mișcare și, când se întoarse, dădu cu nasul de un uriaș proptit în picioare, în ușa deschisă. Nasul căpcăunului era ca de alabastru, iar restul feței, ușor vinețiu; probabil, de la efort, gândi Barry, pentru că trebuia să fie obositor să-l care pe sus pe tipul mărunțel, ținându-l cu o mână de gulerul hainei și cu cealaltă, de turul pantalonilor. În vreme ce bărbatul se zbătea și scotea sunete ascuțite, își flutura piciorul stâng care, observă Barry, era desculț.

Uriașul îi făcu vânt mărunțelului și-l azvârli cât colo. Barry făcu ochii mari când zborul în linie dreaptă al victimei, dar și jelania se frânseră în aterizarea bruscă în cea mai apropiată tufă de trandafiri.

– Nătărăule! urlă iar uriașul, aruncând un pantof și o șosetă după el. Data viitoare, Seamus Galvin, mizerabilule, când mai vii după orele de program, în timpul meu liber, și vrei să mă uit la glezna ta sucită, fă bine și spală-te pe picioare, nerușinatule!

Barry se întoarse, gata să se retragă, dar calea îi era tăiată de Galvin, care-și ținea la piept încălțămintea și fugea spre poartă împleticindu-se și spunând:

– Da, dom' doctor O'Reilly, așa o să fac, să trăiți dom' doctor O'Reilly!

Barry se gândi la biciclistul care o luase la sănătoasa doar la auzul numelui doctorului O'Reilly. Doamne, Dumnezeule, dacă scena la care tocmai asistase era un exemplu al felului în care doctorul își aborda pacienții...

– Și tu ce naiba vrei, de stai proțăpit acolo cu fața lungă cât o zi de post?

Barry se răsuci să-și privească anchetatorul în ochi.

– Sunteți doctorul O'Reilly?

– Nu. Sunt Arhanghelul Gabriel. Nu vezi ce scrie pe plăcuță?

– Eu sunt Laverty.

– Laverty? Cară-te. Nu cumpăr nimic.

– Sunt doctorul Laverty. Am răspuns la anunțul dumneavoastră din *Jurnalul Medical Britanic.* Am venit pentru interviul pentru postul de asistent.

N-am să-l las pe bătăușul ăsta să mă intimideze, gândi el.

– A, acel Laverty. Doamne, de ce n-ai zis așa, omule?

O'Reilly îi întinse o mână de dimensiunile unei farfurii de supă.

Barry simți că îi pocnesc încheieturile degetelor, dar refuză până și să clipească atunci când îl privi în ochi pe droctorul O'Reilly. Aproape că se rătăci în privirile lui căprui, pe jumătate ascunse de sprâncene stufoase. Ridurile de expresie din jurul ochilor i se contractaseră și nasul doctorului O'Reilly își recăpătase culoarea, uriașa trompă având acum aceeași nuanță vineție ca și obrajii.

– Intră, Laverty, zise O'Reilly dându-se la o parte. Ușa din stânga.

Barry intră în camera cu perdele trase. Un birou cu capacul ridicat era lipit de unul dintre pereții verzi. Teancuri de rețetare, hârtii și fișe de-ale pacienților erau împrăștiate pe toată suprafața biroului. Deasupra, într-un cui atârna diploma înrămată a lui O'Reilly. Barry aruncă o privire fugară: Colegiul Sfânta Treime, Dublin, 1936. În fața biroului avea un scaun turnant și unul simplu, de lemn.

– Ia loc, zise O'Reilly, lăsându-și toată greutatea în scaunul turnant și proptindu-și pe nas o pereche de ochelari rotunzi. Și zici că vrei să-mi fi asistent?

Barry așa crezuse, dar după ce văzuse evacuarea lui Seamus Galvin, nu mai era atât de sigur. Se așeză și își puse geanta pe genunchi.

– Să vedeți, eu...

– Sigur că vrei, zise O'Reilly, scoțând din buzunarul hainei o pipă de măceș.

Scăpără un chibrit și își aprinse pipa.

– E o ocazie unică.

Barry observă că aluneca ușor de pe scaun. Trebuia să se proptească bine cu picioarele în covor și să se împingă înapoi, să nu cadă. O'Reilly dădu din degetul arătător.

– Sigur o să-ți placă. S-ar putea ivi chiar și ocazia unui parteneriat. Desigur, o vreme va trebui să faci ce-ți spun eu, până înveți cum merg treburile.

Barry se ridică din nou pe scaun.

– Asta înseamnă că trebuie să arunc pacienții în tufele de trandafiri?

– Poftim?

O ușoară paloare păru să pună stăpânire pe nasul uriașului. Să fi fost semn că se enerva? se întrebă Barry.

– Am întrebat dacă asta înseamnă că...

– Te-am auzit din prima, băiete. Ia zi-mi, ai experiență cu pacienții de la țară?

– Nu chiar...

– Bănuiam eu, zise O'Reilly scoțând fum pe nas ca hornul coșurilor de pe vasul *Queen Mary* când îi explodaseră cazanele. Ai multe de învățat. Lecția numărul unu. Niciodată, dar niciodată, absolut niciodată – zise el, împungându-l cu pipa – să nu-i lași să te încalece. Dacă-i lași, or să scoată untul din tine.

– Dar nu crezi că să arunci un om în grădină e puțin cam...?

– Da, și eu eram de aceeași părere, până l-am cunoscut pe Seamus Galvin. Dacă te angajezi la mine și ajungi să-l cunoști pe pierde-vară ăsta așa cum îl cunosc eu...

O'Reilly clătină din cap. Barry se ridică și-și masă ușor piciorul.

O'Reilly începu să râdă cu hohote groase.

– Ți-a amorțit piciorul?

– Da. E ceva în neregulă cu scaunul ăsta.

Hohotele lui O'Reilly erau din ce în ce mai răsunătoare.

– Nu, l-am aranjat eu.

– L-ai aranjat?

– Unii dintre bolnavii închipuiți din Ballybucklebo par să creadă că atunci când vin la doctor, e obligația mea să le ascult lamentările până se-ntorc vitele de la câmp. Un medic de țară fără nici un ajutor n-are timp pentru prostii d-astea. De-aia am și dat anunț că angajez un asistent. E prea mult de lucru în văgăuna asta.

O'Reilly se opri din râs. Ochii lui căprui îi fixară pe-ai lui Barry, în timp ce spuse cu o voce blândă:

– Acceptă postul, băiete. Am nevoie de ajutorul tău.

Barry ezită. Chiar voia să lucreze pentru uriașul ăsta aspru? Privi atent obrajii roșii ai lui O'Reilly și urechile clăpăuge, probabil atârnânde și datorită loviturilor primite în ringul de box și claia de păr negru ce-i creștea în dezordine, ca o căpiță prost clădită. Se hotărî să mai tragă puțin de timp.

– Ce i-ai făcut scaunului ăstuia?

Rânjetul lui O'Reilly nu putea fi interpretat altfel decât ca un zâmbet diavolesc.

– Am tăiat cu fierăstrăul un centimetru din ambele picioare din față. Nu e prea confortabil, nu-i așa? Nu prea-ți vine să stai mult, nu?

– Nu, răspunse Barry, zicându-și în gând: Cred că nu vreau să mai stau aici nici o secundă.

– Nici clienților nu prea le vine. Intră și ies, sprințari ca arcușul pe vioară.

Cum poate un doctor responsabil să-și noteze istoricul pacienților săi, dacă aceștia intră în cabinet ca pe bandă rulantă? se întrebă Barry.

Se ridică.

– Nu-s sigur că vreau să lucrez aici.

O'Reilly izbucni în râs.

– Hai, nu-ți mai da atâta importanță, fiule.

Barry simți că i se înroșesc urechile.

– Doctore O'Reilly, eu...

– Laverty, chiar sunt oameni cu adevărat bolnavi pe-aici care chiar au nevoie de noi, să știi.

De data asta, O'Reilly nu mai râdea.

Barry sesizase formula folosită de O'Reilly: „de noi". Se surprinse că e plăcut impresionat.

– Am nevoie de ajutor.

– Ei bine, eu...

– Perfect, spuse O'Reilly, aprinzându-și încă o pipă, ridicându-se de pe scaun și luând-o spre ușă cu pași mari.

– Haide, cabinetul l-ai văzut, să-ți arăt și restul prăvăliei.

Dispăru în hol, nelăsându-i lui Barry altă opțiune decât să-l urmeze. Împinse o ușă.

– Sala de așteptare.

Barry văzu o cameră mare, cu pereții îmbrăcați într-un tapet cu trandafiri. Scaune de lemn fuseseră aranjate pe lângă pereți. O'Reilly arătă cu degetul spre o ușă din peretele cel mai îndepărtat.

– Pacienții intră singuri pe aici. Noi venim din cabinet, îl luăm pe primul de la coadă, rezolvăm problema și pe urmă îi conducem la ușa din față.

– Pe picioarele lor, sper.

Barry privi cu atenție spre nasul lui O'Reilly. Nici urmă de paloare.

Uriașul chicoti.

– Nimic nu-ți scapă, nu, Laverty?

Barry își ținu gura și-l lăsă pe O'Reilly să continue.

– E un sistem bun. În felul ăsta nu apucă să discute despre simptome sau să ceară același tratament ca și pacientul dinainte. Așa.

O luă spre scări.

– Haide.

Barry se luă după el, pe scara îngustă, până la etaj. Fotografiile unei nave de război atârnau peste tot.

– Camera de zi e aici, zise O'Reilly arătând spre o ușă închisă.

Barry încuviință, cu ochii la fotografiile cu vasul de război.

– Scuză-mă, doctore O'Reilly, nava este cumva *Warspite*?

O'Reilly încremeni.

– De unde știi?

– Tatăl meu a făcut parte din echipaj.

– Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu! Ești băiatul lui Tom Laverty?

– Da.

– Fi-r-aș al dracului!

Și eu, gândi Barry. Tatăl său îi povestise despre un anume comandant chirurg militar O'Reilly, campion de box la categorie grea în Flota din Mediterana – de unde și nasul borcănat și urechile clăpăuge ale lui O'Reilly. După părerea tatălui său, O'Reilly fusese cel mai bun medic de pe navele de război.

– Fi-r-aș al dracului! Băiatul lui Tom Laverty.

O'Reilly întinse din nou mâna. De data aceasta, strângerea de mână fu fermă, dar nu-i mai zdrobi degetele.

– Ești cel mai potrivit om pentru slujba asta. Îți dau treizeci și cinci de lire pe săptămână, ai liber din două în două sâmbete, masa și cazarea sunt asigurate.

– Treizeci și cinci de lire?

– Te conduc în camera ta.

– Ce bei?

O'Reilly stătea lângă un dulap cu decantoare de sticlă.

– Un sherry mic, te rog.

Barry se așezase într-un fotoliu uriaș. Trei acuarele cu păsări sălbatice împodobeau peretele de deasupra șemineului. Alți doi pereți erau acoperiți cu rafturi de cărți până în tavan. Barry trecu rapid în revistă titlurile – de la *Republica* lui Platon, *De Bello Gallico* al lui Cezar și *Ursulețul Winnie* al lui A.A. Milnes, până la operele complete ale lui W. Somerset Maugham, Graham Greene și John Steinbeck, trecând prin *Sfântul* lui Leslie Charteris, gusturile de lectură ale lui O'Reilly variau pe o plajă foarte largă. Colecția sa de discuri aruncate la întâmplare în jurul unui gramofon era și ea destul de pestriță. Simfoniile lui Beethoven erau amestecate printre discuri din '78 cu Bix Beiderbecke și Jelly Rol Morton și, deasupra tuturor, cel mai recent album Beatles.

– Poftim.

O'Reilly îi întinse lui Barry un pahar, se așeză cu greutate în alt fotoliu și își propti picioarele încă încălțate în cizme pe măsuța de cafea. Apoi își ridică propriul pahar, cu care, constată Barry, s-ar fi putut stinge cu ușurință un incendiu dacă nu ar fi fost plin-ochi cu whisky irlandez.

Doamne, Barry, își zise el, privind mai atent obrajii roșii ai lui O'Reilly, să nu-mi spui că-i și beţiv pe deasupra!

Ignorând complet privirile sfredelitoare ale lui Barry, O'Reilly privi pe fereastră.

– Ia uită-te și tu.

Barry privi dincolo de turla înclinată a bisericii aflate peste drum de casa lui O'Reilly, peste acoperișurile caselor cu etaj de pe strada principală din Ballybucklebo, până dincolo de dunele de nisip ale țărmului lacului Belfast, care, cu oglinda lui ca de cobalt, mărginită de nisipuri albe, separa County Down de îndepărtatele dealuri Antrim, cu aburi ridicându-se încet spre cerul de un albastru infinit.

– E foarte frumos, doctore O'Reilly.

– Spune-mi Fingal, băiete. Fingal. Vine de la Oscar.

Zâmbetul lui O'Reilly era cel al unui uncheș blând.

– Oscar Fingal?

– Nu, nu Oscar Fingal. Wilde.

– Fingal de la Oscar Fingal Wilde? întrebă Barry, din ce în ce mai confuz.

– Oscar... Fingal... O'Flahertie... Wills... Wilde. M-au botezat după el. După Oscar Wilde. Tatăl meu era specialist în literatură clasică și dacă numele meu ți se pare ciudat, ar trebui să-ți fac cunoștință cu frate-meu, Lars Porsena O'Reilly.

– Doamne, Dumnezeule, Macaulay?

– El însuși. *Cântece despre Roma antică.*

O'Reilly sorbi îndelung din pahar.

– Noi, ăștia, medicii de țară, nu suntem chiar analfabeți cu toții.

Barry simți că începe să se înroșească. Prima sa impresie despre uriașul ce stătea în fața lui nu fusese chiar corectă. Sorbi și el din sherry.

– Deci, Laverty, zise O'Reilly, ignorând starea sa vizibilă de disconfort. Cum rămâne. Vrei slujba?

Înainte ca Barry să scoată vreun sunet, un clopoțel începu să sune undeva la parter.

– La naiba, zise O'Reilly. Încă un client. Haide.

Se ridică. Barry se luă după el. O'Reilly deschise ușa din față.

În prag era Seamus Galvin. În fiecare mână ținea câte un homar.

– Bună seara, dom' doctor, zise el, întinzându-i bestiile lui O'Reilly. Mi-am spălat picioarele, să știți.

– Pentru Dumnezeu, chiar le-ai spălat? zise O'Reilly, dându-i creaturile viermuitoare lui Barry. Intră, să mă uit la piciorul tău șontorog.

– Mulțumesc, dom' doctor! Mulțumesc din suflet. Da' tânăru' cine e? întrebă el.

Barry era așa de ocupat să evite cleștii racilor, că aproape nu auzi răspunsul dat de O'Reilly.

– E doctorul Laverty. E noul meu asistent. O să-i arăt cum merg treburile pe-aici de mâine încolo.

La crăpatul zorilor

Barry fu trezit de alarma deșteptătorului. Cămăruța lui din pod era destul de mare cât să încapă în ea un pat, o noptieră și un dulap pentru haine. Seara trecută își desfăcuse bagajele, își aranjase cele câteva haine și proptise undița în colțul de lângă fereastră.

Se ridică din pat, trase perdelele, apoi se îndreptă spre baie. În vreme ce se bărbierea, rememoră seara din urmă. O'Reilly îi pusese o fașă elastică la gleznă lui Seamus Galvin, trântise homarii în chiuveta de la bucătărie, îl luase pe Barry pe sus în camera de zi și mai turnase câte un pahar. Îi explicase că în prima lună vor lucra împreună, ca Barry să apuce să-și cunoască pe îndelete pacienții, să se lămurească exact cum stau treburile și să se obișnuiască și cu geografia zonei.

Nici nu știa cum trecuse seara. În ciuda sorbiturilor constante de whisky irlandez marca Old Bushmills, O'Reilly nu dăduse nici un semn de oboseală. După două pahare de sherry, Barry fusese recunoscător când îl conduse în camera lui din pod și-i urase noapte bună.

Își clăti aparatul de ras și se privi în oglindă. Doar câteva vinișoare roșii pe albul ochilor îl trădau. Așa de tare să-l fi afectat sherry-ul ăla? Nu-și amintea să fi spus că acceptă slujba, dar se părea că din momentul în care O'Reilly lua o hotărâre, restul muritorilor de rând n-aveau de ales decât să se supună. Deci, acceptase o slujbă de doi bani... Își uscă fața, se duse înapoi în cămăruța lui și se îmbrăcă. Pantalonii lui cei mai buni, pantofii cei mai buni, o cămașă curată...

– Mișcă-te, Laverty, n-avem toată ziua la dispoziție, urlă O'Reilly din capătul scărilor.

Barry își legă cravata de la Universitatea Regală, își puse și-un sacou sport pe deasupra și o luă înspre scări.

– Mănâncă tot, doctore Laverty, drăguțule.

Barry își ridică ochii din farfuria în care i se servise un mic dejun tradițional de Ulster: șuncă, ouă, cârnați, budincă, roșii, un cotlet de miel și o felie de pâine prăjită. Privirile i se întâlniră cu ale veselei doamne Kincaid. Părul argintiu îi era prins în coc, ochii negri ca niște nasturi lucioși sclipeau deasupra obrajilor trandafirii și zâmbetul i se lățea pe toată fața, deasupra a trei rânduri de gușă.

– Mă străduiesc.

– Ce băiat cuminte! O să tot mănânci așa la micul dejun, zise ea punând o farfurie și în fața lui O'Reilly. Dânsul e mare mâncău, zău.

Barry remarcă accentul de Cork în vocea ei și obiceiul celor din Cork de a adăuga câte un „zău!" la sfârșitul fiecărei propoziții.

Doamna Kincaid plecă. O'Reilly mormăi ceva cu gura plină de budincă.

– Poftim?

O'Reilly înghiți ce avea în gură.

– Am uitat să te avertizez în privința lui Kinky. E o femeie foarte puternică. E la mine de ani de zile. Menajeră, bucătăreasă și Cerber.

– Păzește porțile Hadesului?

– Întocmai ca însuși câinele cu trei capete. Clienții trebuie să se trezească foarte devreme ca să treacă peste Kinky. Ai să vezi. Acum, ia și mănâncă. Trebuie să fim la cabinet în 15 minute.

Doamna Kincaid reapăru.

– Ceai, doctore?

Îi turnă ceaiul și-i întinse o foaie de hârtie.

– Aici sunt vizitele pe care trebuie să le faceți după-amiază, dom' doctor, zise ea. Maggie ar fi vrut să treceți și pe la ea, dar i-am zis să vină la cabinet.

– Maggie MacCorkle?

O'Reilly oftă, ștergându-și o urmă de ouă de pe cravată.

– Bine. Mulțam, Kinky.

– Mai bine să vină ea până aici decât să faceți dumneavoastră cinșpe kilometri până la ea acasă.

Doamna Kincaid își sumeți capul și studie dezastrul de pe cravata lui O'Reilly.

– Și scoateți-vă cravata aia pătată, s-o pun la spălat, zău.

Spre surprinderea lui Barry, O'Reilly își desfăcu supus nodul de la cravată și îi înmână cravata doamnei Kincaid care pufni, se răsuci pe călcâie și plecă, spunând peste umăr:

– Și să nu uitați să vă puneți alta curată.

– Isuse, șopti O'Reilly, uită-te și tu! Ți-ar trebui cinci pâini și doi pești mici ca să hrănești așa de mulți oameni.

Barry trase cu ochiul prin crăpătura ușii spre sala de așteptare, pe care O'Reilly o ținea întredeschisă. Nu erau scaune. Cum avea să vadă O'Reilly așa mulți pacienți până în ora prânzului?

O'Reilly deschise larg ușa.

– Neața!

Un cor de „Neața, dom' doctor O'Reilly" se auzi din camera de așteptare.

– Vreau să vi-l prezint pe doctorul Laverty, spuse el. E noul meu asistent. Doctorul Laverty a venit tocmai de la Universitatea Regală ca să-mi dea o mână de ajutor.

O voce mormăi înfundat:

– Cam tinerel pare dânsul.

– Și este tânăr, James Guiggan. E cel mai tânăr doctor care a luat premiul întâi pentru învățătură la Universitate.

Barry încercă să contrazică o afirmație atât de gogonată, dar simți mâna lui O'Reilly apucându-i brațul și-l auzi șoptind:

– Amintește-ți lecția numărul unu.

„Niciodată nu lăsa clientul să te încalece" răsună în amintirea lui Barry, în vreme ce O'Reilly își continua ancheta.

– Așaaa. Câți dintre voi ați venit pentru tonic?

Câteva persoane se ridicară în picioare. O'Reilly numără.

– ...cinci, șase. Voi intrați primii. Stați așa.

O'Reilly se întoarse și o luă spre cabinet.

Barry îl urmă. Îl privi pregătind șase seringi pe care le umplu cu un lichid roz dintr-o butelcă astupată cu dop de plută și le aranjă pe un prosopel pus pe un cărucior cu rotile.

– Ce-i asta, doctore O'Reilly?

O'Reilly rânji.

– Vitamina B_{12}.

– B_{12}? Dar asta nu e un ...

– Doamne, omule, știu că nu e un tonic. Nici nu există tonice. Tu știi că nu e un tonic, dar – rânjetul i se lăți și mai tare – ei nu știu că nu e un tonic. Acum du-te și cheamă-i înăuntru. Pe toți.

Barry se îndreptă spre sala de așteptare. Cerule mare, nu așa fusese el învățat să facă medicină.

– Cei care ați venit pentru tonic, vă rog să mă urmați.

Cele șase victime mărșăluiră până în cabinet unde O'Reilly le aștepta.

– Treceți de-a lungul patului.

Trei bărbați și trei femei se-ntoarseră, supuși, cu fața spre patul de examinare.

– Aplecați-vă.

Trei funduri în pantaloni și trei în fuste lungi până la pământ se ridicară cuminți. Barry îl urmări cu gura căscată pe O'Reilly, care luase o seringă într-o mână și un tampon cu spirt mentolat în cealaltă. Doctorul tamponă prima fustă.

– Antiseptic listerin, intonă el, înfigând acul.

– Au! strigă femeia slăbuță.

Procesul se repetă pe toată linia. Tampon, înțepătură, „Au!" Tampon, înțepătură, „Au!" – până când O'Reilly ajunse la ultima sa victimă, o femeie de proporții masive. Tamponă și înfipse acul. Seringa hipodermică zbură cât colo, ca aruncată dintr-o praștie masivă, și se înfipse în perete, tremurând ca o săgețică bine țintită.

O'Reilly clătină din cap, umplu altă seringă și spuse:

– Dumnezeule, Cissie, de câte ori trebuie să-ți spun să nu mai porți corset când vii să-ți fac tonicul?

– Iertați-mă, dom' doctor, am ui... Au!

– Așa, zise O'Reilly. Hai, valea. Imediat o să începeți să alergați ca pruncii primăvara, când și-o face efectul tonicul ăsta.

– Mulțumim, dom' doctor, ziseră șase voci la unison.

Pacienții se strecurară afară din cabinet.

O'Reilly recuperă seringa înfiptă în zid, se-ntoarse spre Barry și spuse:

– Nu te mai uita așa la mine, băiete. Nu le face nici un rău și jumătate dintre ei chiar or să se simtă mai bine. Știu că e doar efectul placebo, dar suntem aici ca să-i facem pe oameni să se simtă mai bine.

– Da, doctore O'Reilly.

Era ceva adevăr în spusele bătrânului.

Barry își petrecu dimineața alergând între sala de așteptare și cabinet sau stând cuminte pe patul de examinare și privindu-l pe O'Reilly cum se ocupă cu un lung șir de bărbați cu dureri de spate, femei și copii cu năsucurile curgându-le, tușind, strănutând sau cu dureri de urechi. Observă că O'Reilly îi știa pe toți pe nume și că avea cunoștințe enciclopedice despre istoricul medical al fiecărui pacient.

În sfârșit. Sala de așteptare se golise. O'Reilly se trânti pe scaunul lui, iar Barry își reluă locul pe patul de examinare.

– Deci? întrebă O'Reilly. Ce părere ai?

– N-am o părere prea bună despre injecțiile făcute oamenilor prin haine și nici n-am câștigat vreun premiu la Universitate.

Barry privi cu atenție vârful nasului lui O'Reilly. Nu se vedeau urme de paloare. O'Reilly își scoase pipa și o aprinse.

– Oamenii de la țară sunt destul de conservatori. Ești foarte tânăr. De ce ar avea încredere în tine?

Barry se-ncordă.

– Pentru că sunt doctor.

O'Reilly izbucni în hohote de râs.

– Nu contează ce spui tu că ești, doctore Laverty. Pe-aici, important e ce faci. Și n-am vrut decât să-ți fac o intrare bună.

Cineva ciocăni la ușă. O'Reilly se uită pe deasupra ochelarilor la Barry.

– Vrei tu să vezi cine e la ușă, te rog?

Barry se duse la ușă cu un mers înțepat. Intrare bună, își zise el. De parcă n-ar fi fost perfect calificat. Deschise ușa unei femei la vreo șaizeci de ani. Fața îi era transpirată și deasupra buzei de sus avea o mustăcioară maro, bine definită. Nasul i se încovoia spre bărbie, iar gușa îi era ascuțită ca a lui Punch din spectacolul cu Punch și Judy.

Purta o pălărie de pai cu două flori ofilite, prinse deasupra borului. Bustul îi era camuflat sub mai multe straturi de jachete de lână, de diferite culori, iar de sub poalele fustei lungi până la glezne se vedeau vârfurile unei perechi de cizme din cauciuc.

Când îi zâmbi, Barry descoperi că era știrbă ca un bebeluș. Ea clipi din ochii-i negri.

– Dânsul este?

Barry simți o prezență în spate.

– Maggie, îl auzi pe O'Reilly zicând. Maggie MacCorkle. Intră.

O'Reilly o conduse până la scaunul pacientului.

– Acesta este asistentul meu, dr. Laverty. Aș vrea să te consulte el astăzi, Maggie. O a doua părere e mereu bine-venită.

Barry se uită fix la O'Reilly și încuviință.

– Bună dimineața, doamnă MacCorkle.

Ea pufni și-și netezi fusta.

– Domnișoara MacCorkle. Nu doamna. Domnișoara.

– Scuze. Domnișoara MacCorkle. Ce vă supără?

– Migrenele. Sfinte Doamne, tot timpul au fost acute, dar de aseară au devenit cronice, să știți. Groaznice.

Se aplecă ușor înainte și spuse cu mare solemnitate:

– Cât pe ce să dau ortul popii de spaimă.

Barry își înăbuși un zâmbet.

– Înțeleg. Mai exact, unde vă doare?

– Aici.

Maggie ridică degetul deasupra pălăriei sale înflorate.

Barry se trase în spate cu scaunul, întrebându-se unde ținea O'Reilly certificatele de demență.

– Deasupra capului?

– Oh, da. Cam la doi centimetri.

– Înțeleg, răspunse Barry și își împreună degetele. Și voci auziți?

Maggie se încordă.

– Cum adică?

– Păi...

Îl privi neajutorat pe O'Reilly.

– Doctorul Laverty vrea să afle dacă ai vreun țiuit în urechi.

– Bing-bang sau țârrrr? întrebă Maggie, întorcându-se spre O'Reilly.

– Spune-mi tu, zise el.

– Bing-bang, dragă doctore. Bing-bang e. Bing-bang-bing-bang.

– Aha, zise O'Reilly. Și durerile astea sunt la mijloc sau mai într-o parte?

– Spre stânga, să știți, dom' doctor.

– Ei, asta e ceea ce noi numim „personalitate excentrică", Maggie.

Exact așa v-aș numi și eu pe voi amândoi, gândi Barry.

– Personalitate excentrică? E grav, doctore?

– Da' de unde, zise O'Reilly. Te facem bine cât ai zice „pește".

Umerii ei se relaxară. Zâmbi spre O'Reilly, dar când se întoarse spre Barry, privirea ei era rece ca și crivățul ce bate pe lac iarna.

O'Reilly luă la repezeală un mic flacon cu vitamine de pe birou.

– Astea or să-ți fie de-ajuns.

Maggie se ridică și luă flaconul.

O'Reilly o conduse gentil spre ușă.

– Sunt niște pilule speciale. Trebuie să le iei exact cum îți spun eu.

Următoarele sale cuvinte fură rostite solemn.

– Trebuie să le iei cu exact o jumătate de oră înainte să-nceapă durerile.

– Vai, mulțumesc, dragă doctore.

Avea un zâmbet radios. Făcu o ușoară reverență, apoi se întoarse spre Barry, dar i se adresă lui O'Reilly.

– Dar să știți că tânărul Laverty... mai are multe de învățat.

Barry se lăsă pe spate pe scaunul din sufragerie și își împinse farfuria din față puțin mai încolo. Cu siguranță, metodele clinice ale lui O'Reilly lăsau de dorit, dar – râgâi discret – era gata să-i ierte excentricitățile bătrânului câtă vreme doamna Kincaid continua să gătească la fel de bine.

– Vizite la domiciliu, zise O'Reilly, de pe cealaltă parte a mesei, consultând o foaie de hârtie. Cei care sunt prea bolnavi ca să vină la cabinet dau telefon la Kinky dimineața și ea îmi face lista.

– Cea pe care ți-a dat-o la micul dejun?

– Da, și-mi spune pe cine să mai adaug dintre cei care au sunat în timpul dimineții. Azi avem noroc, nu mai e decât unul. Acasă la Kennedy. Să mergem. În seara asta, se dă meciul de rugby la televizor. Vreau să ne întoarcem înainte de lovitura de începere.

Barry se luă după el spre bucătărie, unde doamna Kincaid îi întâmpină cu un zâmbet.

– Să pregătesc homarii ăștia pentru cină, dragă doctore?

– Ar fi grozav, Kinky, zise O'Reilly și se opri din drum. Kinky, în seara asta nu e întâlnirea Asociației Femeilor?

– Ba da.

– Ei, atunci o să servim homarii reci. Lasă-ne și niște salată și pleacă și tu mai devreme.

Apoi își continuă drumul fără să mai dea atenție mulțumirilor doamnei Kincaid, deschise ușa din spate și-l împinse afară pe Barry.

Barry se trezi într-o grădină spațioasă. În partea stângă, lângă gardul viu era un petic cultivat cu legume. Câțiva meri făceau umbră deasupra unui gazon foarte bine întreținut. În fundul grădinii, un castan își întinsese crengile până peste gard. La umbra lui era și cotețul unui câine.

– Arthur! strigă O'Reilly. Arthur Guinness!

Un labrador negru uriaș se repezi spre ei dinspre coteț, traversă în goană iarba și sări pe O'Reilly.

– Cine-i băiat cuminte? zise O'Reilly, mângâind câinele. Îi zic Arthur Guinness pentru că e irlandez, negru și are capul tare, ca și berea. Arthur Guiness, fă cunoștință cu doctorul Laverty.

– Ham! zise Arthur, transferându-și imediat afecțiunea asupra lui Barry, care se lupta disperat să-l împingă cât colo. Hamham!

– Arthur Guiness. Cel mai bun câine de vânătoare din Ulster.

– Vânezi, doctore O'Reilly?

– Fingal, fiule, zi-mi pe nume: Fingal. Da. Mie și lui Arthur ne place să mergem la vânătoare de rațe, nu-i așa, Arthur?

– Ham, zise Arthur, încolăcindu-și labele din față pe piciorul lui Barry și coțăindu-l ca un câine în călduri ce era.

Barry încercă în zadar să scape de bestie.

– Termină, domnule, zise O'Reilly, arătând spre coteț. Marș la coteț!

Arthur Guiness mai zvâcni o singură dată înainte să coboare de pe piciorul lui Barry, apoi o luă spre coteț.

– Iubitor animal, zise Barry, încercând să se curețe noroiul de pe reiații lui cei mai buni.

– Dacă te place, zise O'Reilly văzându-și de drum. Și pe tine e clar că te place. Aici e garajul, adăugă, deschizând poarta din spate.

Traversă strada spre garajul pe jumătate dărâmat și ridică ușa dintr-o singură mișcare. Barry aruncă o privire înăuntru și zări un Rover negru cu bot lung, un model scos din fabricație de cel puțin cincisprezece ani.

O'Reilly se urcă la volan și porni motorul. După câteva pocnituri și șuierături, motorul începu să toarcă. Barry se urcă în dreapta. O'Reilly băgă mașina în viteză și ieși din garaj. Mașina putea a câine ud și a fum de tutun. Barry deschise geamul.

O'Reilly făcu stânga la prima intersecție, pe lângă casa lui, și intră pe strada principală din Ballybucklebo. Balcoanele căsuțelor cu un singur etaj, vopsite în alb, unele cu acoperiș de stuf, altele cu acoperiș de țiglă, se aliniau de-a lungul șoselei.

Ajunseră la o intersecție și se opriră la semafor. Un stâlp de Arminden, cu vopseaua scorojită, aplecat spre stânga, se vedea în depărtare.

– E frumos aici în ziua de Arminden – asta e vechea sărbătoare celtică a primăverii, zise O'Reilly arătând spre stâlp. Se fac focuri pe dealuri, se dansează, virginele sunt „vânate"... Localnicii nu se dau înlături de la obiceiurile păgâne ale strămoșilor lor când au ocazia să petreacă strașnic.

Călcă accelerația și făcu semn spre drumul ce o lua la dreapta.

– Dac-o iei pe-acolo, ajungi la mare. Drumul din stânga urcă dealurile Ballybucklebo.

Barry făcu semn că a înțeles. Semaforul își schimbă culoarea în galben. O'Reilly ridică piciorul de pe ambreiaj.

– Galbenul, spuse el, e doar pentru turiști. Făcu un gest larg, arătând împrejur. Iată, centrul vital al Ballybucklebo-ului.

În centru, clădirile aveau și câte două etaje. Aprozar, măcelărie, chioșc de ziare și o clădire ceva mai înaltă, deasupra căreia trona o firmă pe care scria: „La lebăda neagră". Barry observă o figură familiară, cu glezna stângă bandajată, șchiopătând spre ușa cârciumii.

– Galvin, zise O'Reilly. Ăsta ar fi în stare să secе și lacul dacă ar fi cu bere în loc de apă.

Schimbă viteza.

– Acuma, drumul pe care suntem duce la Belfast. Sau dacă te uiți în dreapta... vezi? Poți lua trenul.

Barry aruncă o privire la dreapta și văzu o locomotivă diesel trăgând încet câteva vagoane pe un pod de piatră. Interesant, își spuse el. Ar putea lua trenul într-una din zilele sale libere. I-ar fi plăcut să își viziteze un vechi amic din școala de medicină, pentru că...

În clipa când O'Reilly frână, Barry fu aruncat spre parbriz.

– Afurisită de vacă.

Barry văzu o vacă bălțată, cu ochi blânzi, reflectând pustiul din mintea ei, mergând alene pe mijlocul drumului, rumegând.

O'Reilly lăsă geamul.

– Dă-te din drum, vaco! Uși!

Animalul mugi trist și nu se mișcă nici măcar un centimetru.

– Bine, zise O'Reilly, coborând din mașină.

Trânti ușa și se duse direct la vacă. O apucă de un corn și începu să tragă. Spre amuzamentul lui Barry, animalul făcu doi pași înainte, neputându-se împotrivi forței ce-l târa de cap.

– Da' mișcă-te de-aici, Doamne, iartă-mă!

Vaca mișcă din urechi, lăsă capul în pământ și se dădu de-o parte a drumului. O'Reilly se urcă înapoi în mașină, băgă în viteză și porni în trombă.

– Sfinte Doamne, zise el. Animalele astea. Sunt una din plăcerile vieții la țară. Trebuie să-nveți să te porți și cu ele.

– Bine, zise Barry, fără să bănuiască faptul că în curând vorbele doctorului O'Reilly aveau să se adeverească.

O'Reilly mormăi și schimbă iar viteza. Barry auzi cum se ambalează motorul în timp ce roțile din spate scrâșniră și se învârtiră în gol.

– La naiba! zise O'Reilly. Trebuie s-o luăm pe jos.

Se întinse până la bancheta din spate și își luă trusa medicală și o pereche de cizme de cauciuc, pe care și le puse în picioare.

– Dă-te jos.

Barry ieși din mașină și se scufundă până la glezne în noroi. Se eliberă cu greutate din mocirlă și lipăi prin noroi până ajunse la un petic cu iarbă. Fi-r-ar! Pantofii lui cei noi și pantalonii cei mai buni, deja murdăriți de efuziunile lui Arthur Guiness, erau acum distruși. Se întoarse și se uită la ferma din capătul drumului desfundat.

– Acolo trebuie să ajungem, Fingal?

– Da, e casa familiei Kennedy.

– Nu putem s-o luăm prin altă parte? Pantofii mei...

– Cristoase! Trebuie să ai tot timpul o pereche de cizme de cauciuc. Bine, o luăm pe scurtătură, pe câmp.

Barry observă o urmă de paloare pe vârful nasului lui O'Reilly.

– Hai, mișcă. Într-o jumătate de oră începe meciul de rugby.

Uriașul își ridică trusa medicală, împinse o poartă de fier și se îndepărtă.

Barry se uită lung la pantofi – singura lui pereche de pantofi buni. Îl auzi pe O'Reilly strigând.

– Vii azi?

– Du-te naibii, mormăi Barry, apropiindu-se de O'Reilly. Iarba de pe pășune era înaltă până la genunchi. Și udă. Foarte udă. Ei, lasă, își zise el, tot e bine, roua o să mai ia din noroiul de pe pantaloni.

– Ce-ai mai moșmondit pe-acolo?

– Doctore O'Reilly, pantofii și pantalonii mei sunt distruși. Eu...

– Ce, întrebă O'Reilly, ce știi despre porci?

– Nu înțeleg ce-au de-a face porcii cu hainele mele.

– Cum dorești, dar e unul care vine în goana mare.

O'Reilly începu să meargă foarte iute.

Barry ezită. Spre ei venea țintă ceva roz, de dimensiunile unui mic hipopotam. Avea ochii roșii și plini de răutate – acum, că se apropiase ceva mai mult, se vedea și asta. Barry o luă la trap după O'Reilly și-l ajunse din urmă la jumătatea distanței dintre poartă și capătul câmpului.

– E un porc!

– Genial, zise O'Reilly. Ai văzut ce dinți avea?

Mări pasul și luă distanță.

Barry riscă să arunce o privire în spate. Bestia se apropia. O luă la fugă. Când mai avea doar vreo opt metri până la gard, Barry îl depăși pe O'Reilly, care deja gâfâia.

A doua porție din friptura doamnei Kincaid îi cam îngreunase pasul lui O'Reilly, își zise Barry intrând pe portița joasă.

Aproape că se izbi de un bărbat de scund, cu un fes pe cap, care era în curtea fermei. Înainte să apuce să explice cine era, liniștea după-amiezii fu spartă de zgomotele făcute de O'Reilly care trecea prin gardul de nuiele ca un tanc. Deși obrajii îi erau stacojii, în ciuda eforturilor recente, vârful nasului lui O'Reilly era ca de alabastru.

– Dermot Kennedy, tună el, ce ți se pare atât de amuzant?

Domnul Kennedy se prăpădea de râs, hohotind din toată inima.

– Pe cinstea mea, v-ați speriat de purcelușa lui Jeannie. Nu voia decât să fie scărpinată.

– A! zise O'Reilly.

– Aha, spuse și Barry. Cum spuneai? Te rog, corectează-mă dacă greșesc, doctore O'Reilly: animalele sunt una dintre plăcerile vieții la țară. Trebuie să-nveți să te porți și cu ele.

– N-ai decât, dom' doctor, dacă-ți place, zise domnul Kennedy, fără să mai râdă. Dar asta e treaba fermierului. Doctorii se ocupă de cei bolnavi. Și-s tare îngrijorat de Jeannie. Nu veniți s-o vedeți puțin, domnule?

Barry se luă după domnul Kennedy și după dr. O'Reilly, spre casa din curte, cu un singur etaj, văruită toată în alb și cu acoperiș de stuf. Un firicel de fum ieșea pe coș. Jaluzele negre flancau ferestrele.

Barry îl auzi pe domnul Kennedy spunând:

– Intrați, poftiți, domnilor doctori.

Se curăță cât putu de noroiul de pe pantofi și intră. Se trezi într-o bucătărie luminoasă.

O femeie turna ceai într-o cană decorată cu margarete. Barry îi dădu vreo cincizeci de ani.

– Mulțumim că ați venit, doctore O'Reilly.

O'Reilly se așeză la masa solidă de lemn.

– Nu-i nici o problemă. Dânsul este dr. Laverty, noul meu asistent.

Doamna Kennedy își ridică privirile spre Barry. Purta șorț. Părul ei negru înspicat era cam ciufulit și deși îi zâmbise, nu fusese un zâmbet sincer. Ochii ei încercănați îi trădau veselia forțată.

– Luați loc, zise ea. Mai aduc o cană.

Barry trase un scaun și se așeză lângă O'Reilly. Îi mulțumi femeii când aceasta îi întinse o ceașcă de ceai negru, aburindă.

– Și zici că Jeannie e cam palidă de ieri, întrebă O'Reilly, pentru prima oară de când îl cunoștea Barry, fără să se răstească.

– Da, dom' doctor. Nu mâncă nimic. Zice că o doare burtica.

– A dat la boboci?

Barry râse când auzi termenul popular folosit de O'Reilly pentru „vomă".

– Doar o dată. Și arde, să știți, zise doamna Kennedy încet.

– Nu i-ai spus toate astea doamnei Kincaid când ai sunat, Bridget? Aș fi venit mai devreme, zise O'Reilly.

– Doamne, dragă doctore, știm cât de ocupat sunteți. E doar o durere de burtă, nu?

Mâinile doamnei Kennedy mototoleau șorțul.

– Îhî, zise O'Reilly. Hai să vedem fata.

– Pe aici, doctore, zise doamna Kennedy, luând-o spre ușă.

Barry se luă după ea pe hol și intră într-o cămăruță. La ferestre avea perdelute de bumbac, strălucitoare. O rază de soare cădea pe tăblia patului în care stătea o fetiță cu părul negru strâns în cozi, ținându-și ursulețul lipit de obrajii roșii, sprijinită de două perne. Ochii ei căprui erau neobișnuit de strălucitori.

– Acesta este doctorul Laverty, Jeannie, explică doamna Kennedy.

Barry se retrase într-un colț al camerei și-l privi pe doctorul O'Reilly care zâmbea, așezat pe patul copilei.

– Ce faci, Jeannie, nu ți-e bine?

Fetița clătină din cap.

– Mă doare burtica.

O'Reilly își lipi podul palmei drepte de fruntea copilei.

– E fierbinte, zise el. Pot să-ți iau pulsul, Jeannie?

Ea-i întinse mâna dreaptă.

– O sută zece, zise O'Reilly, după o vreme.

Barry puse la socoteală și pulsul mărit, pe lângă celelalte simptome. O durere de burtă care ținea de douăzeci și patru de ore, lipsa apetitului, voma, febra și un puls ridicat, era aproape convins că fata avea apendicită.

– Mi-arăți și mie ursulețul, Jeannie? întrebă O'Reilly.

Fata-i întinse ursul de pluș.

– Așa, ursulețule, zise O'Reilly, punându-l pe pat. Scoate limba și zi „aaaa!"

Se aplecă și privi atent fața ursului.

– Braaavo. Acum hai să ne uităm la burtică.

Doctorul clătină din cap, cu o figură savantă.

– Ai mâncat prea multe bomboane.

Jeannie zâmbi.

– E rândul tău acum, zise O'Reilly blând, dându-i înapoi ursul. Scoate limba.

Copilul se supuse. El se aplecă și mirosi.

– Ia uită-te și tu, doctore Laverty.

Barry făcu un pas înainte. Limba fetei era încărcată și respirația îi mirosea.

– Putem da la o parte așternuturile puțin, mămico? întrebă O'Reilly.

Doamna Kennedy dădu cearceafurile la o parte.

– Jeannie, poți să-mi arăți unde te durea la început?

Degețelul ei arătă deasupra epigastrului, chiar unde coastele se evazau.

– Și te mai doare acolo?

Fetița clătină solemn din cap și arătă undeva mai jos în partea dreaptă. Barry se înfioră. Următoarea etapă a consultului avea să fie dureroasă. Ba mai mult, tratatele de medicină recomandau ca doctorul să-i facă pacientului și un examen rectal.

– Bine, zise O'Reilly.

Spre surpriza lui Barry, O'Reilly trase la loc pătura.

– Jeannie, ce-ai zice de o plimbare până la Belfast?

Fetița își privi mama, care aprobă. Jeannie îl privi apoi în ochi pe O'Reilly.

– Bine, zise ea. Poate să vină și ursulețul?

– Sigur că da, spuse O'Reilly. Acum stai cuminte acolo puțin, cât schimb eu o vorbuliță cu mămica ta.

Îi netezi copilei părul de pe frunte, apoi se ridică și o luă spre ușă.

– Vii, dr. Laverty?

Barry ezită. Nu era în regulă, O'Reilly nici nu examinase bine pacientul. Omul se grăbea așa de tare să ajungă înapoi la meciul lui de rugby, că făcea treabă de mântuială. O să-i spună chestia asta în față, puțin mai târziu.

– La revedere, Jeannie, zise el când ieși din cameră.

Se îndreptă apoi spre bucătărie.

Domnul Kennedy își luase soția de după umeri. O'Reilly era cu telefonul la ureche. Vocea lui răsuna sub grinzile acoperișului.

– Cum adică n-ai paturi libere? Am aici o copiliță cu apendicită. O să ajungă la spitalul de copii într-o jumătate de oră... Aiurea, tinere. Caută-l pe Sir Donald Cromie... Nu-mi pasă că e ziua lui liberă. Zi-i că l-a sunat dr. Fingal Flahertie O'Reilly din Ballybucklebo.

Trânti receptorul.

– Ai chemat deja ambulanța? întrebă Barry.

– O ducem cu mașina mea la Belfast.

– Credeam că vrei să ajungi mai iute acasă să vezi...

– Nu fi prost. N-avem timp să așteptăm ambulanța.

De îndată ce familia Kennedy ajunse la Spitalul Regal pentru Copii din Bel-

fast și O'Reilly fu satisfăcut că Sir Donald Cromie confirmase diagnosticul și-i promisese că bagă fata în operație imediat, îl apucă pe Barry de braț și îl târî la mașină.

– Hai, odată! Dacă ne punem în mișcare, poate mai prindem a doua repriză.

În vreme ce O'Reilly conducea de la spital spre Falls Street, Barry spuse:

– Doctore O'Reilly, cred că ați avut noroc că ați ghicit diagnosticul.

– Serios? zise O'Reilly, calm. Și de ce crezi asta?

– Nu ați examinat copila cum trebuie pentru că vă grăbeați.

O'Reilly opri la semafor și se întoarse spre Barry.

– Fiule, diagnosticul era limpede din secunda în care am intrat în cameră. I-am simțit imediat mirosul guriței. Ce voiai? S-o apăs pe burtică și să-i bag un deget în fund doar pentru că așa scrie la carte?

– Păi, eu...

– Nici un „păi", zise O'Reilly, repornind mașina. N-avea rost să-i provoc durere.

– Presupun...

Barry înțelegea logica doctorului O'Reilly. Mai știa și că dr. O'Reilly nu era obligat să-i ducă la spital la Belfast pe cei din familia Kennedy. Fi-r-ar, cu cât Barry se gândea mai mult, cu atât trebuia să admită că bătrânul, având mai multă experiență, avusese probabil dreptate să nu-i provoace o durere inutilă fetiței. Poate că totuși sub masca asta aspră, O'Reilly avea un suflet blând.

Gândurile lui Barry fură întrerupte când mașina trecu pe lângă zidul de cărămidă al Colegiului Campbell, vechea lui școală. Își făcuse acolo un prieten bun, pe Jack Mills, cel care își făcea rezidențiatul în chirurgie la Spitalul Regal Victoria. Fuseseră colegi de cameră în ultimul an de facultate, împărțiseră chiria. Barry se hotărî să-i dea un telefon lui Jack, să vadă dacă se pot întâlni în prima lui sâmbătă liberă. Era interesat să afle ce părere avea prietenul lui despre O'Reilly.

Mașina ieși din traficul citadin. O'Reilly apasă pe accelerație și urcă în forță șoseaua sinuoasă de pe dealul Craigantlet. Barry se încordă când mașina derapă și ieși ușor de pe șosea.

– Nu mergem prea repede, doctore O'Reilly?

– Prostii, băiete.

O'Reilly luă o curbă foarte strâns.

– Acum ajungem la drum drept. O să fim acasă imediat.

Sau drept în șanț, gândi Barry. Vedea că șoseaua se îngusta în depărtare, dar urma ondulațiile dealurilor pe ambele părți. Trase adânc aer în piept și speră că senzația de greață îi va trece.

– Nu mai avem mult, zise O'Reilly, în sfârșit, încetinind ca să intre pe o străduță. Trecem dealurile Ballybucklebo și am ajuns acasă.

Se uită la ceas.

– Mai sunt zece minute până la a doua repriză.

Conduse pe sub ulmi umbroși, pe lângă ziduri de piatră ce mărgineau mici bucăți de islaz pe care oile și vitele pășteau și tufe înflorite de orz sălbatic se ridicau mândre dintre peticele de iarbă. Mașina ajunse pe coama unui deal. La poalele lui, Barry zări Ballybucklebo. Observă unicul semafor și drumul despre care O'Reilly îi spusese că duce la mare. Deasupra dunelor și a peticelor de iarba-dracului, un stol de păsări albe zbura când sus, când jos, ca să dispară apoi peste apele înspumate ale lacului. Un singur vas comercial tăia valurile, croindu-și drum spre portul Belfast.

Își lăsă geamul în jos și trase în piept aerul curat, de țară. De undeva din văzduh, îl ajunse trilul unei ciocârlii. Pe un câmp din apropiere, un cristel îi ținea hangul. Muzica clasică și rock-ul din lumea păsărilor, își spuse el.

Mașina trecu de prima casă.

– Aproape am ajuns acasă, zise O'Reilly.

– Acasă?

Pentru tine e acasă, doctore O'Reilly, dar va fi și pentru mine?

O'Reilly îi aruncă pe furiș o privire pasagerului său.

– Da, zise el, încet. Chiar e acasă.

Barry își schimbă pantalonii murdari de noroi și pantofii uzi, apoi se duse să se uite la meci împreună cu O'Reilly. Termină ce mai rămăsese din salata de homar a doamnei Kincaid și puse farfuria pe măsuța de cafea de lângă fotoliul său. Echipa de juniori a Irlandei îi bătuse pe scoțieni la rugby.

O'Reilly râgâi mulțumit, privind pe fereastră și spuse:

– E bună bucătăreasă, Kinky, să știi că da.

– Într-adevăr.

Cina rece fusese delicioasă.

– Nu știu ce m-aș face fără ea.

O'Reilly se îndreptă spre bar.

– Sherry?

– Da, te rog.

O'Reilly turnă un sherry mic pentru Barry și un whisky irlandez într-un pahar de dimensiuni demne de un Gargantua pentru el însuși.

– N-aș fi rămas aici ca medic, dacă nu era Kinky.

– Cum așa?

– Am venit aici în 1938, ca asistent al doctorului Flanagan. Un moș scorțos. Crede-mă, avea niște metode foarte neortodoxe, chiar și pentru vremurile alea.

– Serios?

Barry spera că nu i se va observa zâmbetul.

– Marea lui grijă... m-a și avertizat în privința asta... era o boală pe care o întâlnise doar în Ballybucklebo. Abcesele la vintre. Le tăia de fiecare dată.

– Făcea chirurgie aici, în sat?

– Înainte de război se făcea și asta. Acum, desigur, trebuie să trimitem cazurile care necesită operație la spital. Mă rog, în cazurile de abcese la vintre, îmi zicea Flanagan, când le tai, nu iese puroi. Doar vânt sau rahat... și pacientul moare după patru zile.

Barry sări în picioare.

– Credea că hernia inghinală e un abces?

– Da. Și când tăia abcesele, de fiecare dată sfârteca...

– Intestinele. Dumnezeule mare! Și ce-ai făcut?

– Am încercat eu să-i sugerez că poate nu a înțeles exact ce se întâmplă. A fost prima și ultima oară când am îndrăznit să-l corectez pe doctorul Flanagan. Nu poți să-ți închipui ce dificili pot fi unii dintre bătrânii doctori de țară, și chiar aveam nevoie de bani. Pe vremea aia nu prea se găseau slujbe.

– Nu ca azi, zise Barry, lipindu-și paharul de buze ca să-și ascundă expresia. Mă mir că ai rămas.

– N-am rămas. M-am oferit voluntar în marină, imediat ce a izbucnit războiul.

– Ce te-a adus înapoi?

– După ce s-a terminat războiul, mă cam săturasem de marină, așa că i-am scris doctorului Flanagan. Am primit răspuns de la menajera lui, doamna Kincaid, care îmi spunea că doctorul a murit și că, de fapt, cabinetul e de vânzare. Ca veteran, am avut prioritate. Am făcut un împrumut de la bancă și am cumpărat casa și licența pentru cabinet. Doamna Kincaid a fost de-acord să rămână în slujba mea. Suntem aici din 1946, dar aproape că mi-am pierdut cabinetul în primul an.

– Ce s-a întâmplat?

– Oamenii de la țară, zise el. Trebuie să te obișnuiești cu ei. Greșeala mea a fost că am încercat să schimb lucrurile prea repede. Unul dintre primii mei pacienți a fost un fermier cu cea mai mare hernie pe care o văzusem în viața mea.

Barry râse.

– Și? Ai tăiat-o, ca doctorul Flanagan?

O'Reilly nu râse deloc.

– Când am refuzat să-l tai, omul a umplut satul că-s un puști care nu-și cunoaște meseria. Pacienții au început să nu mai vină. Ratele, în schimb, nu s-au oprit

Sorbi îndelung din pahar.

– Cred că ai fost îngrijorat.

– Ah, eram fiert. Ți-am zis că dacă nu era Kinky, mă duceam la fund. Dar ea m-a salvat. E prezbiteriană, știi? M-a pus să merg cu ea la biserică. Să vadă localnicii că sunt un bun creștin.

– E important aspectul ăsta aici?

– Atunci le plăcea să creadă că doctorul lor e un om care merge la biserică. Nu conta dacă e biserică sau capelă, important era să se ducă.

– Măcar atât. Am petrecut destul timp sortând victimele luptelor de stradă între catolici și protestanți când au început bătăile în Belfast.

– Pe-aici n-o să vezi așa ceva, zise O'Reilly. Părintele O'Toole și reverendul Robinson joacă golf împreună în fiecare luni.

Își scoase pipa din buzunar.

– Pe 12 iulie, adică joia viitoare, Loja Portocalie are parada anuală și jumătate dintre catolicii din Ballybucklebo or să stea aliniați frumos, fluturând drapelul național. L-au primit până și pe Seamus Galvin – care e un soi de catolic pârât – să intre în formația de cimpoaie.

Scăpără un chibrit.

– Mă rog, zise el, eu de Kinky începusem să-ți povestesc.

– Da.

– Și-uite-așa ne-am dus noi amândoi la biserică. S-au întors câteva capete când ne-am așezat pe băncuță. N-am avut nici o îndoială că despre noi șușoteau. L-am auzit chiar pe unul spunând că eu sunt doctoru' ăla tânăr care habar n-are care-i fundul și care-i cotul. Câțiva se tot întorceau să se uite la mine. Foarte neplăcut.

– Îmi imaginez.

– La mijlocul ultimului imn, un tip masiv din primul rând a-nceput să se vaite, a dus mâna la piept și a căzut pe-o parte. Preotul a zis: „Cred că e un doctor printre noi." Kinky mi-a tras un cot de-am văzut stele verzi.

– Și ce-ai făcut?

– Mi-am scos stetoscopul din trusă și am luat-o la fugă pe aleea dintre bănci. Omul era deja vânăt. Nu avea puls, nu-i mai bătea inima. Dăduse colțul.

– Se inventaseră pe vremea aia manevrele de resuscitare?

– Nici vorbă. Dar mi-am dat seama că era o șansă să demonstrez ce pot.

„Să-mi aducă trusa cineva" am zis, descheindu-l la cămașă. Kinky mi-a dat trusa. Am scos prima fiolă pe care am pus mâna, am tras-o în seringă și am înfipt-o în pieptul victimei. Am pus iar stetoscopul pe pieptul lui. „Și-a revenit", zic. Suspinul de ușurare al întregii congregații cred c-a putut fi auzit până la Donaghadee. Am mai stat câteva minute. „S-a dus." L-am înțepat iar. Toți stăteau cu ochii pe mine. „Și-a revenit."

– Și chiar își revenise?

– Da' de unde. Era țeapăn.

– Nu înțeleg cum pierderea unui pacient de față cu o jumătate de sat ți-a salvat cabinetul.

– Kinky mi-a salvat cabinetul. Am auzit pe cineva spunând că decesul celui recent dus dintre vii arăta doar ce incompetent doctor sunt. „Numai un minuțel", zice Kinky, cu ochii țintă la preot. „Trebuie să recunoașteți, sfinția voastră, că Domnul nostru l-a înviat pe Lazăr din morți." Preotul o aprobă. Apoi, zice Kinky: „Și Isus a făcut asta o singură dată, zău. Doctorul nostru, doctorul O'Reilly al nostru, dânsul aici de față a făcut-o de două ori." Din ziua aia, au năvălit toți.

O'Reilly își termină băutura.

– Șmecher bătrân ce...

Din hol se auzi soneria.

– Vezi, exact ce-ți spuneam. Fii băiat bun și trage-o fugă până jos, vezi cine-i.

Barry deschise ușa de la intrare. Se trezi față în față cu un om care stătea pe treapta de la intrare. Era scund și destul de rotund pentru a putea fi descris ca fiind sferic. Purta un costum la trei rânduri, o pălărie tip gambetă și o privire mânioasă.

– Unde naiba e O'Reilly? întrebă vizitatorul și își croi drum în hol. O'Reilly, treci încoace! Am treabă cu tine. Acum! urlă el.

– Poate aș putea eu să...

– Am auzit eu despre tine, Laverty.

Nou-venitul se întoarse spre Barry care-și zicea: sunt aici de o singură zi. Veștile circulă repede pe-aici.

– Pe dânsul îl caut.

Barry se încordă.

– Sunt dr. Laverty și dacă aveți ceva de...

– Doctor, 'ai? Fiuuuu. Ai idee cine sunt eu? Sunt consilierul Bishop, Mare Maestru al Lojii portocalii din Ballybucklebo, să știi.

– Bună seara, domnule consilier, zise O'Reilly din spatele omului.

Consilierul se roti pe călcâie spre O'Reilly, care-l privea de sus. O'Reilly zâmbea, dar Barry remarcase o ușoară paloare pe vârful nasului său acvilin.

– Mi-a copt deștu', doctore! zise el, vârându-și arătătorul sub nasul lui O'Reilly.

Barry vedea cu ochiul liber pielea roșie strălucitoare din jurul unghiei și puroiul galben de sub ea.

– Ei, asta-i! zise O'Reilly punându-și ochelarii pe nas.

– Ei, ce-ai de gând să faci în privința asta?

– Veniți în cabinet.

Îi conduse pe consilier și pe Barry în cabinet, apoi puse instrumentele în sterilizator și-l porni.

– Nu durează mult.

– Hai mai iute, sunt un om ocupat.

– Desigur.

O'Reilly se duse la un dulap, scoase un pachet învelit în tifon și-l puse pe căruciorul de lângă sterilizator.

– Deschide-l, te rog, doctore Laverty.

Barry desfăcu ambalajul. În pachet erau fețe sterile, tampoane, clește pentru burete, o tăviță și o pereche de mânuși chirurgicale. Auzi apa curgând, O'Reilly se spăla pe mâini, apoi pocnetul cu care își punea mănușile.

– Dettolul și Xilocaina sunt pe ultimul raft al căruciorului.

Barry aduse dezinfectantul și anestezicul local, ușurat la gândul că O'Reilly nu avea să incizeze un abces fără să amorțească zona mai întâi.

– Mulțumesc, zise O'Reilly și puse câteva tampoane în clește. Acum, domnule consilier, vă rog să țineți degetul deasupra acestei tăvițe.

Clopoțelul sterilizatorului care anunța că instrumentele erau acum gata de folosire aproape că acoperi vaietul consilierului Bishop.

– Aaaaaaau.

Da, așa e, își zise Barry, Dettolul cam pișcă. Scoase cleștele, scalpelul și acul hipodermic, acum sterile, și i le duse doctorului.

– Locală?

– Desigur, spuse O'Reilly, ridicând seringa cu ac hipodermic.

Consilierul Bishop se uită la ac cu ochii măriți de groază.

– O să vă amorțesc degetul, zise O'Reilly.

Umplu seringa.

– O să usture puțin, zise el băgând acul între degetul arătător și cel mijlociu.

– Aoleu, aaaaau, urlă consilierul, zbătându-se pe scaun.

– Știu că vă grăbiți, dar trebuie să așteptăm să-și facă efectul.

– Bine, șopti consilierul Bishop. Nu vă grăbiți.

– De cât timp vă supără degetul? întrebă O'Reilly.

– De două, trei zile.

– Păcat că n-ați venit mai devreme. Cabinetul e deschis dimineața.

– Data viitoare am să vin, doctore, pe onoarea mea.

O'Reilly rosti aproape fără să-și miște buzele:

– Așa să faci.

Ridică scalpelul.

– Așa. N-o să simțiți nimic.

Tăie carnea. Barry văzu cum țâșniră afară sângele și puroiul.

– Vai de mine, remarcă O'Reilly, se pare că domnul consilier a leșinat.

Barry îl privi pe omulețul rotund care zăcea leșinat pe scaun.

– Ce om nesuferit, zise O'Reilly, curățând mizeria și pansând rana cu două bucățele de tifon curat. Se crede buricul pământului pentru că jumătate din sat e a lui. Am niște săruri antileșin acolo, în birou. Vrei să mi le aduci, te rog?

Barry se duse la birou, conștient de faptul că tocmai îl văzuse pe dr. O'Reilly efectuând o intervenție chirurgicală minoră cu aceeași îndemânare ca a unuia dintre chirurgii veterani de la spitalul regal. Și cumva îi atrăsese atenția consilierului Bishop că atâta vreme cât pacienții au anumite pretenții de la medicul lor, respectul trebuie să fie reciproc.

Blânda lumină a dimineții

Telefonul sună. Barry pipăi în jur, după receptor. Probabil, sora de la camera de gardă are nevoie de el. Mâna i se lovi de o noptieră deloc familiară.

– Au!

Durerea îl trezi complet și își aminti că nu mai era în camera lui din căminul medicilor. Era în podul lui O'Reilly.

Ușa se deschise și o rază de lumină îi intră in cameră.

– Sus, zise O'Reilly. Și nu face zgomot să n-o deranjezi pe Kinky.

– Sigur.

Barry se frecă la ochi, se dădu jos din pat, se îmbrăcă și se târî în jos pe scări. O'Reilly îl aștepta în hol.

– Haide, zise O'Reilly.

O luă spre bucătărie și apoi ieși prin spate. Arthur Guinness își scoase capul din coteț.

– Nu mă duc la vânătoare, zise O'Reilly.

– Mrrrhhhh, răspunse Arthur, cu ochii pe pantalonii lui Barry.

Probabil, câinele ajunsese la concluzia că era prea devreme pentru efuziuni sentimentale. Se retrase în coteț, mârâind ceva pe limba labradorilor.

Barry se urcă în Rover.

– Cât e ceasul?

– Unu și jumătate, zise O'Reilly, ieșind pe alee. M-a sunat doamna Fotheringham. Zice că soțul ei se simte rău, dar mă îndoiesc.

O luă spre șosea.

– Maiorul Fotheringham suferă de toate bolile cunoscute. Întotdeauna face câte o criză gravă după miezul nopții și, din câte îmi dau eu seama, e sănătos tun. De la cap i se trage.

Făcu stânga și se opri la semafor.

– Și atunci de ce urcăm dealul Ballybucklebo la ora asta?

– Știi povestea cu rezidentul și cu profesorul? întrebă O'Reilly. Profesorul vine la vizită într-o dimineață. „Cum se simt pacienții astăzi?" zice el. „Grozav", răspunde rezidentul, „cu excepția ăluia despre care erați sigur că e nevrotic, domnule." „A", răspunde marele profesor. „s-a dus acasă?" „Nu chiar, domnule, a murit azi-noapte." Până la urmă, și cel mai ipohondru dintre ipohondri se îmbolnăvește cu adevărat.

– Am priceput.

– Bun. Acum taci. Nu e departe, dar trebuie să-mi aduc aminte pe unde era drumul.

Barry se lăsă pe spate și privi afară la lumina farurilor ce spărgea întunericul. Acum, că lăsaseră în urmă Ballybucklebo, bezna îi înconjurase din toate părțile. Miji ochii și reuși să găsească pe cer constelațiile de vară: Altair, Vega și Deneb sus, spre nord-vest.

Tatăl și mama lui Barry se uitau la alte stele acum. Deasupra capetelor lor strălucește Crucea Sudului. Ultima lor scrisoare venise din Melbourne, unde tatăl său avea un contract de doi ani, ca inginer. Din rândurile lor răzbătea entuziasmul pentru Australia.

Mașina frână în dreptul unei alei și Barry reveni cu picioarele pe pământ.

– Când intrăm, am să te rog să nu mă contrazici, să fii de acord cu tot ce spun eu, ai înțeles? întrebă O'Reilly.

– Dar doctorii nu sunt întotdeauna de acord asupra unui diagnostic. Uneori o a doua opinie...

– Fă-mi pe plac, fiule. Deschide poarta.

Barry ieși din mașină și deschise poarta, așteptă ca O'Reilly să parcheze în curte, apoi închise poarta și-o luă pe aleea pietruită spre casa cu două etaje. Acolo îl aștepta O'Reilly, o umbră întunecată în calea luminii ce se vedea dincolo de o ușă deschisă. Doctorul vorbea cu o femeie îmbrăcată în capot.

– Doamnă Fotheringham, vi-l prezint pe asistentul meu, doctorul Laverty.

– Mă bucur să vă cunosc, zise ea, străduindu-se zadarnic să imite accentul unei doamne englezoaice de creștere aleasă. Ce bine că ați venit amândoi. Bietul Basil nu se simte deloc bine.

Barry recunoscu în vocea ei inflexiunile aspre de Ulster, mascate de politețea afectată. O urmă pe holul cu pereți îmbrăcați în tapet scump, pe care erau agățate fotografii înrămate, urcă treptele scării acoperite de covoare groase și ajunse într-un dormitor uriaș.

– Au venit doctorii, dragă, zise doamna Fotheringham, apropiindu-se de patul cu baldachin și ștergând fruntea bărbatului ce zăcea.

Maiorul Fotheringham se ridică pe perne și scoase un vaiet ca de pisică leșinată. Barry căută din priviri vreun semn de suferință sau de febră, dar pe fruntea pacientului nu se vedea nici o broboană, ochii albaștri și apoși nu erau tulburi, nasul nu părea să-i curgă.

– Așa, zise O'Reilly, de data asta ce vă supără?

– Se simte foarte rău, doctore, spuse doamna Fotheringham. Cred că e de la rinichi.

– Ia să arunc eu o privire, atunci, zise O'Reilly și se apropie de pat. Scoate limba, Basil.

Iar începe, își zise Barry în gând. O'Reilly nu încercase nici o secundă să afle vreo informație despre istoricul bolnavului și deja se apucase de examenul fizic. „Să nu mă contrazici." Lasă, că mai vedem noi.

– Mmmm, zise O'Reilly, trăgând ușor pleoapa pacientului și privindu-i cu atenție partea interioară. Mmm, mmm.

Îi luă încheietura și se uită la ceas, cu o mină foarte importantă.

– Mmm.

Doamna Fotheringham privea cu atenție fiecare mișcare a doctorului O'Reilly.

– Desfă-ți pijamaua, te rog.

O'Reilly își puse palma stângă pe pieptul pacientului și ciocăni ușor cu dreapta.

– Mmmm.

Își puse stetoscopul în urechile ca două foi de varză și lipi difuzorul de pieptul pacientului.

– Respiră adânc.

Maiorul inspiră și respiră.

– Ridică-te, te rog.

Maiorul se execută. Fu iarăși ciocănit, apoi ascultat cu stetoscopul, de data asta la spate. O'Reilly mormăi iar. Doamna Fotheringham făcu ochii mari.

– E grav, doctore?

– O să vedem, zise O'Reilly. Întinde-te.

Doctorul îi examină rapid și cu o mină expertă și abdomenul.

– Mmm, da, înțeleg.

– Ce are, doctore?

În vocea doamnei Fotheringham se citea aceeași nerăbdare pe care Barry o auzise la copiii ce așteptau să li se dea o bomboană.

– Aveți dreptate, zise O'Reilly. Ar putea fi de la rinichi.

Și cum oare o fi ajuns la acest diagnostic? se întrebă Barry. Nimic din examinarea lui O'Reilly nu vizase organele în cauză.

– Pe de altă parte, s-ar putea să nu fie, zise O'Reilly, luându-și trusa. Cred că trebuie să facem un test, nu, doctore Laverty?

Barry întâlni privirile lui O'Reilly, înghiți în sec și spuse:

– Nu-mi dau seama cum...

– Sigur că îți dai seama, zise O'Reilly, înăsprindu-și vocea, într-un astfel de caz trebuie să fim cât se poate de precauți. Nu-i așa, doamnă Fotheringham?

– Într-adevăr, doctore, zise ea, zâmbindu-i lui O'Reilly.

– Rămâne stabilit atunci.

O'Reilly se uită la Barry cu subînțeles, scotoci prin geantă și scoase o cutie pe care Barry o recunoscu imediat. Conținea mici bețigașe de carton, folosite la detectarea zahărului sau a proteinelor în urină. Oare ce punea la cale?

– O să am nevoie de ajutorul dumneavoastră, doamnă Fotheringham.

O'Reilly îi dădu câteva bețigașe.

– Sigur, doctore.

Ochii îi străluceau și abia își ascundea zâmbetul.

– Aș vrea să... Se uită la ceas. Acum e două și un sfert deci... o să începem testul la trei. Dă-i lui Basil să bea o jumătate de litru de apă.

– O jumătate de litru? repetă ea.

– Da, să bea tot. La ora patru îi mai dai o jumătate de litru, dar nu înainte să-ți dea un specimen de urină. Pui un bețigaș de ăsta în ea și îl lași pe noptieră să se usuce.

Doamna Fotheringham se uită suspicioasă la bețigașele pe care le ținea în mână. Fornăi pe nas și spuse:

– Așa o să fac.

– Și, continuă O'Reilly, vreau să repeți testul din oră în oră până când eu și dr. Laverty o să ne întoarcem să interpretăm rezultatele.

– Din oră în oră? Dar...

– Știu că nu-i ușor, doamnă Fotheringham, zise O'Reilly, punându-i o mână pe umăr – dar știu că mă pot baza pe dumneavoastră. Asta sigur o să ne lămurească, nu-i așa, doctore Laverty?

Barry încuviință. Orice semn de protest ar fi fost înăbușit încă din față. Se disprețuia pentru lipsa sa de curaj.

– Așa, îi zise O'Reilly lui Barry. Se întoarse spre doamna Fotheringham. Nu ne mai conduceți, o să aveți o noapte grea.

Barry ședea țeapăn în Rover. Era foarte supărat pe scamatoriile lui O'Reilly și era și mai furios pe propria sa incapacitate de a interveni.

– Hai, zise O'Reilly, dă-i drumul, zi.

– Doctore O'Reilly, eu...

– Tu crezi că habar nu am să fac un istoric al pacientului și că testul cu bețigașele e inutil, chicoti O'Reilly. Fiule, îi cunosc pe soții Fotheringham de ani de zile. Omul ăsta n-a fost bolnav cu adevărat nici măcar o zi în viața lui.

– Și atunci de ce nu le-ai spus să aștepte până dimineață?

O'Reilly clătină din cap.

– Asta e regula mea. Dacă-s destul de îngrijorați încât să mă cheme noaptea, chiar dacă-s sigur că nu e nimic, tot mă duc.

– De fiecare dată?

– O, Doamne, da.

Nimic din tonul lui O'Reilly nu-i sună a lăudăroșenie lui Barry.

– Înțeleg, zise el morocănos. Dar ce rost are prostia asta cu testul?

– A, zise O'Reilly intrând pe aleea ce ducea în spatele casei sale. Sunt mai multe lucruri între cer și pământ, Horațiu, decât îți poți închipui cu toată filosofia dumitale.

– N-o să mă mulțumesc cu un citat din Hamlet, doctore O'Reilly.

– Nu, zise el frânând. Nici nu credeam că ai să te mulțumești doar cu atât, dar va trebui să aștepți până ne întoarcem la soții Fotheringham dacă vrei să afli răspunsul. Acum fii bun, dă-te jos și deschide ușa garajului.

Barry asculta zgomotul făcut de ploaia ce lovea geamurile cabinetului. Chiar și aproape de ora prânzului era nevoie de lumină în cabinet. Se întinse și-și masă ușor gâtul. Oboseala nopții nedormite îl ajunsese. Îl privi pe O'Reilly care conducea un pacient bătrân, cu artrită, spre ușă. Fusese o dimineață aglomerată și cu toate astea O'Reilly nu dăduse nici un semn de oboseală.

– Dă fuguța și vezi cine urmează, îi ordonă el lui Barry.

Barry își scutură capul și se duse spre sala de așteptare unde nu mai era decât un singur pacient: o tânără cu părul lung și roșcat și ochi verzi.

– Buna dimineața, zise el. Vreți să veniți după mine, doamnă...?

– Galvin.

Se ridică destul de greu, ținându-se cu o mâna de șale și cu cealaltă de burta uriașă.

– Mă mișc cam greu, zise ea.

– Nu-i nimic. Nu vă grăbiți. Nu mai aveți mult, după cum se vede.

– O săptămână.

Intrară în cabinet.

– Bună dimineața, dom' doctor.

– Cum te simți, Maureen? întrebă O'Reilly.

– Grozav.

Scotoci în geantă și scoase un borcănel cu urină și i-l dădu lui O'Reilly.

El i-l pasă lui Barry.

– Pune un bețigaș în ăsta, te rog.

Barry luă specimenul de urină, îl duse la chiuvetă și îl testă. Totul era în regulă.

– Poți să te urci pe pat, Maureen? întrebă O'Reilly.

Se întoarse cu spatele la masă și se așeză.

– Sunteți sigur că am doar unul în burtă, doctore O'Reilly? Mă simt mare cât casa.

– Păi săptămâna trecută te-am examinat, zise el, dar dacă asta te face să te simți bine o să-l rog și pe doctorul Laverty să se uite.

Femeia se întinse pe spate. O'Reilly puse întrebările obișnuite înainte de naștere, îi luă tensiunea, îi palpă gleznele să se asigure că nu-s umflate.

– Așa, să ne uităm acum la burtică.

Barry așteptă în timp ce O'Reilly o examina. Ochii lui Maureen nu se dezlipiră de pe chipul doctorului, pe care nu se citea nimic.

– Doctore Laverty?

Barry se apropie de masă. Examină burta, simți spatele unui singur bebeluș, poziționat pe partea dreaptă și capul copilului chiar deasupra simfizei pelviene. Cuprinse capul între degetul mare și arătătorul mâinii sale drepte. Copilul refuză să se miște când încercă să-l dea dintr-o parte într-alta.

– Poftim, zise O'Reilly, dându-i stetoscopul fetal lui Barry.

Tic-tic-tic-tic... Barry ascultă, numără privindu-și ceasul.

– O sută patruzeci, zise el.

Fruntea lui Maureen se încruntă a îngrijorare.

– E absolut normal, zise, bucuros s-o vadă că se relaxează.

– Deci, cum e? întrebă O'Reilly.

Barry recită formula pe care o învățase la școală.

– E un singur fetus, așezat longitudinal, în prezentare craniană, antero-occipital drept, capul angajat, pulsul...

– O sută patruzeci, zise O'Reilly. Totul este normal. Deci, acum mai ești îngrijorată, Maureen?

Barry privi chipul femeii. Era din nou încruntată. Se uită de la O'Reilly la Barry și înapoi la O'Reilly.

– Dacă dumneavoastră ziceți că nu e cazul, nu mai sunt, dom' doctor.

– Așa cum a spus și doctorul Laverty, Maureen, e un singur bebeluș. Stă drept, are căpșorul pe partea dreaptă – așa cum e și normal și în jos, pregătit de naștere. Drăcușorul e pe jumătate afară deja.

Cutele de pe fruntea femeii dispărură și răsuflă ușurată.

Barry își drese vocea.

O cam băgase în ceață cu jargonul medical, dar O'Reilly îi explicase pe limba ei totul.

O'Reilly o ajută să se ridice de pe patul de examinare.

– Așa, te aștept săptămâna viitoare, aceeași zi, aceeași oră.

– Și dacă mi se rupe apa sau încep durerile, vă dau telefon.

– O să fie totul bine, Maureen, zise O'Reilly. Apropo, ce mai face Seamus?

– Glezna lui e mai bine, dom' doctor, și speră că v-au plăcut homarii. E un om cumsecade. Are o inimă bună ca pâinea caldă, dar uneori...

– Nu-ți face tu griji în privința lui Seamus, zise O'Reilly. Mă ocup eu de el.

Îi făcu cu ochiul lui Barry care revăzu în minte scena zburătorului cu un picior murdar.

Acel Galvin era soțul tinerei ăsteia?

– N-o să mai trebuiască să vă ocupați de el prea mult timp, șopti ea. Să nu mai ziceți la nimeni, dom' doctor, dar frate-meu...

– Constructorul, din California?

– Ăla. I-a găsit o slujbă lui Seamus și am pus niște bani deoparte pentru bilete. O să plecăm după ce se naște copilul.

– Minunat, spuse O'Reilly.

– Dar să nu ziceți la nimeni. Vin săptămâna viitoare.

Femeia plecă.

– Măi, să fie, zise O'Reilly. Poate vrednicul Seamus o să se pună pe treabă în America. Mă-ntreb de unde or avea bani. El e tâmplar de meserie, dar din câte știu eu, n-a făcut mare lucru pe-aci. Apropo, întrebă el, urina era limpede?

– Da.

Barry ezită.

– Îmi pare rău că nu m-am priceput să-i explic pe înțelesul ei.

O'Reilly își pescui pipa din buzunar și o aprinse înainte să spună.

– Ei, data viitoare o să te pricepi, nu-i așa? Acum strânge tu testele alea de urină. Mai avem de interpretat un test după ce mâncăm de prânz.

– E o zi bună pentru vânătoare, remarcă O'Reilly, conducând spre casa familiei Fotheringham fără să bage de seamă ploaia ce-i îngreuna vizibilitatea.

Barry, ca să își ia gândul de la stilul de condus al lui O'Reilly, mormăi.

– E apă, apă peste tot / Toate par să fi intrat la apă / E apă, apă peste tot...

– Dar de băut nu-i nici un strop, îi luă vorba din gură O'Reilly. Coleridge, Samuel Taylor, născut în 1772, mort în 1834, poet și dependent de opiu. Apă, continuă el, oprind în fața porții. Mă întreb cum s-or fi descurcat soții Fotheringham cu apa.

Barry închise poarta și se luă după O'Reilly

Se adăpostiră pe verandă, până când doamna Fotheringham, abia mai ținându-și ochii deschiși și cu părul ciufulit, le deschise ușa.

– Slavă Cerului că ați venit! zise ea.

Maiorul Fotheringham stătea în capul oaselor, sprijinit de perne, cu cearcăne vineții în jurul ochilor injectați de oboseală.

– A fost o noapte de coșmar, cârâi el. De coșmar!

– Vai de mine, zise O'Reilly, haideți să vedem cum a mers testul.

Paisprezece bețigașe îmbibate stăteau frumos aliniate pe măsuța de toaletă. Nici măcar unul nu-și schimbase culoarea.

– A-ha! zise O'Reilly. Aha!

Barry era foarte nedumerit. Dacă nu se schimbase culoarea însemna că nimic nelalocul lui nu fusese în urina pacientului.

– Ce are, doctore O'Reilly? imploră doamna Fotheringham.

– Am putea să încheiem testul ăsta acum? se rugă maiorul.

– Desigur, zise O'Reilly, iar dumneavoastră, doamnă Fotheringham, ați merita o medalie pentru devoțiunea de care ați dat dovadă.

Ea zâmbi mulțumită de sine.

– Mulțumesc, doctore, dar ce nu e-n regulă cu el până la urmă?

– Ce nu e-n regulă cu dumneata, dragă domnule Maior Fotheringham? întrebă O'Reilly și făcu o pauză. Mă tem că totul e-n regulă. N-aveți nimic.

Barry văzu cum doamnei Fotheringham îi cade falca.

– Nimic? șopti ea.

– Ei bine, admise O'Reilly, e posibil să fie puțin umflat de la apă, dar în afară de asta? Absolut nimic. Ei, acum noi o să vă lăsăm, mai avem câteva vizite de făcut. Desigur, dacă mai aveți nevoie de mine, vă rog nu ezitați să mă sunați, la orice oră din zi și din noapte.

– Credeam că nu mai avem alte vizite de făcut, zise Barry.

– Mai sunt vreo două, spuse O'Reilly, ieșind de pe alee. Nu cred că maiorul și doamna lui ne vor mai suna prea curând, zise el rânjind cu gura până la urechi. Ce părere ai?

– Mă îndoiesc, răspunse Barry și, în ciuda convingerilor sale, chicoti. E drept că nu așa m-au învățat pe mine medicina la școală, dar se pare că funcționează.

– Ca uns, fiule.

O'Reilly frână la stop.

– Cu douăzeci de ani în urmă, le-aș fi făcut un scandal uriaș soților Fotheringham că-și bat joc de timpul meu.

Barry privi în pământ. Exact așa ar fi procedat și el.

– Dar tu de ce te-ai apucat de medicină până la urmă? întrebă O'Reilly.

Barry ezită. Era reticent în a-și mărturisi adevăratele motive.

– Când am terminat școala, tata a zis că-s prea nătărău pentru fizică sau chimie, n-aș fi putut trăi de pe urma talentelor mele artistice, catolic nu eram – deci nu se punea problema preoției – și nici stofă de soldat nu prea aveam. Așa că nu-mi mai rămăsese decât medicina.

O'Reilly se înecă de râs.

– Da, parcă-l aud vorbind pe Tom Laverty. Dar sunt convins că ai avut și alte motive.

– E verde, doctore O'Reilly.

– Corect.

Roverul se năpusti în intersecție cu cauciucurile scârțâind din pricina curbei strânse luate la dreapta. O'Reilly îndreptă mașina și merse drept înainte.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Păi, eu...

– Nu-ți place să vorbești despre asta, dar ți s-a părut ție că ți-ar plăcea să ajuți oamenii. Să faci ceva util.

– De unde Dumnezeu știi asta?

– N-ai avut prea mulți prieteni în școală, prin urmare, ai sperat că, dacă te faci medic, oamenii or să te placă.

Mintea lui Barry zbură înapoi spre zilele sale de internat. Nu avusese nici un alt prieten în afară de Jack Mills. Cei patru ani de liceu fuseseră plini de singurătate.

– Bănuiam eu, zise O'Reilly. Ei bine, cei mai mulți dintre clienți n-or să te iubească. Or să-ți mulțumească dacă nimerești diagnosticul și or să steargă cu tine pe jos, dacă o dai în bară. Și să fii sigur că greșeli vei face.

Barry se întrebă cum de-l citise atât de bine uriașul.

– Câțiva n-or să aibă pic de respect pentru faptul că ești de gardă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, iar unii sunt mojici și plini de pretenții. Pe alde Bishop nu trebuie să-i lași să te calce pe coadă. Dar e și o parte bună. Când nimerești diagnosticul și salvezi viața unui om, ajungi la concluzia că totuși ai și tu rostul tău pe lumea asta și că până la urmă merită efortul.

– Chiar crezi asta?

– Sunt convins de asta, băiete. Sunt absolut convins.

Roverul alerga de lângă malul lacului, pe o culme abruptă și acoperită cu iarbă punctată din loc în loc de flori roz de Armeria care separau șoseaua de stâncile colțuroase, negre și umede de la atâta ploaie. Valuri verzi ca de smarald se izbeau de țărm. Mașina încetini și O'Reilly parcă.

– Haide.

Barry se dădu jos. Pe marginea șoselei era o căsuță ornată cu ghivece de panseluțe puse pe pervaz. O'Reilly bătu la ușă. Barry i se alătură și o recunoscu imediat pe femeia care le deschise.

– Poftiți înăuntru, dom' doctor, zise Maggie MacCorkle. Nu mai stați că vă udă până la piele, așa să știți.

Maggie închise ușa în urma lor. O lampă cu fitil pusă pe o măsuță de stejar lumina încăperea joasă. Barry văzu câteva farfurii puse la uscat pe o policioară, lângă o chiuvetă emailată. Două fotolii erau puse de-o parte și de alta a șemineului. Pe unul dintre fotolii stătea ghemuită o pisică roșcată.

– Să vă dau un ceai, dom' doctor?

– Nu, mulțumesc, Maggie. Suntem doar în trecere, zise O'Reilly. Cum e cu migrenele?

În vreme ce vorbea, mătura camera cu privirea.

– Cred că nici dacă mă duceam până la Lourdes, n-aș fi obținut un rezultat mai bun, zise ea făcându-și cruce. E un miracol, zău că da. Pastilele alea micuțe au făcut minuni.

– Bine, zise O'Reilly, privindu-l pe Barry cu subînțeles.

– Zât de-acolo, Generale!

Maggie dădu jos pisica de pe fotoliu, în ciuda protestelor acesteia.

– Stați lângă foc, dom' doctor.

O'Reilly se așeză.

– Și, ce mai face Generalul?

Doctorul mângâie pisica pe cap. Pisica nu mai avea o ureche și unul dintre ochi era lipit din cauza unei răni vechi.

Chipul ridat al lui Maggie fu luminat de un zâmbet știrb.

– Ăsta e-n stare să facă scandal și-ntr-o casă pustie.

Se-ntoarse spre Barry.

– Stați jos.

El clătină din cap, dar din curiozitate întrebă.

– De ce v-ați botezat pisica „Generalul", domnișoară MacCorkle?

Ea chicoti.

– Numele lui întreg este Domnul General Bernard Law Montgomery. Ca și bărbatul al cărui nume îl poartă, e născut în Ulster și apreciază o chelfăneală zdravănă.

Generalul mârâi și se înfoie la Barry. Barry făcu un pas înapoi.

– Nu-ți bate capul cu el, zise ea. Nu ești destul de mare să te vâneze.

O'Reilly se ridică.

– Noi cam trebuie să plecăm, Maggie.

Traversă camera spre ieșire.

– Să nu uiți, dacă nu te simți bine, să vii să mă vezi.

– Așa o să fac, zise ea. Și mulțumesc de vizită.

– N-ai de ce, erai în drum, că mergem să-l vedem pe Sonny, răspunse O'Reilly.

Maggie chicoti.

– Sonny e supărat pe mine. Cocker-ul lui spaniol a trecut pe-aici ieri, dar s-a ocupat Generalul de el. Nu-i așa, Generale?

Pisica își arcui spatele și scuipă.

Maggie le ținu ușa.

– O să vă spună Sonny tot, dar să nu-l băgați în seamă. E doar un țap bătrân, oricum.

– Nu știam că domnișoara MacCorkle te-a rugat să-i faci o vizită, zise Barry închizând ușa mașinii.

– Nu m-a rugat, zise O'Reilly pornind automobilul. În zile mai liniștite încerc să le fac câte o vizită celor care mă îngrijorează.

– Te uitai după ceva anume acolo, nu? După ce anume?

– Chestii mărunte. Vasele erau spălate, nu erau oale doar pe jumătate pline pe aragaz, podelele erau curate.

O'Reilly intră pe o străduță îngustă.

– Maggie e puțin diferită, dar e independentă și vreau să mă asigur că se îngrijește.

– Așa că stai cu ochii pe ea. Foarte frumos din partea ta.

– Nici pomeneală, zise O'Reilly apăsat. În meseria asta, ai de-a face cu mai multe decât nasuri curgătoare și ipohondri care te dau jos din pat.

– Înțeleg.

– O să înțelegi mai bine la următoarea noastră destinație.

– La Sonny?

– La Sonny. Îți spun eu ce e cu el după ce plecăm, zise O'Reilly. Dar dacă Maggie ți s-a părut puțin ciudată, să-mi spui ce crezi despre ăsta.

Trase mașina pe marginea drumului. Ploaia se oprise. Din cauza soarelui de vară, firișoare de abur se ridicau de pe suprafața umedă a șoselei. Cealaltă parte a drumului era plină de mașini vechi. Cabluri electrice care plecau dintr-o casă fără acoperiș ridicată mai departe de drum treceau printre crengile unei zade până la un televizor. Pe locul unde ar fi trebuit să fie grădina din fața casei, stăteau alandala mașini vechi, utilaje agricole și o rulotă galbenă.

Un bărbat îmbrăcat într-o haină de ploaie maro, legată în talie cu o sfoară de bumbac, ieși dintr-o mașină ruginită, merse spre rulotă și deschise ușa. Cinci câini se îngrămădiră să iasă, lătrând toți și cerșind atenția omului. O'Reilly coborî din mașină și traversă strada. Barry îl urmă.

– Ce mai faci, Sonny? strigă O'Reilly.

– Vin acuma.

Sonny își croi drum până la o portiță și ieși.

– Gura, strigă el către câini, apoi o luă spre Barry și O'Reilly.

Zgomotul se potoli.

– Doctore.

Sonny întinse mâna și O'Reilly i-o strânse.

– Sonny, acesta este doctorul Laverty, zise O'Reilly.

– Mă bucur să te cunosc, Sonny.

Barry îl privi drept în ochi. Era aproape la fel de înalt ca O'Reilly, mai în vârstă, dar cu ținuta mândră a unui sergent-major. Purta o pălărie galbenă cu șiret, de sub care i se revărsau pe umeri plete argintii. Avea ochii de un albastru spălăcit și obrajii aspri, bătătoriți de ani de stat în vântul de Ulster. Și, se întreba Barry, alea să fi fost vagi urme albăstrui, deasupra pometilor obrajilor lui?

– Ai cartofi? îl întrebă O'Reilly.

– Am.

Sonny aduse un sac mic.

– Cinci șilingi și șase penny.

Îi dădu sacul lui O'Reilly, care-i numără monedele direct în palma deformată de artrită.

– Ți-am mai adus niște pastile d-astea, zise O'Reilly întinzându-i două cutiuțe cu pilule.

– Cât vă datorez?

Sonny băgase deja mâna în buzunarul de la pantaloni.

– Sunt mostre gratuite de la fabrica de medicamente, zise O'Reilly.

– Nu mă păcăliți, nu-i așa? Pot să plătesc, să știți.

– Nu te păcălesc deloc. Câinii ce fac?

– Toți sunt foarte bine, mai puțin Sandy. Fraierul s-a luat la bătaie cu pisica lui Maggie.

– Am auzit, zise O'Reilly.

– Și, ce mai face hoașca bătrână?

Barry observă că lui Sonny i se înmuiase vocea.

– E binișor, răspunse O'Reilly.

– Mă bucur să aud asta.

Ochii spălăciți ai lui Sonny se îmblânziră.

– Gâscă bătrână.

– Mda, zise O'Reilly. Păi, trebuie să plecăm.

– Ce Dumnezeu a fost asta? întrebă Barry.

– Mândrie, zise O'Reilly, conducând Roverul spre casă. Sonny este cel mai încăpățânat om din câți am cunoscut, și, cu toate astea, unul dintre cei mai autosuficienți. Știi că are un doctorat în chimie? A lucrat pentru o companie mare din Belfast, dar acum a renunțat să mai meargă la slujbă și preferă să trăiască în mașină.

– În mașină? Dar am văzut o rulotă.

– E pentru câini, zise O'Reilly. Sonny își iubește tare mult câinii.

– Dar de ce trăiește în mașină? Nu poate să își repare acoperișul casei?

– Ba da... și cu toate astea, nu. Ți-l amintești pe grozavul consilier Bishop? Are o firmă de construcții. Acum douăzeci de ani, Sonny l-a angajat pe Bishop să-i înlocuiască acoperișul casei. Voia să repare toată casa înainte să se însoare.

Barry își aminti că Sonny întrebase de Maggie MacCorkle.

– Doar nu se însura cu Maggie?

– Ba cu Maggie. Dar Bishop ăsta, care e-n stare să se bată și cu ursul pentru un bănuț, a încercat să-l păcălească pe Sonny cu prețul unei încărcături de plăci de ardezie.

– După ce i-a dat jos acoperișul vechi?

– Exact. Sonny a refuzat să-i plătească lui Bishop lucrarea efectuată până în

acel moment. Bishop a zis că Sonny n-are decât să-şi repare singur acoperişul. Maggie n-a mai vrut să se mărite cu un bărbat care nu era în stare să-i ofere, la propriu, un acoperiş deasupra capului. Sonny şi-a dat demisia, s-a mutat în maşină şi se întreţine vânzând legume şi fier vechi.

– Nu pot să cred. De douăzeci de ani?

– Exact.

O'Reilly intră cu Roverul înapoi pe aleea din spate.

– Sonny nu se simte prea bine, nu-i aşa? Avea obrajii cam vineţi.

– E bine că ai observat.

Barry zâmbi.

– Îl lasă inima?

– Doar din când în când.

– Ce i-ai dat?

– Digitalină şi un diuretic. Îl ajută să ţină situaţia sub control.

Barry se încruntă.

– Chiar poţi obţine medicamentele astea gratis de la reprezentanţii firmelor producătoare?

– A, zise O'Reilly, cei care nu pun întrebări n-au cum să fie minţiţi. Acum, fii băiat bun şi deschide uşa de la garaj.

Doamna Kinkaid îi întâmpină în bucătărie.

– A sunat cineva, Kinky? întrebă O'Reilly.

– Nimeni, dar tot e o trebuşoară de care ar trebui să vă ocupaţi.

Se uită lung la pantalonii lui Barry.

– Iar ai mers prin tufe? Iar ai noroi până la genunchi.

– Arthur, zise Barry, resemnat. S-a bucurat să mă revadă.

– Bine că ţi-am spălat ceilalţi pantaloni.

– Ai zis că am ceva de rezolvat, Kinky, spuse O'Reilly.

Ochii doamnei Kinkaid aproape că dispărură sub zâmbetul uriaş ce i se desenă pe faţă.

– Veniţi să vedeţi.

Îi conduse la cabinet şi le arătă un coş pus pe patul de examinare.

– Abia plecaseră când a sunat cineva la uşă. Şi-am găsit asta, zău.

– Sfinte Doamne, zise O'Reilly, ciocănind uşor coşul într-o parte.

Barry privi cu ochi mari cum coşul se mişcă vreo câţiva centimetri pe pat, ca şi cum ar fi fost mişcat de o forţă primară. Un mârâit jos, îndelung, înfiorător şi ascuţit îi zgârie urechile. O'Reilly scoase capacul coşului. Barry făcu un pas înapoi

când o ceață albă ieși din coș și, cu un țipăt înspăimântător, aterizâ pe umărul lui O'Reilly.

– La naiba, e o pisică, zise el, întinzând mâna și desprinzând-o de pe umăr. Pisi! Pisi, pisi, zise el ținând animalul cu o mână și mângâindu-l pe cap cu cealaltă.

Mâța se zbătu puțin, apoi, aparent acceptându-și soarta, își împinse capul în palma lui O'Reilly. Barry auzi un sfârâit jos. Pisica torcea.

– Mmmm, zise O'Reilly. Mă-ndoiesc c-o să aflăm cine-a lăsat-o aici și nici nu putem să-i dăm drumul pe stradă.

– Să-i aduc niște lapte, doctore?

– Ar fi minunat, Kinky, zise O'Reilly, dându-i pisicuța. Și ne poți face și nouă câte o ceașcă de ceai, dacă tot te duci la bucătărie? Nu știu cum se simte Barry, dar eu m-aș trânti puțin în pat.

Barry căscă.

– Obosit?

– Puțin.

– Hai, lasă, zise O'Reilly, mai e puțin și-ți iei liber.

Stau pe peronul unei gări

Sâmbătă, prima zi liberă a lui Barry, fu ceea ce localnicii numeau „o ziulică blândă". Își ridică gulerul hainei, încercând să se ferească de umezeala ce nu era nici destul de consistentă să fie considerată ploaie, dar nici destul de volatilă, să fie doar bură. Doamna Kinkaid îi spusese că trenul de Belfast pleacă din Ballybucklebo la ora zece și un sfert. Făcea o jumătate de oră până la Belfast, apoi cincisprezece minute până in centru, unde intenționa să își investească salariul câștigat în prima lui săptămână de slujbă într-o pereche de cizme de cauciuc. Încă o jumătate de oră cu autobuzul pe șoseaua Grosvenor și va ajunge la timp să-l întâlnească pe Jack Mills în barul lui O'Kane, vizavi de Spitalul Regal Victoria.

Auzi trenul intrând în gară. Frânele scârțâiră. Trenul se opri. Barry urcă într-un compartiment și fu bucuros să vadă că era gol. În timp ce se așeza, se trezi gândindu-se de câte ori n-o fi mers cu trenul acesta, de la casa lui din Bangor mai jos, pe ruta spre terminalul Cheiul Reginei din Belfast. De câte ori o fi trecut prin Ballybucklebo fără să observe că măcar există?

Trenul se opri în halta Kinnegar. Două tinere se urcară în grabă și se așezară la celălalt capăt al compartimentului. Barry încercă să le ignore, privind încruntat pe fereastră, dar sporovăiala lor îl deranja.

– Fugi de-aici. Charlie Simpson n-o place pe Eileen.

Vocea celei ce vorbise era aspră, cu accent puternic de Belfast.

– E topit după ea.

– Eu nu asta am auzit.

Săracu' Charlie Simpson, oricine ar fi fost el, topit după vreo fată, gândi Charlie.

Fusese și el îndrăgostit lulea de o elevă de la școala de infirmiere. Își aminti de ochii ei verzi, se gândi la nopțile petrecute pe bancheta din spate a Brunhildei,

dulceața și moliciunea ei... și pustiul pe care-l simțise când ea îi spusese că se mărită cu un chirurg. Cu șase luni în urmă. Și încă îl durea.

– Știi că eu cred că merită să se pricopsească ea cu Charlie? E prost ca noaptea, zău că e.

Barry și-ar fi dorit ca tânăra femeie să tacă din gură. Avea o voce în stare să spargă pahare.

Cealaltă chicoti. Râsul ei era în contralto, adânc și răsunător. Barry îi aruncă o privire. Avea păr negru, tuns cu breton. Trăsăturile îi erau bine conturate, bărbia delicată, avea trăsături slave și buze pline. Ochii negri erau ușor migdalați. Când râdea, pe obrazul stâng îi apărea o gropiță. Și gropița aia o făcea demnă de rolul principal din *My Fair Lady*.

– Mă rog, Patricia, continuă să flecărească prietena ei, îi zic lui Eileen...

De-ar tăcea odată! Se uită în jos și apoi mai trase o ocheadă. Patricia se întoarse, îi surprinse privirea și i-o susținu preț de câteva secunde.

– Scuzați-mă, spuse el, conștient de faptul că roșise. Îmi pare teribil de rău.

Ea râse din nou, cald, gutural.

– Pisica poate să-l privească pe rege... câtă vreme nu-și închipuie că regele e șoarece.

Trenul încetini și în curând trecură pe lângă tăblița care anunța gara Belfast. Imediat ce se opri, cele două tinere coborâră. Barry se lăsă pe spate, pe perne. De ce nu avusese curaj să afle mai multe despre Patricia? Ieși din compartiment, nemaisperând să dea de ea și de prietena ei vorbăreață, dar erau chiar în fața lui, Patricia sprijinindu-se de brațul vorbăreței și șchiopătând ușor. Probabil se lovise la hochei, își zise el. Părea tipul atletic. Trase aer în piept, își netezi părul și mări pasul până le ajunse din urmă.

– Scuzați-mă, spuse el. Scuzați-mă.

Patricia se opri și se întoarse cu fața la el.

Cuvintele îi ieșiră șuvoi din gură.

– Uitați. Eu mă numesc Barry Laverty. Aș vrea...

– Pleacă de-aici, zise prietena, trăgând-o pe Patricia de mânecă.

– Ați dori să luați cina cu mine în seara asta? Vă rog?

Prietena îl fulgeră din priviri.

– Suntem ocupate în seara asta.

Patricia zâmbi.

– Așa e. Suntem ocupate.

– Oh.

Umerii lui Barry se lăsară.

– Dar la zece voi fi în trenul spre Kinnegar.

Îi văzu zâmbetul în priviri și pentru o clipă își pierdu suflarea.

Barry se așezase la o masă de la fereastră, în barul lui O'Kane, cea mai apropiată crâșmă de Spitalul Regal Victoria. Sub masă pusese punga de hârtie maro în care avea o pereche de cizme de cauciuc. O umbră acoperi masa și Barry se-ntoarse și dădu ochii cu Jack Mills, îmbrăcat într-o haină albă, lungă, și cu obișnuitul lui zâmbet pe buze.

– Scuză-mă că am întârziat, zise Jack, așezându-se la masă. Am fost de gardă și am avut o noapte de groază, iar în dimineața asta a fost omor la spital. Sunt terminat de oboseală.

Scoase din buzunar un pachet de țigări.

– Bere? întrebă Barry, nerăbdător să-și înceapă după-amiaza cu prietenul lui.

– Nu pot. Îmi pare rău. Rezidentul de la spitalul de copii e bolnav și au nevoie de o mână de ajutor pentru o operație în vreo oră. Am tras la sorți și-a picat pe mine, fi-r-ar!

Zâmbetul îi înmuie asprimea vorbelor lui Jack.

– Dar cred că o să mănânc ceva totuși.

Barry nu-și arătă dezamăgirea. Avea să fie o zi lungă până la trenul de ora zece. Își aminti de ochii negri și speră că vor merita așteptarea.

– Haleală! zise Jack.

Se întoarse și strigă la barman.

– Brendan, îmi faci și mie o friptură? Și dă-mi și o bucată de plăcintă cu ciuperci, o porție de cartofi prăjiți și-un suc de portocale.

– Sigur, doctore Mills.

Brendan puse jos paharul pe care-l ștergea.

– Și dumneavoastră, doctore Laverty?

– Iau și eu același lucru.

Barry nu înceta să se mire de capacitatea lui Brendan, patron și barman în același timp, de a-și aminti numele a generații întregi de studenți și rezidenți care îi călcaseră pragul.

– Deci, întrebă Jack, cum e la medicină generală?

– E diferit de ce făceam înainte. Lucrez cu un doctor O'Reilly în Ballybucklebo.

– Doar nu e Fingal Flaherty O'Reilly? Un tip la vreo cincizeci, cincizeci și cinci de ani?

– El însuși.

– Sfinte Doamne. Înainte de război, a fost unul dintre cei mai buni atacanți ai Irlandei, la rugby.

– Nu știam asta, zise Barry, impresionat.

– Tu, frate Laverty, habar n-ai cum e cu jucătorii irlandezi de rugby, spuse Jack și îi făcu cu ochiul lui Barry. Dar te iertăm.

– Poftiți, vă rog.

Brendan puse pe masă două farfurii.

– Ia și mănâncă, zise Jack, ridicându-și furculița și cuțitul. Hai, zi tot, vreau să aud cu ce te ocupi.

Barry îi descrise prima lui săptămână cum putu mai bine, insistând pe excentricitățile lui O'Reilly.

– Dar îți place ce faci?

– Cred că da. Sunt multe chestii de rutină. Dar am văzut și câteva cazuri interesante.

Îi povesti lui Jack cum o adusese O'Reilly pe fetița familiei Kennedy la spitalul din Belfast cu propria sa mașină. Jack aprobă când Barry menționă cunoștințele enciclopedice ale doctorului O'Reilly despre istoricul pacienților.

– Vezi, asta e diferența, zise el. Eu n-apuc să cunosc pe nimeni. E prea aglomerat.

Se uită la ceas, se ridică în picioare, băgă mâna în buzunar și scoase o bancnotă de o liră pe care o puse pe masă.

– Partea mea. Iartă-mă, amice, dar trebuie s-o iau la fugă. Sir Donald Cromie e biciul lui Dumnezeu dacă întârzii.

– Care Sir Donald?

Nu cumva era același cu cel cu care se consultase O'Reilly marți?

– Sir Donald Cromie, chirurg pediatru cu degete iscusite și un temperament cam ca vulcanul Etna într-o zi proastă. A operat o apendicită azi-noapte. Acum, pacientul a făcut un abces pelvian. Se simte tare rău.

– Nu cumva știi numele pacientului?

Jack râse.

– Nu. Nu știu nici dacă e vorba de o fetiță sau de un băiețel. Am plecat. Mă bucur că te-am văzut, amice. Te sun data viitoare când sunt liber.

Barry plăti nota și o luă în jos pe scările înguste. Când ieși pe Grosvenor Street, burnița se oprise. Se hotărî să se plimbe prin Belfast. Avea o groază de timp la dispoziție.

O luă la pas printr-o lume îmbâcsită de gaze de eșapament, cu un trafic continuu, asurzitor și rigolele înfundate de ziare mototolite. Belfast, își zise el, oraș

murdar și bătrân, de care nu-i era dor absolut deloc. Ballybucklebo crescuse în ochii lui.

Se opri la intersecția dintre Grosvenor Street, piața liceului și bulevardul Marii Victorii. La fiecare colț era câte un cinematograf. Barry se uită la ceas. Avea timp să tragă o fugă până la librăria din piața Donegall și să se întoarcă la Ritz, unde rula *Pantera roz*, cu Peter Sellers. Voia să cumpere o carte de poezie scrisă de unul nou apărut, Seamus Heaney, care găsise formule interesante pentru a descrie viața în Ulster. Avea să mănânce ceva ușor după film. Așa i-ar mai fi rămas doar vreo oră până la zece.

Trenul pleca în cinci minute. Barry se mai uită o dată lung spre Cheiul Reginei. Era pustiu. Ei, asta e. Barry își luă punga cu cizmele, se-ntoarse și o luă spre peron.

– Barry? Barry Laverty?

Se întoarse și o văzu șchiopătând repede spre el.

– Haide, zise ea, luându-l de braț. Mișcă-te, că pierdem trenul.

Barry o ajută să se urce și trânti ușa compartimentului în urma lor.

– Bine c-am ajuns, zise ea, așezându-se.

El se așeză în fața ei.

– Credeam că nu mai vii.

Ea râse și ochii îi străluceau chiar și-n lumina difuză din compartiment.

– Și zici că te cheamă Barry Laverty.

– Exact. Am auzit-o pe prietena ta spunându-ți „Patricia".

– Patricia Spence.

Ea-i întinse mâna și el i-o strânse, simțindu-i delicatețea pielii și bucurându-se de fermitatea cu care ea-i răspunse.

O privi. Nu i-ar mai fi dat drumul niciodată.

– Mai am nevoie de mâna asta, dacă nu te superi.

Eliberă strânsoarea, dar ea își mai lăsă mâna într-a lui preț de-o clipă. Și-acum, ce trebuia să facă? La naiba, de ce nu știa niciodată ce trebuie să le spună femeilor?

– Ești tăcut, zise ea. Ce e? Ți-a mâncat pisica limba? Nu știi ce te-a apucat să inviți la cină o necunoscută?

– Exact.

Trenul se zgâlțâia în întuneric, zăngănind la curbe.

– Dacă asta te face să te simți mai bine, află că nici eu nu știu ce m-a apucat să-ți spun că voi fi în trenul ăsta.

Își aranjă pletele negre cu o singură mișcare a mâinii.

– Cred că e din cauza firelor de păr rebele. Parc-ai fi un băiețel care nu știe pe ce lume se află.

Mâna lui se repezi la șuvița afurisită. O văzu că zâmbește. Acum ori niciodată, își spuse.

– Voiam doar să facem cunoștință, asta-i tot, zise el, apoi înghiți în sec. Ești cea mai drăguță fată pe care am văzut-o în viața mea.

Știa că roșise. Trenul se opri într-o haltă.

– Stația Sydenham, zise el.

– Mulțumesc, domnule, zise ea.

– Pentru că ți-am spus că suntem în stația Sydenham?

– Pentru că mi-ai spus că tu crezi că-s drăguță.

– Ești, zise el, recunoscător că nimeni nu se urcase în compartiment și știind că mai erau doar două stații până la Kinnegar, îngrijorat că timpul pe care-l mai avea de petrecut cu ea se scurge.

Ar fi vrut să o ia din nou de mână, dar era îngrozit de faptul că ea ar fi putut tresări, ca o pasăre speriată.

– Locuiești în Kinnegar? o întrebă.

– Da, pe strada Esplanadei, la numărul 9. Chiar lângă țărm. Îmi place marea.

– Eu am crescut în Bangor. Știu exact ce spui despre mare. Nu e niciodată la fel. E...

Scotoci prin buzunar și scoase volumul lui Seamus Heaney.

„Ai putea crede că marea e un companion blând
Ce mângâie mereu stâncile.
Dar nu, când începe să le lovească, se năpustește cu stropii ei puternici
Chiar și asupra ferestrelor tale, scuipând ca o pisică odinioară domestică,
Acum sălbăticită."

O privi în ochi – avea ochi de pisică – și-i văzu îmblânzindu-se.

– Ce frumos, spuse ea încet. Cine a scris versurile?

– Un tip pe nume Seamus Heaney.

– N-am auzit de el.

– Cred că o să tot auzi. Dacă-ți place poezia.

– Ție îți place?

Pusese întrebarea pe un ton solemn, fără să-și ia ochii din ochii lui.

– O, da.

Fu aruncat înainte de zgâlțâiturile trenului și-i simți cu fiecare fibră apropierea. Se-ntinse și o luă de mână, iar ea își împleti degetele între ale lui.

Trenul se smuci.

– Cobor la prima, zise ea. Îmi pare rău.

– Știu, dar... Patricia, mi-ar plăcea să te revăd.

– Sună-mă. Numărul meu e 657334, în Kinnegar.

657334, în Kinnegar. Repetă numărul în minte, iar și iar.

– Pot să te sun mâine?

– Mi-ar face plăcere.

Ea se aplecă ușor înainte și-l sărută delicat pe frunte, abia simțit, ca bătaia de aripă de fluture.

– Bangor nu e departe de Kinnegar, zise ea, când trenul începu să încetinească.

– Acum nu mai stau în Bangor. Locuiesc în Ballybucklebo.

– Poftim?

Se lăsă pe spate și izbucni în râs.

– Trenul de zece nu oprește la Ballybucklebo. Trebuie să cobori aici și s-o iei pe jos.

– Poftim?

– Ai auzit bine. Și ai face bine să te miști dacă nu vrei să ajungi la Bangor.

Trenul se puse în mișcare. O împinse pe peron și sări lângă ea.

– Iartă-mă, n-ar fi trebuit să râd, zise ea.

– E-n regulă, așa pot să te conduc acasă.

– Haide, atunci. Nu stau departe, zise ea, în vreme ce luminile trenului se pierdeau în zare.

La naiba. Își uitase cizmele de cauciuc cele noi în compartiment. Îl luă de mână și uită complet de cizme. Merseră unul lângă altul, el făcând pași mai mici, ca Patricia să poată ține ritmul, cu pașii ei inegali.

– Ce-ai pățit la picior? Te-ai lovit la hochei?

– Nu m-am lovit.

În glasul ei se simțea o urmă de amărăciune.

– Dar ce s-a întâmplat?

– 1951.

El încremeni. O întoarse cu fața spre el.

– Epidemia de poliomielită?

Ea încuviință.

– Piciorul meu stâng e ceva mai scurt decât cel drept.

Îi dădu drumul la mână.

– Presupun că n-o să mă mai suni, în condițiile astea.

El ridică ochii și văzu constelația Orion, sus, sus pe cer, cu fiecare stea strălucind puternic. Știa că, pentru el, piciorul ei mai scurt nu conta câtuși de puțin.

– Puțin îmi pasă de piciorul tău, Patricia, zise el, privind-o. Nu-mi pasă absolut deloc.

Ea-i întoarse privirea lungă.

– Știu că n-ar trebui, Barry Laverty, știu că n-ar trebui, dar te cred.

Văzu o strălucire argintie în ochii ei și vru să-i guste sarea lacrimilor, dar ceva îi spunea că nu e cazul să se grăbească.

– Haide, zise el, te duc acasă.

Şi ne izbăveşte de cel rău

– Arăţi ca Hesperus... eşti o epavă, zise O'Reilly privindu-l de după ziarul de duminică.

Barry căscă.

– M-am culcat târziu.

– Ştiu. L-am auzit pe Arthur. Părea fericit. Ce te-a reţinut?

Barry se prăbuşi pe celălalt fotoliu.

– Soarta, zise el. Kismet.

– Ei, orice-ar fi fost până la urmă, te-a făcut să zâmbeşti.

Barry ezită dacă să-i spună lui O'Reilly despre Patricia, dar hotărî că nu era momentul. Avea să se bucure de ea în gând.

Visarea îi fu întreruptă de zgomotul făcut de nişte gheare ce sfâşiau un material.

– Încetează, strigă O'Reilly aruncând suplimentul color al ziarului *Times* în direcţia lui Barry.

Barry se feri.

– Ce să încetez?

– Nu tu. Ea. Lady Macbeth.

Pisica albă lăsată la uşa doctorului fusese botezată astfel de O'Reilly după ce îl zgâriase pe bot pe Arthur Guinness şi-l fugărise de două ori până în coteţul lui. Stătea pe labele din spate şi cu ghearele din faţă sfâşia pânza de pe scaunul lui Barry.

– Încetează, domnişoară!

O'Reilly se aplecă asupra animalului care continua să zgârie şi care aruncă o privire condescendentă, tipică felinelor, care părea că spune: „Bunule om, mie mi te adresezi cumva?"

– Încetează!

O'Reilly luă pisica în brațe și o gâdilă sub bărbie.

Barry o privi fixându-l pe uriaș cu ochii ei verzi, cu urechile lăsate pe spate și scoțând un mârâit gros.

– Nu cred că-i place, Fingal.

– Aiurea. Pe mine mă iubesc animalele. Nu-i așa?

Continuă să o gâdile până când ea își înfipse colții în mâna lui.

– Nesimțito! răcni el, în timp ce mâța îi sărea din brațe.

O'Reilly se uita perplex la mâna capsată.

– Ar trebui să-ți curățăm rana, zise Barry. E o boală care se numește gheara pisicii, să știi.

– Da, și tetanosul, îl completă O'Reilly. Dar nici să nu te gândești c-am să te las să-mi înfigi un ac în fund, doctore Laverty.

– Nici nu mi-a trecut prin cap, minți Barry, gândindu-se la cât Dettol va trebui să toarne peste găurile proaspete. Nici măcar o clipă.

O'Reilly era acum din nou așezat confortabil în camera sa de zi.

– Ei, înainte să-și amintească Maiestatea Sa că descinde dintr-o lungă linie de tigri cu colți sabie, încercam să aflu de ce ai venit așa de târziu azi-noapte.

– Am luat un tren greșit. Cel de la ora zece nu oprește în Ballybucklebo și a trebuit să vin pe jos din Kinnegar. Asta e tot.

O'Reilly chicoti.

– Mișcarea îți face bine. Dar parcă n-aș numi „soartă" faptul că te-ai urcat în trenul în care nu trebuia să te urci, continuă el, privindu-l în ochi pe Barry.

– Soartă?

– „Kismet" ai zis. E din limba turcă; *kisma* înseamnă soartă. Cum o cheamă?

– Poftim?

– Ai avut toată ziua o mină visătoare. Mormăi despre destin. Doi și cu doi fac de obicei patru, zise O'Reilly, încruntat. Ești prea tânăr ca să te încurci cu vreo femeie. Medicina e o amantă destul de egoistă.

– Cred, doctore O'Reilly, că eu sunt cel mai în măsură să judec asta.

– Las' că vezi tu.

Pentru prima oară de când îl cunoștea, în glasul bătrânului se strecurase o urmă de amărăciune.

Doamna Kinkaid intră în cameră, ducând o tavă.

– V-am adus ceai și câteva felii de cozonac cu unt, zise ea și puse tava pe masă. Și ce face prințesa mea?

Se aplecă deasupra pisicii și o mângâie pe cap.

– Ai văzut ce-a făcut bestia asta cu mobila? zise O'Reilly.

– Trebuie s-o înveți să nu mai zgârie.

– Și cum se face asta, mai exact?

– Nu vă uitați la mine! zise doamna Kinkaid, pregătindu-se să plece. Dar Maggie MacCorkle știe la fel de multe despre pisici cât știți dumneavoastră despre medicină.

– Asta e o idee bună, zise O'Reilly, turnându-și o ceașcă de ceai.

Barry era atent doar pe jumătate. Atitudinea lui O'Reilly în privința femeilor îl deranjase. Dacă așa gândea, probabil că șansele sale de a o vedea mai des pe Patricia erau mici, dar dacă nu întreba...

– Fingal? zise el, înghițind în sec. Aș vrea să am ceva mai mult timp liber.

– Deci, până la urmă, despre o fată e vorba. Cum o cheamă?

– Patricia. Patricia Spence. Nu cer decât câteva ore libere în plus.

O'Reilly se uită atent la ceașca de ceai.

– Cam câte?

– O oră sau două, din două în două seri și poate din două în două duminici.

O'Reilly își puse ceașca pe farfuriuță.

– Credeam că vrei să fii medic generalist. Aici nu e tabără școlară de vacanță.

Umerii lui Barry se lăsară în jos. Privi în pământ. Apoi fu uimit să-l audă pe O'Reilly spunând.

– Bine. Din clipa în care o să pot avea încredere că nu-mi omori pacienții, nu m-ar deranja să am și eu din când în când puțin timp liber. M-am gândit să ne luăm liber cu rândul în weekenduri și la fel și în timpul săptămânii, să avem câteva seri în care să nu lucrăm.

Barry își ridică privirea.

– Vorbești serios?

– Chiar dacă îți vine greu să crezi, am fost și eu tânăr. Presupun că vrei să-ți iei liber în după-amiaza asta. Hai, dă-i drumul. Rămân eu la post.

Lui Barry îi venea să-l ia în brațe pe uriaș.

– Da, aș aprecia asta, Fingal.

– Hai, du-te și sun-o pe Patricia asta a ta. Așa o cheamă, nu?

– Da.

Barry se grăbi să iasă din cameră și sări treptele câte două. Era gata să ridice receptorul când telefonul începu să sune. Răspunse.

– Alo. Cabinetul doctorului O'Reilly.

De la celălalt capăt nu răspunse nimeni, se auzea doar o respirație greoaie și niște gemete cumplite.

– Alo! E cineva la telefon?

– Doctorul Laverty?

– Da. Cu cine vorbesc?

– Sunt Maureen Galvin. Mi s-a rupt apa acum trei ore și durerile sunt din cinci în cinci minute. Am trimis după moașă. Ați putea veni acum?

– Desigur. Dr. O'Reilly o să vină imediat.

– Mulțumesc.

Convorbirea se întrerupse.

Barry o luă la fugă în sus, pe scări.

– Fingal, era Maureen Galvin la telefon. I s-au rupt membranele și are contracții la cinci minute.

– Atunci e cazul să mă duc.

O'Reilly puse ceașca pe tavă și se uită la Barry.

– Nu stă departe.

Patricia, se gândi Barry. Apoi spuse:

– Mă duc să-mi iau trusa.

– Bun băiat. Poate o să am nevoie de ajutor.

O'Reilly își strânse repede cele necesare și împreună duseră echipamentul la mașină. De data asta, O'Reilly respinse avansurile amoroase ale lui Arthur Guinness, strigându-i să se urce în spate.

– Îl ducem la o plimbare la plajă, după ce trece furtuna.

Scurta călătorie cu mașina ar fi fost chiar plăcută dacă Arthur n-ar fi insistat să-și pună labele din față pe umerii lui Barry și să-i lingă ceafa. Era așa de distras de ceea ce i se întâmpla, că nici nu putu să fie atent pe unde o luau și când mașina se opri se trezi într-o parte ciudată a satului. După cum arătau casele înguste aliniate pe stradă, ai fi zis că e într-una din suburbiile Belfastului.

– Unde suntem, Fingal?

– În cartierul de locuințe sociale. Case ieftine pentru cei mai puțin norocoși. Consiliul a votat bugetul și a ales constructorul. Bishop le-a vândut terenul și a obținut și contractul. A făcut așa de multe șmecherii, încât e mare minune că n-au ieșit rotunde casele astea. N-au nici baie înăuntru.

O'Reilly trânti ușa mașinii și Barry luă echipamentul.

– Haide, să ne-apucăm de treabă.

Uriașul traversă aleea și bătu la ușă. Barry i se alătură.

O femeie subțirică, purtând uniforma albastră a moașelor de cartier, le deschise ușa din față.

– Doctore O'Reilly.

– Domnișoară Hagerty, acesta este doctorul Laverty. Cum se simte Maureen?

– E bine, doctore. Are contracții la trei minute. Bătăile inimii bebelușului sunt bune.

– Bine.

O'Reilly o luă înainte pe holul îngust și urcă pe scara abruptă. Abia mai încăpu și Barry în dormitorul mic. Maureen Galvin era întinsă în pat. Moașa pusese un cearceaf de plastic sub ea. O'Reilly și domnișoara Hagerty se așezară de-o parte și de alta a patului. Doctorul își puse un șorț de cauciuc și apoi se aplecă și își puse la urechi stetoscopul fetal lipit de burta lui Maureen.

– Uuuuuunnhhhh, se văită ea.

Barry îi urmări contorsiunile feței, văzu cum dinții de sus mușcau din buza de jos, schimbându-i culoarea.

– Uuuuunnhhhh.

– Respiră, Maureen, respiră. Uite-așa.

Domnișoara Hagerty începu să pufăie. Respira scurt, cu buzele întredeschise.

– Așa, fetițo, zise O'Reilly. Încă nu e momentul să împingi.

Contracțiile trecură. Maureen se prăbuși pe pernă.

– Poți, te rog, să deschizi pachetul ăla mare de-acolo, doctore Laverty?

Barry se apucă să pregătească pansamentele sterile, foarfecile, cleștii, tăvițele și trusa de sutură.

– Acum, Maureen, eu și domnișoara Hagerty o să mergem în bucătărie să ne spălăm pe mâini. Doctorul Laverty o să aibă grijă de tine.

Plecară împreună.

Barry se apropie de pat, sperând că O'Reilly o să se grăbească. Nu mai fusese niciodată singur cu o femeie care năștea.

Maureen îl apucă de mână.

– Doamne Dumnezeule, iese, doctore.

Barry își smulse haina de pe el, o aruncă deoparte și își suflecă mânecile.

– Poți să-ți îndoi genunchii, Maureen?

Ea-și desfăcu picioarele și îndoi genunchii.

– Maică Precistă.... Uuuuummmmmh.

Maureen împinse cu toată puterea ei și capul copilului începu să iasă.

Mâinile lui Barry începură să lucreze spontan, controlând ritmul de coborâre a capului copilului. Contracția trecu.

– E totul în regulă, Barry?

Ridică privirile și îl văzu pe O'Reilly la capătul patului, cu domnișoara Hagerty în spatele lui.

– Cred că da.

– Am să pregătesc echipamentul, zise O'Reilly. Tu vezi-ți de treabă.

Maureen se ridicase acum, susținută de domnișoara Hagerty.

– Haide, împinge cât poți tu de tare.

Sub degetele lui Barry, capul copilul avansa. Îl lăsă să iasă încă puțin, încă puțin și încă puțin. Pentru că se rotise, se vedea acum o frunte ridată. Urmă apoi un nas turtit și foarte repede se văzură apoi gurița și bărbița. Chiar înainte să-i iasă umerii, copilul începu să plângă.

Barry își folosi ambele mâini pentru a trage bebelușul alunecos din burta mamei, conștient de căldura trupușorului lui și de bătaia inimii.

O auzi pe Maureen întrebând:

– E băiat sau fată?

– E băiat, zise el. E bine.

– Dă-l încoace, zise O'Reilly întinzând mâinile înmănușate să-l preia pe cel mic într-un prosop verde, steril. O să-l punem pe burta mămicii lui.

– Mulțumesc, doctore Laverty, zise Maureen, după ce și cordonul ombilical fu tăiat și placenta expulzată. Aveți mână ușoară, zău că da.

Laverty râse.

– Te-ai descurcat foarte bine, Maureen. Cum o să-l cheme pe micuț?

– Dacă n-aveți nimic împotrivă, aș vrea să-i zicem Barry Fingal Galvin.

– Ce de nume pentru un om atât de mic, zise Barry, rânjind.

– Ce-o să zică Seamus despre asta? întrebă domnișoara Hagerty?

– Seamus o să fie fericit. E la Lebăda Neagră cu tovarășii lui, bea în cinstea copilului.

Domnișoara Hagerty făcu puțină curățenie, iar doctorul O'Reilly îl examină pe nou-născut, în vreme ce Barry împacheta instrumentarul.

– Așa, zise O'Reilly, tânărul Barry Fingal e sănătos tun.

– Mulțumesc încă o dată, dom' doctor, zise Maureen. O să fie un mic american în curând, nu?

Barry își aminti că familia Galvin intenționa să emigreze.

– Într-adevăr, zise O'Reilly. Acum o s-o luăm din loc. Doctorul Laverty trebuie să facă un duș și să-și schimbe cămașa. Are întâlnire în seara asta.

Barry aproape scăpă geanta din mână. În emoția momentului, uitase complet de Patricia.

– Fugiți, doctore Laverty, zise Maureen. Ați făcut treabă bună, și dumneavoastră și doctorul O'Reilly, nu știu cum ați reușit, dar Seamus o să fie mândru nevoie mare că am născut băiețelul pe care ni l-ați promis.

Cum Dumnezeu, se întrebă Barry, putea O'Reilly să promită că un bebeluș va fi de un sex sau altul? De cum se urcară în mașină, îl și întrebă. O'Reilly râmji.

– Ăsta a fost unul dintre primele lucruri utile pe care le-am învățat de la predecesorul meu. Prima dată când vin să afle dacă vor avea un copil, îi întrebi ce-și doresc. Și în dosar notezi opusul.

– Nu înțeleg.

– Uite, să zicem că doamna Hucklebottom vine în luna a treia și zice că ar vrea un băiat. Tu scrii „fată" la dosar. Șase luni mai târziu, dacă bebelușul doamnei Hucklebottom e băiat, doamna H. e încântată.

– Și dacă e fată?

– Îi arăți în dosar, unde ai scris „fată" în urmă cu șase luni. Și-i spui că-ți pare rău, dar probabil că a uitat ce a cerut.

– Dar nu e cinstit.

– Așa e, dar îți creează o reputație brici.

Barry pufni.

– Pufnește cât vrei, fiule, dar jumătate din procesul de vindecare a bolnavilor constă în a-i face să aibă încredere în vindecător. Dacă ei cred că ești special, or să îți asculte sfaturile, și oricum, cu excepția cazurilor când este ceva cu adevărat grav, timpul le vindecă pe toate. Chirurgul francez Ambroise Paré a înțeles asta în urmă cu mai bine de 400 de ani. El a zis: „Eu am pansat rana, dar Dumnezeu l-a vindecat pe pacient."

Când O'Reilly spuse „l-a vindecat pe pacient", Barry își aduse aminte ceva ce-i rămăsese în gând.

– Fingal, spune-mi, s-a întors Jeannie Kennedy?

– Nu, e încă în spital. A făcut un abces, au operat-o iar ieri. M-a sunat Sir Donald azi să vorbim... tu dormeai încă... așa că am putut să le spun celor din familie că nu trebuie să se îngrijoreze.

– Ce frumos din partea ta.

– Prostii.

Mașina se opri.

– Am să-l duc pe Arthur la plimbare. Tu du-te și te spală, dă telefon și spune-i fetei că n-ajungi până după cină.

– Dar...

– Nici un dar. Trebuie să te duci să-i dai vestea cea mare mândrului tată.

– Nu poți face tu asta?

– Nu eu l-am adus pe lume, ci tu. Și, fiule, te-ai descurcat foarte bine. Acum dă-i drumu', organizează-te și vino să mă iei de la Rățușca-nămolită.

– De unde?

– De la Lebăda Neagră, cunoscută tuturor celor de sub soare și ca Rățușca-nămolită.

Barry făcu un duș, se schimbă și, cu multă recunoștință, îi dădu hainele murdare doamnei Kinkaid, la spălat. Apoi o sună pe Patricia. Abia fu în stare să mormăie un „A, bine", când ea îi spusese că poate s-o ia de-acasă pe la șapte.

Merse cu pași ușori spre Lebăda neagră. Nu voia să stea mult, nu se făcea să apară la ușa Patriciei gata beat. Barul răsuna de vocile și hohotele de râs ale mesenilor. Era o singură încăpere cu tavanul jos, făcut din bârne de lemn. Era plin. Seamus Galvin, cu glezna stângă încă bandajată, era în centrul atenției. Barry se uită prin încăpere, dar nu se vedea nici urmă de O'Reilly.

Consilierul Bishop, așezat la o masă, făcea semne cu mâna, cu un deget bandajat și îndoit. Gestul îi amintea lui Barry de un patron care chema un chelner leneș.

– Laverty, zi-i lui O'Reilly că ar trebui să se uite la degetul meu.

– Se spune doctorul O'Reilly, Bishop, zise Barry cu blândețe, și știi foarte bine când e deschis cabinetul.

– Pentru tine sunt domnul consilier Bishop, puștiule.

Barry se întoarse exact în clipa în care ușa se deschidea și O'Reilly intra, urmat îndeaproape de Arthur Guinness, cu limba scoasă de-un cot, respirând sacadat și plin de nisip. Barry se uită îngrijorat la pantalonii lui de stofă.

– Bună ziua, cinstită adunare, tună O'Reilly.

Conversațiile încetară brusc. Toate capetele se întoarseră spre el. Cel care stătea la masa de lângă ușă se ridică. Fără să-i mulțumească, O'Reilly se așeză pe unul din scaune.

– Treci sub masă, culcat!

Arthur ascultă, spre bucuria lui Barry.

– Stai jos, Barry, c-ai fi obosit.

Barry se așeză, trăgându-și precaut picioarele la distanță de câinele bălos.

– Ca de obicei, dom' doctor? îl auzi el pe barman întrebând.

– Da, și adu și o bere pentru doctorul Laverty.

Două pahare de Guinness fură aduse la masă și imediat după aceea barmanul reapăru cu un castron. Se aplecă și-l vârî sub masă.

– Și lui Arthur îi place berea, zise O'Reilly, dar nu bea decât Smithwick, amăruie.

Barry auzi de sub masă lipăiturile lui Arthur.

– Minunată, zise O'Reilly, înghiţind o jumătate de pahar dintr-o sorbitură. Hai, băiete, bea, că se trezeşte.

Barry bău din berea amară; simţi că stă cineva chiar lângă umărul lui. Se întoarse şi-l văzu pe Seamus Galvin, cu un zâmbet până la urechi.

– Deci e băiat, domnilor doctori? E băieţel?

O'Reilly încuviinţă.

– Mai adă un rând aci, Willy, răcni Galvin către barman. Fac cinste.

– Uşurel, Seamus, zise O'Reilly încetişor. O să ai nevoie de bani.

Seamus încercă să-şi lipească degetul de vârful nasului, dar nu reuşi decât să şi-l vâre într-o nară.

– A, lasă că eu o să fac ce-a făcut şi Paddy Maginty. Am să fac avere, zise el, făcându-i complice cu ochiul lui O'Reilly.

– Serios, zise O'Reilly. Şi cum ai să faci averea asta, Seamus?

Seamus îşi scoase degetul din nas.

– Nu se spune dinainte!

Cum încă două beri fură aduse la masă, se urcă pe un scaun unde începu să se clatine ca o salcie în bătaia vântului. Fluieră. Se făcu linişte.

– Vreau să zic numa' atâta! Ăştia doi sunt ce mai buni doctori din Ulster... din Irlanda!

– Rahat, strigă consilierul Bishop. O'Reilly nu e-n stare să vindece nici măcar o mâţă bolnavă.

Barry se uită la O'Reilly, care îşi ridicase paharul spre Bishop şi zâmbea. Era destulă gheaţă în zâmbetul lui, cât să faci o gaură în *Titanic*, gândi Barry.

– Nu zici nimic, Fingal?

O'Reilly clătină din cap.

– Răzbunarea, zise el, e mai bună la rece. Azi nu mai zic nimic.

Barry se uită la consilierul cel corpolent şi se gândi că nu i-ar plăcea să fie în locul lui când O'Reilly se va ţine de promisiune.

– Mi-au făcut un băieţel, zău că da, continuă să urle Seamus Galvin. Toată lumea să bea pentru Farry... Bingal... Galvin.

Îşi dădu berea peste cap în uralele mulţimii.

Barry se simţi obligat să închine şi el în cinstea micuţului şi descoperi cu uimire că paharul lui era gol. Berea dispăruse rapid.

– Un băieţel, continuă Galvin, în uralele patronilor, cu ambele braţe deasupra capului şi pumnii încleştaţi ca ai unui boxer ce tocmai îşi făcuse oponentul knock-out. Apoi căzu pe spate, foarte demn.

– Dumnezeule, zise O'Reilly. Băutura asta e blestemul acestui pământ.

Se-ntoarse spre Barry.

– Dă-l peste cap.

Barry luă o înghițitură zdravănă din al doilea pahar de bere, surprins să descopere că avea un gust mult mai bun decât prima.

– Willy! Mai adu-mi una și nu uita nici de Arthur, răcni O'Reilly.

Barry clătină din cap.

– Fingal, trebuie să...

– Te vezi cu o anumită doamnă în seara asta. Nu-i așa?

– Da, zise Barry, râzând.

– Ei, lasă, că încă o bere n-o să te omoare.

Fusese o după-amiază încântătoare, își spuse Barry, ținându-le companie lui O'Reilly și lui Arthur în scurta plimbare spre casă. Minunată. Chicoti, văzându-l pe Arthur împleticindu-se pe lângă trotuar. Tu, Arthur Guinness, te-ai cam îmbătat, își zise în gând Barry. Măcar ți-a mai tăiat din avânt și pantalonii mei sunt în siguranță. Barry se împiedică și se prinse de brațul lui O'Reilly, ceea ce-l făcu să realizeze că nici el nu era tocmai treaz. Era momentul să se adune. Nimic nu avea să strice seara asta.

– Mă-ntreb.... zise O'Reilly, deschizând poarta din spate, cum o să facă avere Galvin. Sper că nu se referea la banii puși deoparte de Maureen pentru emigrare.

Barry și-ar fi pus și el această întrebare, doar că Arthur Guiness își ridicase un picior și, cu acuratețea unui trăgător de elită, făcea pipi pe pantalonii lui.

Barry o parcă pe Brunhilde, își netezi părul pe frunte și se uită în jos. Era o adevărată apariție. Afurisitul ăla de câine! Cu o pereche de pantaloni încă udă, abia spălată, și ceilalți puțind a urină de câine, trebuise să accepte oferta lui O'Reilly și să împrumute o pereche de-a lui. Îmbrăcat în pantaloni cadrilați, de o culoare vie, croiți pe talia unui uriaș, chiar și cu manșetele întoarse de câteva ori și strânși cu o curea, știa că arată ca scăpat de la circ. Nu era convins nici că somnul scurt și dozele uriașe de cafea ale doamnei Kinkaid dimpreună cu ouăle ochi și cârnații prăjiți în grabă îl treziseră complet. Dacă ar fi fost complet treaz, probabil n-ar fi stat în Kinnegar, pe strada Esplanadei la numărul 9, impersonându-l cu succes pe Pantalone. Se uită la șirul de sonerii, fiecare cu eticheta ei, scrisă de mână. Patricia Spence, apartamentul 4. Sună la sonerie și așteptă.

Ușa se deschise și Patricia ieși.

– Bună seara, Barry Laverty.

Se-ntoarse și închise ușa în urma ei. Părul prins în coadă îi dansa obraznic

când se-ntoarse spre el. Avea ochii negri, mari și, când zâmbea, făcea gropițe. Purta o bluză albă de mătase și o fustă verde, până la jumătatea genunchiului.

Rămase fără suflare.

– Ce Dumnezeu ai pe tine? întrebă ea, privindu-i pantalonii.

– E o poveste lungă răspunse el și simți că obrajii îi iau foc. Îți povestesc în mașină.

Îi ținu portiera și o așteptă să se așeze. Se grăbi apoi să se urce la volan, porni motorul și demară.

– Acum, zise ea, povestește-mi despre pantalonii ăștia, domnule Laverty.

Domnule Laverty. Nu-i spusese cu o seară în urmă că este medic, nu voia să-i lase impresia că se laudă.

– Nu am decât două perechi de pantaloni. Pe amândouă am reușit să le murdăresc azi, așa că a trebuit să-i împrumut pe ăștia de la un prieten.

– Se ocupă cu acrobații pe frânghie?

Barry râse.

– Nu, dar e mare.

– Așa e și Atlanticul, iar tu pari să înoți în ăștia. Dar nu-ți face probleme. Unde mergem?

– Mă gândeam să mergem la Strickland's Glen. Facem o plimbare pe țărm.

– Inviți o fată cu un picior mai scurt la o plimbare pe jos?

Oare îl lua peste picior? Era caustică? Nu-și dădea seama din vocea ei.

– Patricia, zise el, dacă n-ai chef de plimbare, mai bine zi așa.

Ea se aplecă ușor și-l sărută pe obraz.

– Îmi place de tine, Barry Laverty.

Tot restul drumului pălăvrăgiră despre tenis și despre muzica pop. Ei îi plăceau Beatles-ii, dar încă nu știa ce să creadă despre noii apăruți, Rolling Stones. Suntem ca doi câini ciudați, se gândi Barry, ne mirosim unul pe celălalt. Și-ar fi dorit să treacă la discuții ceva mai personale.

– Am ajuns, zise el. Hai, hopa jos.

O conduse pe o potecă presărată cu ace de brad, de la copacii ce mărgineau cărarea și parfumau aerul cu miros de pin. Raze de soare se filtrau printre crengile copacilor.

– Ascultă, zise ea. E un sturz. Îi recunosc cântecul de la un kilometru. Îmi plac păsările. Tatăl meu este ornitolog. Ne-a învățat o mulțime de lucruri despre păsări pe mine și pe sora mea.

– Pe mine, tata m-a învățat astronomie.

– Îți place să te uiți la stele?

– Da, zise el blând și fără să-i pese de trecători se aplecă și o sărută.

– Mmmm, ce plăcut, zise ea. Dar ar trebui s-o luăm din loc dacă vrei să ajungem la plajă.

Un băiețel de vreo cinci sau șase ani trecu pe lângă ei în fugă, se opri, arătă cu degetul și strigă: „Mami, uite, un bărbat în pantaloni de clovn."

O auzi pe Patricia râzând cald.

– Hai, să mergem, Pagliaccio.

Se agăță de mâna lui.

– Pally cine?

– Un clovn. Dintr-o operă. Nu ascult doar Beatles.

– Nu mă prea pasionează opera.

– Te-nvăț eu. Am tone de discuri acasă. Fac și niște cursuri suplimentare la Universitatea Regală, vara asta. Vreau să termin școala cât mai repede.

– Înțeleg. Deci, ești studentă și îți place opera. Îți place să citești?

Ea se încruntă pentru o clipă.

– Am încercat să citesc Hemingway, dar e prea necioplit. Îl prefer pe John Steinbeck.

– *Strada Sardelelor*?

– Și-mi place și *Joia Dulce*.

O luă de mână.

– Hai, să trecem podul ăsta, zise el și o luă spre un podeț de lemn ce se arcuia peste un râu.

– Cred că-s și păstrăvi pe-aici.

– Sau vreun pitic ascuns sub pod. Tocmai am terminat de citit *Stăpânul inelelor*.

Îi cunoștea pe Steinbeck și pe Tolkien.

– Deci, ești studentă la Litere?

– Nu.

Patricia se opri din mers.

– De ce crezi asta?

– Nu știu. Ai cunoștințe de literatură ceva mai vaste decât e de așteptat de la un student la Arte.

– Și femeile ar trebui să studieze Artele sau să se facă infirmiere, nu-i așa? Și-s destule locuri de muncă pentru secretarele bune? Am douăzeci și unu de ani și sunt cea mai tânără studentă din generația mea la construcții civile, suntem doar șase în tot anul.

– Șase ce? Studenți?

– Nu, sunt optzeci și doi în an, dintre care doar șase sunt femei.

– Tot nu înțeleg. Noi am avut zece colege la universitate.

– Mai exact ce nu înțelegi? întrebă ea; își mijise ochii și-l privea cu buzele strânse. De ce faci atâta caz? De ce n-ar trebui să studieze femeile ingineria sau medicina? Dacă vrei să fii inginer, ar trebui să ți se acorde o șansă.

Lui Barry nu-i plăcea deloc în ce direcție o luase discuția.

Ea-și țuguie buzele și vorbi, mai mult pentru ea.

– Să fii sigur că așa ar fi normal. Dar sunt destul de mulți oameni care nu ar fi de acord cu tine. E mult mai greu dacă ești femeie. Femeile trebuie să se lupte pentru drepturile lor.

Barry se apropie.

– Așa e, dar nu trebuie să te lupți cu mine.

– Ai dreptate.

– Sigur că am dreptate, zise el, apoi îi zâmbi.

Ca o ploaie de vară, supărarea ei se risipi.

– N-ar fi trebuit să țip la tine, dar... fi-r-ar.

Îl trase mai aproape și-l sărută apăsat.

– Mă ierți?

În clipa aceea i-ar fi iertat și șapte păcate capitale, nu doar unul.

– Spre plajă, femeie! zise el, pe un ton voit aspru.

– Da, domnule.

Ea-l luă de mână.

– Povestește-mi despre Barry Laverty.

– Păi în afară de credința mea de neclintit că femeilor ar trebui să li se interzică accesul în facultățile de inginerie...

– Termină, zise ea zâmbind. Îmi pare rău că m-am zburlit la tine.

– Am douăzeci și patru de ani, n-am nici frați, n-am nici surori, îmi place să citesc și să pescuiesc. Am și navigat într-o vreme, dar acum sunt puțin ocupat.

Făcu o pauză înainte s-o privească drept în ochi și apoi spuse:

– Tatăl meu este inginer de mine.

– Și cu ce se ocupă fiul unui inginer de mine?

– Sunt medic generalist. Sunt asistentul doctorului O'Reilly din Ballybucklebo.

Ea arătă spre pantalonii lui uriași și chicoti.

– Doctore, sper că nici unul din pacienții tăi n-o să te vadă în seara asta.

Barry trase cu ochiul prin crăpătura ușii camerei de zi, de la etaj. Îl văzu pe

O'Reilly răsturnat în scaunul său, cu capul lăsat spre stânga. Lady Macbeth stătea ghemuită pe umărul lui drept, cu năsucul lipit de gâtul uriașului.

O'Reilly deschise un ochi.

– Ai ajuns.

– Scuze, Fingal, n-am vrut să te deranjez.

– Te-ai distrat?

Barry savură amintirea plimbării liniștite înapoi, printre roiuri de fluturi. Opririle pentru câte un sărut pe buze sau pe păr. Drumul spre casa Patriciei și invitația ei de a urca, refuzul lui politicos. Știuse din prima clipă în care o văzuse că era altfel decât celelalte fete, specială, și simțise că dacă se grăbea, ar fi dat-o în bară. Mai bine să lase lucrurile să curgă.

– Presupun, după tăcerea ta plină de subînțelesuri, că răspunsul este da.

O'Reilly se scărpină pe burtă. Pisica se dădu jos de pe umărul lui și i se cuibări în poală.

– A fost minunat.

– Hm, femei...

Barry îi aruncă o privire uriașului, așteptându-se, după tonul pe care îl folosise, să vadă un dispreț uriaș zugrăvit pe fața lui, dar pe chip i se citea mai degrabă tristețea.

– Nu cred că vorbești serios, Fingal.

– Ei, nu.

O'Reilly se ridică și Lady Macbeth alunecă pe covor. Doctorul se duse la fereastră și rămase acolo, cu ochii afară.

– Femeile? N-aduc decât durere.

Se întoarse și pentru o clipă, Barry văzu că avea ochii umezi.

– Doamne, dar încetează!

O'Reilly o înjură pe Lady Macbeth care se reapucase să facă mobila franjuri.

Barry era ușurat că animalul schimbase cursul discuției. Orice îl supăra pe O'Reilly, nu era treaba lui.

– Poate Kinky are dreptate. Ar trebui s-o întrebăm pe Maggie ce să ne facem cu Maiestatea Sa.

– Nu de Maggie avem noi nevoie. Ne trebuie un exorcist. Cred că mâța asta e posedată

O'Reilly căscă.

– Mă duc la culcare. O să avem multă treabă în următoarele zile.

– Cum așa?

– Joi e 12 iulie, „zi glorioasă de comemorare". Numai muribunzii or să lip-

seasc de la paradă. Așa că toți cei care au vreun urcior sau bube, bătături, vânătăi sau inflamații vor fi în sala de așteptare de mâine la prima oră și marți și miercuri. N-o să-ți mai vezi drăguța vreo câteva zile.

– Păi, eu...

– Lasă, nu-ți face griji, zise O'Reilly ieșind pe ușă, îți dau liber vineri seară.

– Mulțumesc, Fingal, spuse Barry.

Se așeză. Era prea devreme să se bage în pat. Avea prea multe la care să se gândească. Patricia. Moale, caldă, delicioasă și spirituală. O s-o sune mâine și spera din tot sufletul chiar să fie liber vineri.

– Scuză-mă, doctore Laverty, dar am o pereche de pantaloni spălați și călcați pentru dumneata, zău.

N-o auzise pe doamna Kinkaid intrând.

– Poți să dai jos pantalonii dânsului acuma. Nu prea îți vin bine.

– Știu... Doamnă Kinkaid, vă supărați dacă vă întreb ceva? E despre doctorul O'Reilly. Sunt puțin îngrijorat din pricina lui.

O văzu că se încordează și-și subțiază buzele.

– Cum așa?

– Se supără de fiecare dată când aduc vorba de tânăra cu care mă întâlnesc. Și puțin mai devreme, te rog să nu râzi, am avut impresia că i-au dat lacrimile.

– Serios? zise ea, iar ochii i se îmblânziră. Uneori, mă rog la Dumnezeu să poată plânge.

Se așeză pe un fotoliu, cu ochii la ușa închisă și începu să vorbească pe un ton aproape șoptit.

– O să păstrezi pentru dumneata ceea ce am să-ți spun?

– Desigur.

– El nu știe că eu știu. E un om foarte discret, zău. Bătrânul doctor Flanagan mi-a spus. În 1941, în aprilie, în ziua de Paște, nemții au bombardat Belfastul, da, și Bangorul. O tânără asistentă medicală a murit atunci. Erau căsătoriți de șase luni. O adora pe fata aia, zău.

– Dumnezeule!

– Dânsul era pe nava aia mare. Nu i-au spus până în iunie că ea a murit. I-a frânt inima, doctore Laverty.

– Cred că încă îl doare, șopti Barry.

– Da, zău.

Se ridică și, privindu-l drept în ochi, îi spuse:

– Cred că-și face griji să nu suferi și mătăluță la fel de tare. A prins drag de dumneata, doctore, l-am văzut eu.

– Doamnă Kinkaid, vă mulțumesc că mi-ați spus asta.

– Dar să nu sufli o vorbă! îi zise ea zâmbind. Nu ne are decât pe noi nătărăul.

– Înțeleg.

Doamna Kinkaid stătea dreaptă ca un scutier, cu cele trei rânduri de bărbie scoase înainte și cu ochi scăpărători.

– Sper că înțelegi, pentru că n-aș vrea să fie dezamăgit iar. Nu e treaba mea să spun asta, doctore Laverty, dar dacă intenționezi să rămâi, m-aș bucura. E un om bun și are nevoie de dumneata.

Căsătoria e o chestiune foarte serioasă

Deşi luni dimineaţă, sala de aşteptare nu era foarte aglomerată, cu vreo trei pacienţi veniţi pentru tonice, după plecarea lor, se dezlănţui potopul. Lui Barry i se păru că toţi cei din Ballybucklebo care aveau dureri de spate, nasul înfundat, tuşeau, făcuseră alergii sau sufereau de mahmureală după petrecerea de bun venit a lui Barry Fingal Galvin îşi dăduseră întâlnire la cabinet. Câţiva dintre cei mahmuri necesitaseră şi îngrijire pentru ochi vineţi şi pumni zdreliţi.

Când şi ultimul plecă, O'Reilly spuse zâmbind:

– Sper că n-o să fie la fel şi pe 12. Mai sunt mulţi pe ziua de azi? întrebă, întinzându-se.

– Doi copii şi o femeie. Cred că ei sunt ultimii pacienţi din dimineaţa asta.

– Adu-i tu, te rog.

Barry îi aduse pe cei doi copii din sala de aşteptare. Presupusese, dar se înşelase, că femeia era mama lor. Băiatul avea vreo cinci-şase ani, după câte îşi dădea seama Barry. Fetiţa cea blondă părea mai mare cu vreun an.

– Bună dimineaţa, Colin Brown. Bună dimineaţa, Susan MacAfee. Cu ce vă pot ajuta? întrebă O'Reilly şi îi privi pe deasupra ochelarilor.

– Domnul Brown şi cu mine vrem să ne căsătorim.

– Nu mai spune, zise O'Reilly, fără să-i tresară un singur muşchi. Vreţi să vă căsătoriţi? Şi dumneata ce părere ai, domnule Brown?

Băieţelul privi în pământ şi-şi răsuci buzunarele de la pantaloni.

– Înţeleg, zise O'Reilly. Ei bine, căsătoria e o chestiune serioasă, care nu trebuie tratată cu superficialitate.

– Da, doctore O'Reilly, zise fetiţa, ştim asta.

Mă întreb ce-o să le spună O'Reilly când o să ajungă la aspectele legate de relaţiile trupeşti, îşi zise Barry.

– Am pus bani deoparte, spuse fetița. Un șiling întreg.

– Știi, zise O'Reilly, poate că totuși sunteți puțin cam prea tineri pentru asta.

Domnul Brown o luă pe fetiță de mână și îi șopti ceva la ureche.

– Trebuie să ai răbdare, zise ea.

– Treceți mai întâi pe la preot? întrebă O'Reilly cu o urmă de zâmbet.

Domnul Brown o trase așa de tare de mână, că fetița trebui să facă un pas spre el, ca să nu cadă.

– Ți-am zis că trebuie să aștepți. Ce zici?

Se aplecă spre el.

– A, zise ea. Doctore O'Reilly, trebuie s-o luăm din loc.

– Bine, spuse O'Reilly. Deci o să aveți răbdare?

– Nu, răspunse ea, punându-și o mână în șold și îmbrâncindu-l pe băiețel. Domnul Brown tocmai a făcut pe el.

– A, înțeleg, zise O'Reilly. Cred că doamna Kinkaid poate să vă ajute. Haideți cu mine.

Se ridică și o luă pe fetiță de mână.

– Cred că o găsim la bucătărie.

O'Reilly se întoarse spre Barry.

– Cheamă-o și pe ultima și ia-i tu datele.

– Sigur.

Barry așteptă până când doctorul O'Reilly și pacienții săi ieșiră, înainte să izbucnească în râs. Încă mai chicotea când ajunse în sala de așteptare.

– Vreți să veniți cu mine, vă rog? o invită el pe tânăra femeie care stătea singură într-un colț. Părul ei de un auriu-cenușiu ca mătasea porumbului era strâns de o bentiță și ochii îi erau roșii, privirea apatică. După cearcănele pe care le avea, se vedea că nu prea dormise în ultima vreme. Orice ar fi fost ceea ce o supăra, nu părea să fie momentul de glume.

Se ridică.

– Doctorul O'Reilly?

Nimeni din Ballybucklebo nu l-ar fi confundat cu Fingal.

– Nu, zise el, eu sunt Laverty. Dar doctorul O'Reilly vine imediat.

Femeia nu zise nimic, nici chiar când luă loc pe scaunul rezervat pacienților.

– Așa, zise Barry, scoțând un dosar nou, trebuie să notez câteva detalii. Nu sunteți din zonă, nu-i așa?

Ea clătină din cap.

– Sunt din Rasharkin.

– County Antrim? Sunteți tare departe de casă.

Îi privi mâna stângă. Nu purta verighetă.

– Domnișoara...?

– MacAteer. Julie MacAteer.

Notă numele.

– Câți ani aveți?

– Douăzeci... Împlinesc douăzeci săptămâna ce vine.

– Și ce vă aduce la noi?

O singură lacrimă i se scurse pe obrazul stâng. Își deschise geanta și scoase o batistă.

– Mi-a întârziat ciclul, șopti ea. Trei săptămâni. Și mie niciodată nu îmi întârzie ciclul.

Barry înghiți în sec.

– Și credeți că e posibil să fiți...

– Știu că sunt, spuse ea, iar ochii ei fulgerară. Vomit în fiecare dimineață, de o săptămână. Și mă doare foarte tare aici, precizâ, arătând spre sâni.

Barry îl auzi pe O'Reilly intrând în cameră. Se uită peste umăr și-l văzu pe uriaș lipindu-și arătătorul de buze.

– Ați mai spus cuiva despre asta? o întrebă Barry.

– Cui aș putea să-i spun? Mă omoară tata dacă află, zău așa.

– Julie, e posibil să te și înșeli. Hormonii dau stări ciudate. Nu e neobișnuit ca unei tinere femei să nu-i vină ciclul dacă, de exemplu, e îngrijorată de ceva.

– Nu mă înșel, știu că sunt... însărcinată și nu știu ce să fac.

– Cred c-ar fi mai bine să aflăm sigur. Ai adus o mostră de urină?

Femeia scoase o sticluță din geantă.

– Poftiți.

Barry luă sticluța.

– Trebuie s-o trimit la Belfast, la analize.

Îl văzu pe O'Reilly ridicându-și degetul mare.

– Și-o să aflăm sigur, probabil că...

– Vineri, zise O'Reilly.

Julie se întoarse și-l privi îndelung.

– Dânsa este Julie MacAteer, spuse Barry.

– Stai liniștită, Julie, eu sunt doctorul O'Reilly.

Se întoarse din nou spre Barry și încercă să-i zâmbească.

– Va trebui să aștept, atunci.

– Te întorci la Rasharkin azi? o întrebă Barry.

– Nu. Mă opresc aici.

– Unde?

Barry realiză că uitase să-i ceară adresa.

Ea își mototoli batista.

– Nu vă zic.

– Dar...

– N-are importanță, zise O'Reilly, punându-i o mână pe umăr. Doctorul Laverty voia doar să știe ce să treacă la dosar. Barry, scrie și tu „localnică" pe fișă.

– Doctore O'Reilly? zise ea, îndreptându-și umerii și privindu-l în ochi. Dacă sunt... știți dumneavoastră... Nu pot să-l păstrez.

– N-o să trebuiască să-l păstrezi, zise O'Reilly. Îți promit.

Barry sări în picioare. Înțelegea el că o femeie nemăritată nu dorește să consulte un doctor din satul ei și presupusese că acesta era motivul pentru care călătorise până la Ballybucklebo. Dar era oare O'Reilly un adept al avortului?

– Vorbiți serios? întrebă ea.

– Da, zise O'Reilly. Doar ți-am promis.

Dumnezeule mare. Lui Barry nu-i venea să-și creadă urechilor. Avorturile erau ilegale.

– Doctore O'Reilly, eu n-am să...

– Stai calm, Barry, nu e ce crezi tu.

Barry, incapabil să se abțină de la a spune ceva ce ar fi putut regreta mai târziu, ieși din cameră. Cum Dumnezeu putea O'Reilly să-i spună femeii că totul va fi roz, când șansele erau foarte mari ca ea chiar să fie însărcinată și ei nu puteau face nimic în privința asta?

Aproape că se izbi de doamna Kinkaid care-i conducea pe cei doi copii la ușă.

– Scuze, se răsti el.

Ușa cabinetului se deschise și O'Reilly, ținând-o pe Julie de braț, o duse până la ieșire. Barry o văzu pe doamna Kinkaid uitându-se lung la fața tinerei femei și observă expresia uimită pe care o făcu. Apoi îl auzi pe O'Reilly spunând:

– Te aștept vineri. Încearcă să nu te îngrijorezi prea tare. O să ne ocupăm noi de toate, îți promit.

Ușa se închise.

– Kinky. Prânzul, zise O'Reilly. Avem o mulțime de vizite de făcut în după-amiaza asta.

Barry intră în sufragerie. O'Reilly veni și el și se așeză la masă.

– Promiți, ai, Fingal?

Barry abia își putea stăpâni tremurul mâinilor.

– Cum poți să-i promiți? Te ocupi și cu avorturile aici? De-aia a bătut atâta drum din Rasharkin?

O'Reilly își încrucișă brațele și se uită de sus la Barry, care continua să vorbească.

– Ești unul dintre șarlatanii ăia care le iau banii femeilor de lume și se asigură că pot să scape de micile lor indiscreții?

– Măcar ăia care se ocupă cu așa ceva se folosesc de instrumente sterile, zise O'Reilly pe un ton scăzut.

– Și crezi că asta e o justificare pentru ceea ce fac?

– E mai bine așa, decât să avorteze pe masa din bucătărie.

– Dumnezeule!

Barry se ridică în picioare.

– Nu vreau să particip la așa ceva.

– Nici nu trebuie.

Barry înghiți în sec. Îi era clar că, deși ajunsese să-i placă să lucreze în Ballybucklebo, nu avea cum, nu putea să rămână. Se întorsese pe jumătate, hotărât să plece, când îl auzi pe O'Reilly rostind răspicat:

– Nu mă ocup cu avorturile.

Barry se răsuci înapoi.

– Poftim?

– Am spus că nu mă ocup cu avorturile. Deși, sincer să fiu, nu-s convins că trebuie să fie ilegale. Nici mie nu mi-ar plăcea să am un copil din flori. Ție ți-ar plăcea?

– Nu, zise Barry, încruntat. Dar dacă nu te ocupi de avorturi, atunci cum poți să-i promiți lui Julie că nu va trebui să păstreze copilul?

– N-am zis că nu va trebui să aducă pe lume copilul.

– Haide, Fingal. Cum poate o femeie nemăritată, cu un copil, să continue să trăiască într-un loc cum e Rasharkin-ul sau chiar aici în Ballybucklebo? Ar muri de rușine.

– Ce-ar fi să respiri adânc, să numeri până la zece și să iei un loc?

Tonul lui O'Reilly devenise ușor poruncitor și Barry se așeză încet.

– Dacă e însărcinată, am să-i aranjez să se ducă la Liverpool. Acolo este o misiune de caritate. O casă pentru GDI.

– GDI?

– GDI. Gravide din Irlanda. GDI. Oamenii de acolo au grijă de ele până când nasc și apoi aranjează o adopție. Cei din Rasharkin probabil că vor bănui ei ceva, dar nu vor putea să pună mâna în foc că Julie a adus pe lume un copil din flori.

– Înțeleg.

Barry nici nu mai îndrăznea să-l privească pe O'Reilly în ochi.

– Îmi cer scuze, Fingal. N-ar fi trebuit să trag asemenea concluzii.

– Nu, n-ai de ce să te scuzi. Dar am să-ți spun ceva. Admir oamenii care au curajul să spună ce gândesc.

Barry își ridică privirile și văzu un zâmbet blând pe fața lui O'Reilly.

– Așa că n-o să mai discutăm despre asta. Deși ar fi mult mai simplu dacă tăticul acestui copil ar lua-o de nevastă.

– Mă-ntreb de ce a venit aici, la Ballybucklebo.

– Habar n-am.

O'Reilly privi peste capul lui Barry spre doamna Kinkaid care stătea în spatele lui, ținând în mână două farfurii cu mâncare, aburinde.

– Tu ce crezi, Kinky? De ce o tânără însărcinată ar veni să o consult tocmai din Rasharkin?

– Deci, are necazuri tinerica? întrebă ea, punând farfuriile pe masă.

– Mă tem că da, zise O'Reilly, cu cuțitul și furculița în mâini, gata de atac.

– Trebuie să mă mai interesez, zise doamna Kinkaid. Am mai văzut-o pe fata aia undeva.

– Așa să faci, Kinky. Aș vrea să știu până vineri.

– La cine mergem astăzi, Fingal? întrebă Barry urcându-se în mașină.

O'Reilly se uită pe listă.

– Artrita îi face iar probleme bătrânului Archie Campbell, bronșita lui Katy Corrigan s-a agravat, doamna Mallon crede că micul ei Jimmy și-a sucit glezna... mă cam îndoiesc eu, dar e la îndemână.

– Ce anume?

– Familia Mallon locuiește aproape de casa lui Maggie. Ultima vizită va fi la ea, poate are vreo idee ce să facem cu Lady Macbeth.

Consultațiile în sine nu le luară mult. Dar pierdură foarte mult timp pe drum, de la o casă la alta, și Barry înțelese curând de ce era așa de important să cunoști locurile. La prima oprire, O'Reilly examină mâinile deformate ale lui Archie Campbell și încheieturile roșii și inflamate. Îl sfătui pe bătrân să-și țină mâinile cufundate în apă caldă cu sare și-i dublă doza de aspirină.

Katy Corrigan, stând întinsă-n pat și șuierând ca o locomotivă bătrână, fu de acord să facă inhalații cu balsamurile Friar de trei ori pe zi, dar îl asigură pe O'Reilly că nu avea nici cea mai mică intenție să renunțe la fumat.

Glezna lui Jimmy Mallon se recuperase miraculos. Când O'Reilly ceruse să

vadă pacientul, mama spuse că trebuie să-l cheme pe Jimmy de-afară, de la fotbal. Barry se aştepta ca lui O'Reilly să-i sară mustarul, dar uriaşul ridică din umeri, pur şi simplu.

– Trebuie să mai laşi şi de la tine, zise el, plecând de la familia Mallon. Femeia are opt copii şi un soţ care stă şi mai mult la Rătuşca-nămolită decât Seamus Galvin. Ce ne trebuie nouă cu adevărat e o metodă contraceptivă decentă... Cum e pilula asta despre care am auzit.

– În Anglia se găseşte în farmacii încă de anul trecut, dar se dă doar pe reţetă.

– Aici nu se găseşte, deşi chiar ar fi cazul. Mă rog, avem lucruri mai importante la care să ne gândim acum. Să sperăm că Maggie o să ne înveţe ce să facem cu Lady Macbeth.

O'Reilly parcă în dreptul casei lui Maggie MacCorkle.

– Haide.

– Ziua bună, domnilor doctori, zise Maggie, întorcându-se de la o jardinieră, cu o lopăţică în mână.

Barry observă că muşcatele de la pălăria ei fuseseră înlocuite cu flori de gălbenele.

– Ce zi minunată.

Chiar era. Dincolo de căsuţa ei, departe, pe oglinda lacului, Barry văzu o mică flotă de iahturi, alergând cu vântul în pânze. În lumina soarelui, pânzele lor colorate străluceau ca nişte aripi de zâne.

– Cum te mai simţi, Maggie? întrebă O'Reilly.

– Grozav, zău că da. Mă bucur că aţi trecut pe la mine, aş vrea să vă cer o favoare.

– Toate la timpul lor, Maggie. Noi am venit să-ţi cerem sfatul.

– Da? Despre ce?

– Despre pisici, zise O'Reilly. Tocmai ce m-am pricopsit cu una.

– Foarte bine. O să vă fie mai bună tovarăşă decât nătărăul ăla de Arthur Guinness, zise Maggie privindu-l cu simpatie pe uriaş.

Barry se întrebă dacă nu cumva doamna Kinkaid se înşelase când spusese că doar ei doi ştiau de pierderea suferită de O'Reilly.

– Nu reuşesc să o educ deloc.

Maggie râse.

– Sigur că nu, pisicile nu pot fi educate.

– A, nu? zise O'Reilly abătut. Deci trebuie să-mi iau adio de la mobila mea de sufragerie? Că o zgârie ca un tigru turbat.

Maggie se încruntă.

– Aţi putea încerca metoda pe care am folosit-o eu cu Generalul. Intraţi şi am să vă arăt.

O luă înainte şi deschise uşa de la intrare. Generalul stătea pe un fotoliu, lângă şemineul stins. Maggie intră în alta cameră şi se întoarse aducând cu ea o scândură învelită într-un covor vechi, proptită pe un picior de placaj.

– De aşa ceva aveţi nevoie, zise ea. E o scândură pe care să-şi ascută ghearele, zău.

Generalul deschise ochiul, se uită la scândură şi scoase un mârâit. Apoi se aruncă la podea şi se vârî sub masă.

– Şi Generalul se apucase să-mi zgârie mobilele, nu-i aşa, haimana ce eşti?

Flutură scândura spre motanul care-şi puse o labă peste ochi şi se retrase.

– Am priceput, zise O'Reilly, şi de fiecare dată când zgâria mobila, îi arătai scândura şi aşa s-a învăţat să-şi ascută ghearele pe ea. Genial.

– Ba nicidecum, zise Maggie. Când îl apuca gheruitul, luam scândura... şi-i trăgeam una după ceafă. Nu-i aşa, Generale?

Barry observă cu coada ochiului o fulgerare portocalie ce trecu în grabă mare pe lângă el şi se strecură pe uşa deschisă.

– Poate totuşi un ziar făcut sul ar funcţiona la fel de bine, nu? zise O'Reilly, când în sfârşit îşi recăpătă suflarea de atâta râs.

– O fi, zise Maggie cu un aer gânditor. Altă metodă nu cunosc.

– Mulţumesc, Maggie.

O'Reilly o luă spre uşă, se opri din drum, se-ntoarse şi întrebă:

– Era cât pe ce să uit. Ce favoare voiai să-mi ceri?

Maggie se foi niţel, îşi lăsă capul pe o parte şi zise:

– Câteodată mai trec pe lângă casa lui Sonny. Nu se întâmplă des, dar se-ntâmplă, înţelegeţi?

– Desigur, spuse O'Reilly.

– Dar azi-dimineaţă am trecut pe acolo şi mi se pare că ţapul bătrân nu e tocmai în regulă. De obicei se ascunde în maşină dacă mă vede. Azi a rămas aşezat pe scaun. „Neaţa, Maggie", zice şi se pune pe tuşit. Şi tuşeşte, şi tuşeşte... Era tare vânăt la faţă, zău aşa. Poate-i faceţi o inspecţie?

– Desigur. Ne ducem direct acolo.

Nu era nici urmă de Sonny pe nicăieri. Nici nu apăru când O'Reilly îl strigă pe nume. Patru sau cinci câini alergară lătrând prin curtea presărată cu fier vechi şi se opriră la poartă. Cocker-ul stătea lângă caroseria unei maşini, cu labele din faţă proptite pe una din portierele din spate.

– Acolo trebuie să fie, zise O'Reilly, deschizând poarta.

Dădu câinii la o parte și-și croi drum, cu Barry pe urmele lui, pe o cărare bătătorită printre bălării și fiare ruginite. Se aplecă deasupra ușii deschise a mașinii.

– Ești acolo, Sonny?

Barry auzi o tuse groaznică și un foarte slab:

– Pleacă.

– Sunt dr. O'Reilly.

O'Reilly se cățără în mașină.

– Isuse, doctore, lasă-mă în pace!

Și tuși din nou.

O'Reilly ieși cu spatele din mașină, trăgându-l după el și pe Sonny.

– Ar fi mult mai simplu dacă ai coopera, zise O'Reilly, respirând sacadat. Ești bolnav mort.

Se ridică în picioare. Îl ținea pe Sonny în brațe, cu picioarele atârnându-i într-o parte, și cu capul lipit de piept. Barry văzu că obrajii lui Sonny erau gri-petrol. Nările îi fornăiau ca ale unui cal speriat și mușchii gâtului i se încordau la maximum, de fiecare dată când încerca să respire. Nu mai era nevoie de stetoscop ca să auzi ralurile fiecărei guri de aer inhalate.

– Haide, zise O'Reilly, trebuie să-l ducem la cabinet.

O'Reilly îl puse pe Sonny pe patul de examinare. Barry îl ajută să-i scoată hainele. Le luă câteva minute să scoată toate ziarele pe care Sonny și le vârâse sub cămașă. Cu fiecare respirație, mușchii intercostali ai lui Sonny erau trași și mai înăuntru și se sufoca.

– Te doare când respiri, nu-i așa, Sonny? îl întrebă O'Reilly în vreme ce-i lua pulsul.

– Î-hî, zise Sonny și-și duse o mână la coaste.

– De când te doare?

– De când... cu furtuna... m-a făcut ciuciulete.

– Ajută-mă să-l ridic.

Barry își puse un braț pe după umerii lui Sonny. Îi văzu jugulara umflată până aproape de falcă, semn că sângele începuse să se adune în spatele unei inimi ce nu mai avea destulă putere să-l pompeze mai departe. O'Reilly ciocăni spatele lui Sonny.

Barry auzi zgomote înfundate acolo unde ar fi trebuit să fie rezonante. Fie plămânii, fie pleura îi erau pline cu lichid. O'Reilly își puse stetoscopul la urechi și ascultă.

– Ticălos bătrân ce ești. De ce n-ai trimis după mine?

Sonny se înecă.

Barry îl ajută să se întindă înapoi pe pernă.

– Criză de inimă?

– Și pneumonie și pleurezie. Pe ambele părți, clătină O'Reilly din cap. Presupun că n-ai vrut să deranjezi pe nimeni. Trebuie să te internezi, Sonny.

Ochii i se umplură de groază.

– Și de câinii mei... cine o să aibă grijă?

– Câinilor tăi o să le fie mult mai bine dacă o să îi îngrijești tu, zise O'Reilly, și n-ai să mai apuci dacă nu te ducem la spital cât mai repede.

Se întoarse spre Barry.

– Du-te și cheamă o ambulanță. Numărul e lângă telefon. Ne trebuie o mască de oxigen, cât mai repede posibil.

– Ia și bea, zise O'Reilly.

Îi întinse lui Barry un pahar de sherry, își puse whisky-ul pe măsuța de cafea, o ușui pe Lady Macbeth de pe fotoliul lui și se așeză.

– Doamne, ce zi! Sunt tare îngrijorat de Sonny și de gospodăria lui.

– Crezi că nu mai scapă?

– Situația e critică. Are pneumonie, pleurezie și inima slabă. Totuși, e încă în putere și cei de la spital or să facă pentru el tot ce le stă în putință. Nu de asta mi-e mie.

Barry învățase pe pielea lui că doctorii nu trebuie să se atașeze prea tare de nici un pacient – ar fi prea afectați. Nu-l putea blama pe O'Reilly pentru aparenta lui lipsă de grijă față de situația clinică a pacientului său, dar de ce adusese vorba despre gospodăria lui Sonny? Barry o privi pe Lady Macbeth. Lui O'Reilly îi erau dragi animalele.

– N-o să te duci să vezi ce mai fac câinii lui Sonny? întrebă el.

O'Reilly clătină din cap.

– Nu. Se ocupă Maggie de ei, dacă o rugăm. Dar nu de câini era Sonny așa de îngrijorat.

– Nu?

– Nu, ci de Bishop, rosti O'Reilly, cu dispreț. Sonny mi-a zis când te-ai dus tu să suni la ambulanță. E o lege a consiliului local care spune că dacă o proprietate este părăsită și proprietarul ei se mută, consiliul o poate confisca. Și apoi o vând la licitație celui ce oferă mai mult. Cine crezi că va fi ăla?

– A, nu!

– Ba da. Nemernicul de Bishop a pus ochii pe proprietatea lui Sonny de ani de zile.

O'Reilly scrâșni din dinți.

– Zău dacă văd vreo cale de scăpare, dar Bishop sigur n-o să afle o zi, două, și birourile consiliului vor fi închise, că e sărbătoare. Poate găsim o soluție.

– Sper. Și sper că și Sonny o să-și revină.

– Despre asta nici nu mai încape vorbă, zise O'Reilly; respiră adânc înainte de a continua. Am zis că îți dau liber vineri. N-ar trebui s-o suni pe fata aia a ta?

– Ba mi-ar plăcea s-o pot suna.

– Dă-i drumul atunci.

Barry alergă jos, formă numărul și așteptă.

– Alo? Kinnegar 657334.

– Patricia? Barry e la telefon. Sunt liber vineri. Vrei să mâncăm ceva împreună?

– Mi-ar plăcea, dar am un seminar seara.

– Păcat. E singura mea seară liberă.

– A, aș putea să rog pe cineva să-mi împrumute cursurile.

– Fă așa. Pot să te duc la clubul meu de iahting din Bangor.

Membrii clubului au reducere, gândi el.

– Super. Abia aștept. Acum trebuie să închid.

Marțea și miercurea trecură ca gândul. O'Reilly telefonase la spital și aflase că Sonny se ținea tare. Maggie fusese de acord să aibă grijă de câinii lui. Undeva în sat, Julie MacAteer încerca să nu-și mai facă gânduri negre în privința rezultatului testului de sarcină. Degetul consilierului Bishop necesitase atenție. Și, în ciuda zilelor încărcate, Barry începu să se simtă cu adevărat bine în privința alegerii sale profesionale și să se considere acasă.

Seamus Galvin venise la cabinet marți dimineață. Se așezase pe scaunul pacientului și își scosese șapca de pânză de pe capul în formă de pară.

– Neața, Seamus. Ce mai face Barry Fingal? îl întrebă Barry.

– Minunat. Doamne, bine că bărbații nu pot să-și hrănească bebelușii. O ține pe Maureen trează jumătate de noapte, zău că da.

– Aha, zise O'Reilly, și presupun că tu nici nu te gândești să-i dai bebelușului un biberon măcar din când în când.

– Deloc. Dacă-ți cumperi câine, nu trebuie să și latri. E treaba lui Maureen, zău.

O'Reilly se uită la Barry și clătină din cap.

– Să nu te zdrobești, Seamus... Dar nu de asta ai venit azi, nu?

– A, nu, domnule, am venit la control cu glezna.

– A, zise O'Reilly, și presupun că vrei și-o hârtiuță.

– Da, domnule, chiar da. Trebuie să mă duc mâine la biuro.

Barry înțelesese. Seamus voia un certificat medical ca să ceară bani de la serviciul de șomaj – biuroul, cum îi spunea el.

– O să vedem noi, spuse O'Reilly. Ia arată-mi glezna.

Glezna în discuție arăta perfect normal. Nu era umflată deloc.

– Poți să îndoi piciorul? întrebă O'Reilly.

Galvin se dădu în spectacol, îndoind și dezdoindu-și piciorul.

– Au, vai.

– Aha. Bine. Ia să te văd cum mergi.

Galvin se ridică și șchiopătă prin cameră, târându-și presupusul picior rănit și văitându-se.

– Aoleu, aaaau.

– Ești un caz demn de istoria medicinei, Seamus, zise O'Reilly. Mi-ai arătat o gleznă de la un picior prima oară și acum te plângi de cealaltă.

Galvin lăsă capul în pământ.

– *Ecce Galvinus. Homo plumbum oscillandat*, îi zise O'Reilly lui Barry, care înțelese imediat: „Fii atent la el, încearcă să ne tragă în piept."

– E grav plumbum-ul ăsta, dom' doctor? întrebă Galvin șchiopătând înapoi spre scaunul lui.

– Depinde, zise O'Reilly. Și zici că vrei certificat?

Galvin se lumină la față.

– Da, vă rog frumos, domnule. Pentru două săptămâni, dacă se poate.

– Aș putea, zise O'Reilly, dar mai întâi trebuie să aflu cum ai de gând să faci averea aia de care ziceai.

Galvin se așeză pe scaunul șchiop.

– Ba, cre' că nu, dom' doctor. Cre' că nu.

– O, ba da, cre' că da, Seamus, altfel nu-ți dau nici un certificat.

Galvin inspiră adânc.

– Maureen mi-a dat niște bani.

Vârful nasului lui O'Reilly se albi.

– Ce-a făcut? Banii de California?

Galvin își plecă spășit capul.

– Nemernic ce ești. Scursură. Să-i dai femeii banii înapoi, ai auzit?

– Nu pot, domnule, i-am cheltuit. Pe rate. Rate balansoar.

Sprâncenele stufoase ale lui O'Reilly se arcuiră.

– Despre ce Dumnezeu tot vorbești?

– Am să fac niște balansoare în formă de rațe. Cum sunt alea în formă de cal. Am cumpărat deja lemnul și vopseaua. Pot să le vând cu preț dublu față de cât am băgat în materiale. De-aia vreau două săptămâni de concediu, ca să le termin și să le vând.

– Câte o să faci?

– Vreo sută, domnule.

– Și câți copii care ar vrea să se dea pe un balansoar în formă de rață crezi că trăiesc în Ballybucklebo?

– Nu știu, domnule.

– Păi să tot fie vreo patruzeci, hai cincizeci. Crezi că or să-și cumpere câte o pereche de rațe?

– Nu m-am gândit la asta, domnule. Dar o să meargă, o să vedeți. Deci, îmi dați certificatul, dom' doctor?

Barry fu surprins când îl auzi pe O'Reilly spunând:

– Promisiunea e promisiune.

Doctorul se așeză la birou și începu să mâzgălească pe o hârtie tipizată. Se presupunea că doctorii sunt onești când recomandă despăgubirile financiare pe caz de boală.

– Poftim, zise O'Reilly, înmânându-i hârtia lui Galvin. Ai două săptămâni. Dar să faci rațele alea. E posibil să știu pe cineva la Belfast, interesat să le cumpere pe toate. Și Seamus, adăugă O'Reilly blând, dă-te naibii jos din pat și ajută-ți nevasta. Se-aude?

– Da, domnule, așa o să fac.

Galvin plecă.

– Om de nimic, zise O'Reilly. Ți-am zis eu că e un escroc?

– Și-atunci de ce i-ai dat certificatul?

O'Reilly se așeză pe scaunul rotitor.

– Aveam prea multe discuții cu pacienții când refuzam să le semnez certificatele.

– Dar asta e responsabilitatea ta.

– Aiurea. Responsabilitatea ta e să ai grijă de sănătatea lor, nu să te ocupi de hârțoage. Ce știi tu despre arbitrul de asigurări medicale?

– Nu prea multe.

– Acum câțiva ani, politicienilor le-a venit minunata idee să pună un doctor independent, angajat al ministerului, să-i reexamineze pe cei pe care medicii de familie îi bănuiau că vor să șunteze sistemul. Din când în când, arbitrul ăsta lua la

întâmplare câte un certificat medical și-l invita pe pacient să-i facă o vizită. Asta i-a făcut pe mulți să stea în banca lor. Lasă să fie medicul de la minister personajul negativ.

– Da, are logică.

– N-a ținut. Tot tu erai personajul negativ, câtă vreme le spuneai că-i trimiți la arbitru.

– Și-atunci cum rezolvi dilema?

O'Reilly chicoti.

– Arbitrul ăsta e un fost coleg de-al meu de facultate. Am căzut de comun acord să folosim un cod.

Îi întinse lui Barry un certificat în alb.

– Vezi unde scrie semnătura medicului de familie? Dacă semnez F.F. O'Reilly, prietenul meu știe că n-am nici o suspiciune în privința acelei cereri. Dar, chicoti el iar, dacă semnez F.F. O'Reilly, M.B., B. Ch., B.A.O., escrocul ajunge în cabinetul doctorului de la minister înainte să apuce să se usuce cerneala pe certificat.

– Ticălos mic!

– Pacientul nu știe că eu l-am dat în vileag. Și-am scăpat și de discuții.

– Și pot să te întreb cum ai semnat pe certificatul lui Galvin?

– A, zise O'Reilly, să spunem că recomandările mele necesită o a doua opinie de data asta.

– S-ar putea să n-avem unde parca pe strada principală, se pregătesc pentru parada de joi, zise O'Reilly, terminându-și prânzul. Trebuie să trecem pe la Declan Finnegan. Stă deasupra aprozarului. Mergem pe jos.

– Bine.

Pe Barry nu-l deranja puțină mișcare. Se gândea cu jind la undița lui, proptită în pod și nefolosită.

– E frumos pe-acolo? întrebă O'Reilly.

– Unde?

– Știu și eu unde ți-o fi zburat mintea? Nu e primăvară, dar bănuiesc că moftul ăsta al tău cu domnișoara se preschimbă încet, încet în poveste de amor.

– Nu e chiar cum zice Tennyson și dacă vrei neapărat să știi, mă gândeam la pescuit.

– Serios? Am observat că ai o undiță. Am să vorbesc cu Înălțimea Sa, marchizul de Ballybucklebo. E un bătrân de treabă. Are-n proprietate o bucățică din râul Bucklebo. Dacă vorbesc eu cu el, o să te lase să pescuiești.

– Ai face asta? Tare mi-ar plăcea să dau la păstrăv într-o dimineață.

– Mă ocup eu, zise O'Reilly ridicându-se. Haide.

Cel puțin, își zise Barry, închizând ușa din față, dac-o iau pe aici nu mai trebuie să trec prin fața cotețului lui Casanova.

Centrul era aglomerat. Pe străduțele înguste se vânturau cei ieșiți la cumpărături și copiii aflați în vacanță. Un grup de bărbați vopseau bordurile în nuanțe vii de roșu, alb și albastru.

Stâlpul de Arminden fusese retușat în aceleași culori loialiste și în vârful lui flutura un steag uriaș pe care era mâna roșie a lui Ulster pusă peste crucea roșie a Sfântului Gheorghe, pe un fond alb. Steagurile Regatului Unit fluturau de la ferestre.

Alți oameni se chinuiau să ridice o arcadă pe deasupra străzii. În centrul ei era imaginea unui călăreț pe un cal alb, ridicat în două picioare. Într-o mână ținea hățurile, în cealaltă, o sabie ridicată deasupra capului.

– Păcat că bidiviul lui Wilhelm de Orania e sașiu, zise O'Reilly.

Barry se uită de mai de aproape și văzu că O'Reilly nu se înșelase.

– Derry, Aughrim, Enniskillen și Boyne, recită O'Reilly numele bătăliilor scrise pe pergamente pictate, de-o parte și de alta a călărețului. Pe la 1690. Bătălii vechi care ar trebui să fie uitate.

– Ai zis că protestanții și catolicii sunt numai lapte și miere în Ballybucklebo.

– Nu e nimic pe față. Nu se șicanează și nici nu se hârâie unii pe alții, ca-n Belfast. Dar tot nu-mi place, zise O'Reilly. Eram mic copil în timpul luptelor de stradă din 1920. Tare mi-ar displăcea să retrăiesc vremurile alea, iar când tot fluturi steaguri și faci parade chiar sub nasul oamenilor...

– Nu cred că o să se mai întâmple vreodată ce s-a întâmplat în 1920. Nu aici.

– Sper să nu te înșeli, zise O'Reilly, dar memoria bună este blestemul Irlandei. 12 iulie este doar o zi liberă pentru cei mai mulți dintre oameni, dar sunt câțiva bigoți care păstrează râca. De exemplu, mândrul nostru consilier. Dacă n-ar fi ocupat să scoată un om de treabă de pe proprietatea lui, ar fi aici, atârnând steagurile Fenianului de stâlpii de iluminat, oftă doctorul. Nu știu ce faci tu, dar eu n-am nici cea mai vagă idee cum să-l ajut pe Sonny și acum mai trebuie să găsesc și o cale de a-i recupera banii lui Maureen Galvin.

– Parcă ziceai că știi o companie din Belfast care ar putea fi interesată să cumpere rațele?

– Aș putea să-l sun pe un tip cu care jucam rugby pe vremuri, dar ție îți place să vinzi lucruri la telefon? Lasă că o să apară ceva, zise el. Dar ce Dumnezeu o mai fi și asta?

Barry îl văzu pe roșcatul Donal Donnelly făcându-le cu mâna, în vreme ce se străduia să-i ajungă din urmă. Era însoțit de un câine gri.

– Dom' doctor O'Reilly, am să vă spun o vorbuliță.

Dinții de cal ai lui Donal erau înfipți adânc în buza de jos.

– Sigur, spune.

– Aceasta este Bluebird.

Câinele își ridică nasul.

– A fost botezată cu numele bărcii de viteză a prietenului Donald Campbell.

– Și aleargă la curse? întrebă O'Reilly, examinând atent coastele animalului.

– Da, domnule, dar până acum n-a câștigat niciodată.

– Și dacă e înceată, de ce-i spuneți Bluebird?

– Fiindcă fuge pe apă, zise Donal, făcând discret cu ochiul. La cursa de vineri de la Dunmore Park o să alerge pe uscat.

– Chiar așa? făcu O'Reilly ochii mari.

Barry era uimit. Ah nu. Vineri era seara lui liberă.

– O să intre în cursă, zise Donal. Trebuie să fii în formă, fetițo.

– Fingal, zise Barry. Ziceai că pot să-mi iau liber vineri.

– Nu-ți face griji, ne luăm amândoi liber. Rămâi de gardă până se face ora de întâlnire. Nu se-ntâmplă prea des, dar dacă nu dă să nască nici o gravidă și nu e prea aglomerată sala de așteptare, se ocupă Kinky de telefoane. Fie roagă pacienții să aștepte până dimineață, sau dacă e urgent, cheamă o ambulanță să ducă pacientul la spital. Așa că poți să-ți vezi și tu lumina ochilor și pot și eu să mă distrez puțin, chicoti O'Reilly.

– M-ai băgat de tot în ceață.

– Da, mi s-a mai spus asta, zise O'Reilly, dar acum nu am timp să-ți explic. Deja suntem în întârziere. Hai să vedem ce e cu Declan Finnegan.

Declan Finnegan, un bărbat la vreo cincizeci de ani, suferea de boala Parkinson. Diagnosticul îi fu clar lui Barry din secunda în care intră în micul apartament de deasupra aprozarului. Expresia de pe fața lui era o mască albă, imobilă. Părea să nu mai spere să se vindece vreodată. Soția lui, o femeie cu o mină îngrijorată, care se purta ca o doamnă de la curtea regală, îl salută pe O'Reilly.

– *Bonjour, monsieur le docteur.*

– *Bonjour, Madame Finnegan. Comment va-t-il aujourd'hui?* îi răspunse O'Reilly într-o franceză aproape lipsită de accent.

Barry ascultă. Franceza lui de baltă îi era suficientă pentru a putea să urmărească mica lor conversație. Părea că starea bărbatului se înrăutățise de la ultima vizită a lui O'Reilly. Doctorul o consolă atât cât putea.

– Nu știam că vorbești franceza, zise Barry când ieșiră din casă și o luară spre mașină.

– Da, zise O'Reilly, am învățat-o când eram medic pe nava *Warspite*. E utilă din când în când. Da' să știi că e singura franțuzoaică din Ballybucklebo. Declan a întâlnit-o undeva în Normandia, prin 1944. Făcu o scurtă pauză și adăugă: tare aș vrea să putem face mai multe pentru cei ca Declan.

O'Reilly termină vizitele de marți după-amiază și examinarea pacienților care veniră la cabinet miercuri dimineață cât ai zice pește, cum se spune în limba localnicilor. Barry abia putu ține pasul cu el.

Fu fericit să-și tragă sufletul când doamna Kinkaid îi puse o farfurie cu mâncare în față.

– Iată și lista, doctore. Nu-i foarte lungă, zise ea, înmânându-i hârtia.

– Mulțumesc, Kinky.

O'Reilly o privi scurt.

– Ai mai aflat ceva despre Julie MacAteer?

– Nu prea multe. Fătuca locuiește undeva pe-aici, dar nimeni nu știe unde. Eu...

Răspunsul ei fu întrerupt de soneria de la intrare.

– Mă duc eu să văd cine e, zău.

Plecă și se întoarse foarte îmbujorată la față.

– E micul Hitler. Exaltata sa Excelență, consilierul Bishop. Vrea să-l vedeți acum. Să-i zic să aștepte?

– Nu, zise O'Reilly, împingându-și farfuria. Haide, Barry.

Consilierul Bishop aștepta în hol.

– Da' știu că nu te-ai grăbit.

– Ei, zise O'Reilly blând, eram la masă. Nu puteai veni în orele de program?

– Și să aștept o mie de ani cu nespălații ăia? Nu fi prost.

Barry zări o scăpărare scurtă în ochii căprui ai lui O'Reilly.

– Hai în cabinet, zise O'Reilly, traversând holul și deschizând ușa.

Când consilierul se așeză, spuse:

– Cu ce îți pot fi de folos?

Consilierul Bishop își înfipse degetul bandajat sub nasul lui O'Reilly:

– Aș vrea să mă vindec până mâine.

– Bine, zise O'Reilly, mergând la tăvița de instrumente și luând o pereche de foarfeci și un forceps ascuțit.

Bishop îi întinse mâna lui O'Reilly care apucă bandajul cu forcepsul, strecură

lama foarfecii sub tifon și începu să taie. Când bandajul fu înlăturat de la baza unghiei la vârful degetului, O'Reilly începu să răzuiască fără milă sângele uscat. Barry era convins că ar fi auzit cum se desprinde de carne crusta uscată, dacă nu l-ar fi asurzit văicăreala pacientului.

– Îmi pare rău, domnule consilier, zise O'Reilly, aș fi putut să-ți înmoi puțin degetul în apă să se desprindă mai ușor sângele închegat, dar știam că te grăbești. Acum, clătiți-vă degetul la chiuvetă.

Consilierul se supuse fără să crâcnească.

– E totul gata pentru sărbătoarea de mâine? întrebă O'Reilly.

– Ce-mi pasă mie de sărbătorile voastre? Am eu treburi mai importante. Sonny e-n spital și bucata aia de teren e...

Barry nici nu mai vru să audă.

– Cred că asta e cea mai mare dovadă de răutate pe care...

– Nu te-a întrebat nimeni ce crezi, se răsti O'Reilly, clătinând din cap.

Barry își înghiți vorbele. Simțea că obrajii i-au luat foc.

Consilierul Bishop închise robinetul și suflă peste deget.

– N-arată prea rău, zise el. Bun. Acum o să plec. Am treabă.

– Bine, zise O'Reilly conducându-l până la ușa cabinetului. Și doamna Bishop ce mai face?

– E nebună furioasă. Menajera noastră cea nouă, o fetișcană din Antrim, tocmai ne-a anunțat că își dă demisia. Unde mai găsești un ajutor de nădejde în zilele noastre?

– Habar nu am, zise O'Reilly zâmbindu-i doamnei Kinkaid, care trecea grăbită spre sufragerie.

Doctorul deschise ușa și-l lăsă pe Bishop să iasă.

Barry se așeză umăr la umăr cu O'Reilly, privindu-l pe grăsanul ce se îndepărta pe cărare.

– Ai fost prea politicos cu omul ăla, mormăi el. Și credeam că o să îl luăm la întrebări despre terenul lui Sonny. De ce-ai sărit la mine când am încercat să zic ceva?

– N-are rost să te certi cu oameni ca Bishop. Nu faci decât să le dai nas. Dacă e să-i stricăm jocurile, ne trebuie un argument de necombătut.

– Și ce argument ar fi de necombătut în cazul lui? întrebă Barry nemulțumit.

– Mă gândesc și eu, parcă încep să întrezăresc unul. Habar nu aveam că menajera lui e din Antrim.

O'Reilly se uită în sus spre cer, cerând parcă ajutorul divinității.

– Isuse, ia uită-te pe cer.

Barry ridică ochii. Armate întregi de nori cumulonimbus mărșăluiau ca niște nave de război spre micul Ballybucklebo.

– Cred că vine furtuna, zise Barry.

– Într-adevăr, zise O'Reilly cu ochii la silueta îndepărtată a consilierului Bishop. S-ar putea să ai dreptate.

Nu-mi strica bucuria

O'Reilly deschise una dintre ferestrele camerei de zi de la etaj și spuse:

– O să privim defilarea de-aici.

Strada Principală era plină de cetățeni. Mulți aveau steguleț în mâini. Copiii erau purtați pe umerii taților. Câinii vagabonzi lătrau. Purtate de vânt prin aerul umed, sunetele tobelor și ale cimpoaielor se strecurau în cameră.

– Ăștia-s scoțienii din Ballybucklebo care-și fac repetiția la catarg, remarcă O'Reilly. Cei mai viteji eroi ai muzicii care au suflat vreodată într-un cimpoi. Maiorul Donal Donnelly la cimpoi, Seamus Galvin la tobă și restul, râse O'Reilly. S-ar putea să avem de lucru după defilare, când toată trupa o să se ducă să asculte discursurile, să cânte imnuri și să se mai ia nițel de Papa. Suflatul în cimpoi îți cam usucă gura.

– Știu, zise Barry, am lucrat la cortul de prim ajutor anul trecut, pe câmpia Bangorului. Am pus mai multe copci în ziua aia decât o fabrică întreagă de cămăși.

– Și pun pariu că cei mai violenți erau membrii lojilor temperate, zise O'Reilly. Dar poate avem noroc azi și începe furtuna înainte să li se urce la cap.

Se uită la ceas.

– E unsprezece, trebuie să înceapă în curând.

Ta-ra-ta-ta. Ta-ra-ta-ta. Tobele din depărtare începură să bată în ritmul care dădea tonul marșului din deschiderea defilării.

– Uite-i, zise O'Reilly. Iată-l pe marele maestru Bertie Bishop, călare pe calul alb, în fruntea paradei.

Barry văzu un bărbat călare pe un cal alb. În spatele lui erau membrii unei Loji Oranj, cu steagul în frunte. Urma un tambur major, mărșăluind în fața unei fanfare de cimpoaie, costumată în kilturi.

– Mândria satului, zise O'Reilly. Scoțienii.

Acum, Barry îl recunoscu pe consilierul Bishop în capul procesiunii. Din câte își dădea seama, deși era un cal puternic, tot părea să-l ducă pe consilier cu greutate. La un capăt și la altul al străzii erau doi băieței de șase-șapte ani, care se țineau și ei după fanfară. Amândoi purtau eșarfe portocalii la gât. Îl recunoscu pe domnul Brown, cel care-și udase pantalonii. Strângea cu putere o frânghie împletită ce ținea dreaptă o bucată uriașă de pânză bordată, purtată de doi bărbați cu mănuși albe, eșarfe portocalii și pălării cu melon. Steagul avea ciucuri aurii și era bordat cu portocaliu. Pe un fond bleu erau brodați veșnicul cal alb și al său nobil călăreț. Imediat sub imagine erau înscrise cuvintele: *Fiii fideli ai lui William din Loja 747, Ballybucklebo.* Pe stânga era un slogan: *Amintiți-vă de 1690. Nu ne predăm*, iar pe dreapta scria: *Libertate civilă și religioasă pentru toți.*

– Cam ironic spus „pentru toți", nu ți se pare? îl întrebă O'Reilly.

Barry încuviință.

– Și uită-te la fețele lor, clătină O'Reilly din cap. Au chipuri hotărâte, puternice, de Ulster. Rumene. Cu piele aspră. Și tuturor li s-au lăsat colțurile gurii.

– Par așa de duri, zise Barry.

– Ar trebui să vezi..., începu O'Reilly, dar fu întrerupt de un nechezat puternic. Barry se uită la șeful paradei și văzu calul consilierului Bishop ridicându-se pe picioarele din spate. Animalul se scutură, își dărâmă călărețul din șa și-o luă la goană. O'Reilly se prăpădi de râs, ținându-se cu ambele mâini de burta uriașă.

– Asta a fost mai bună decât o piesă de pantomimă, zise el, râzând în continuare ca un nebun.

Barry îi văzu pe membrii Lojii din Ballybucklebo strânși ciorchine în jurul maestrului lor, căzut la pământ.

– Sper că nu s-a rănit.

– N-are nimic. Văd că se ridică.

– Doamne, Fingal. Fii atent.

Căderea consilierului îi împiedica să înainteze pe cei care mărșăluiau, oprindu-i pe loc pe cei din fanfară care acum băteau pasul pe loc.

– Ăla-i Donal Donnelly, zise Barry.

– Solist. Îți place uniforma lui? hohoti O'Reilly.

Lui Donal îi cam atârna kiltul pe șoldurile uscățive. Deși ar fi trebuit să îi ajungă doar până la genunchi, îi atingea jumătatea gambei.

– Fii atent, Donal, răcni inutil O'Reilly.

Barry privi cu gura căscată cum cimpoierul roșu la față care cânta cu ochii închiși și mărșăluia chiar în spatele lui se lovi de Donal. Kiltul îi alunecă pe glezne.

Acesta își aruncă iute cimpoiul cât colo, se aplecă și-și adună în mare grabă partea de jos a echipamentului.

– Văd că Donal nu respectă costumul tradițional scoțian, icni O'Reilly. Mă-ntreb de ce și-o fi pus totuși chiloții cu spatele în față.

Cimpoaiele în cădere se văitară îndelung. Toboșarii avură vreme să evite dezastrul. Seamus Galvin, abia mai văzându-se de după toba uriașă pe care o purta atârnată de gât, continua să bată ritmul. Măciuliile acoperite cu lână ale bețelor sale i se roteau în cercuri pe deasupra capului. Nu rata nici o bătaie, acum bătând în tobă, de-o parte și de alta, apoi încrucișându-și mâinile deasupra circumferinței tobei, ca să tragă o lovitură zdravănă în partea stângă cu bățul drept și în dreapta cu bățul stâng.

– Ce impresionant, zise O'Reilly, nu te lăsa, Seamus.

O'Reilly fredonă și el câteva măsuri.

Apoi, cureaua ce ținea unul din bețe legat de mâna lui Seamus se desfăcu. Zgomotul geamului spart ar fi putut veni chiar de la fereastra sufrageriei lui O'Reilly.

– Rahat, zise O'Reilly, fără să-și șteargă zâmbetul de pe față.

Ca dintr-o solidaritate celestă cu scandalul de pe stradă, începu să toarne cu găleata. Ploaia îi udă până la piele pe spectatori și pe participanții la paradă.

– Straşnic a fost, zise O'Reilly închizând geamul. N-are sens să bată ploaia și în camera asta.

– Dar jos?

– Seamus Galvin e tâmplar de meserie. O să...

Soneria de la intrare sună.

– El trebuie să fie. O să repare fereastra imediat.

O'Reilly se duse la bufet.

– Ce zici de un sherry? îl întrebă el, turnându-și un pahar de whisky. Nu cred c-o să mai avem prea multă treabă azi.

O'Reilly nu se înșelase foarte tare. Dar primul rănit apăru la cabinet pe la ora patru, iar la cinci, deja plecase și ultimul pacient.

Până vineri, 13, furtuna se potolise și razele soarelui pătrundeau iar în încăpere prin fereastra sufrageriei. Cu o zi în urmă, Seamus Galvin venise cu coada între picioare și pusese o bucată de placaj în locul geamului spart.

– Azi e o zi mare pentru amândoi, zise O'Reilly, terminându-și micul dejun.

– Așa e, zise Barry, încercând să nu se mai gândească la după-amiaza cu Patricia. Te duci la câini.

– N-aș zice chiar așa, dar, da, vreau să văd cum aleargă Bluebird a lui Donal. Și mă mai și întâlnesc cu un vechi prieten.

– Nu cumva, din întâmplare, e chiar cel care ar putea cumpăra rațele lui Seamus Galvin?

– El însuși, zise O'Reilly, ridicându-se. Dar să nu punem căruța înaintea boilor. Ce-ai zice să fii tu șeful peste cabinet în dimineața asta?

– Eu? Vorbești serios?

– Am stat cu ochii pe tine, fiule. Te-ai descurcat foarte bine cu nașterea lui Maureen și seara trecută ai pus niște copci la fel de bine cum le-aș fi pus și eu.

– Serios?

Barry simți că începe să roșească.

– E momentul să-ți iei zborul. Ei, o să fiu și eu prin zonă la început. O să-ți țin companie, dar tu faci toată treaba, eu nu mă bag.

Barry își îndreptă cravata, își netezi părul și spuse:

– Atunci, hai să ne apucăm de treabă.

Și o luă spre sala de așteptare. O'Reilly îl întoarse din drum.

– Aduc eu pacienții. Le explic cu ocazia asta și că azi te ocupi tu. Iar tu, zise el apucând-o de ceafă pe Lady Macbeth, care încerca să se strecoare în cabinet, șterge-o de-aici. Doctorul Laverty n-are nevoie de sfaturile tale astăzi. Noi doi o să mergem să stăm de vorbă cu Kinky. Rămăsese că află ce e cu Julie MacAteer. Azi o să treacă și ea pe aici ceva mai târziu, să afle rezultatul.

O luă spre bucătărie, îndesându-și-o la subraț pe Lady Macbeth ca pe o minge de rugby, în ciuda protestelor ei.

– O să mă întorc cu primul pacient.

După fiecare consultație, Barry era din ce în ce mai încrezător. Ținându-și cuvântul, O'Reilly nu se băgă în discuție fără să fie întrebat, stând cuminte pe patul de examinare.

Chiar înainte de masa de prânz, O'Reilly o conduse în cabinet pe Maureen Galvin, ce-și ținea bebelușul înfășat într-un șal albastru.

– Bună dimineața, Maureen, zise Barry. Ce s-a întâmplat?

– Doctore Laverty, sunt îngrijorată de puțica lui Barry Fingal.

Maureen puse copilul pe masă și îl desfășă.

– Ce anume te îngrijorează? întrebă Barry.

– Aici, jos, zise ea, retrăgând ușor prepuțul. Nu arată cum trebuie.

Barry se aplecă să vadă mai bine penisul mic al băiețelului.

– A, zise el, zâmbind. N-ai de ce să fii îngrijorată.

După expresia de pe fața ei, își dădea seama că Maureen nu-l crede pe cuvânt.

– Asta se cheamă Hypospadias. Sunt destul de multe cazuri.

Maureen se încruntă.

– Hypo...?

– ...spadias. Vezi tu, meatusul uretral, adică găurica aia prin care iese urina este vârâtă puțin sub gland, în loc să fie în mijloc. N-o să conteze când mai crește.

Barry îl privi pe O'Reilly. Uriașul puse o mână pe umărul ei.

– Ești îngrijorată, Maureen?

Ea-l privi în ochi și făcu semn din cap că da.

– Cred că mai îngrijorată o să fii peste vreo șaisprezece ani când o să alerge după toate fustele din California. Or să stea fetele la coadă pentru el, o să fie cel mai mare fustangiu din câți cunoști, o să rupă tot.

Barry tresări. Nu era neapărată nevoie să fi fost așa de necioplit.

– Mulțumesc, doctore O'Reilly, zise Maureen, cu un zâmbet larg.

Îl ridică pe Barry Fingal.

– Ai să fii un țap mic, nu-i așa?

– Să știi că da, spuse O'Reilly. O să dea din fund ca iepurii.

Fingal! strigă Barry în gând, dar apoi văzu figura satisfăcută a lui Maureen. Se enervă că nu înțelesese adevărata ei îngrijorare: cum o să poată băiatul funcționa normal din punct de vedere sexual, la maturitate. Fusese prea jenată ca să spună lucrurilor pe nume. Dar O'Reilly pusese iar punctul pe „i" și încă în cuvinte pe care ea le înțelegea. Maureen râse.

– Atâta voiam să știu.

– Bun, zise O'Reilly, îmi pare rău că n-am observat din ziua în care s-a născut.

– Nimeni nu-i perfect, zise Maureen. Nu face nimic.

– Mulțumesc, zise O'Reilly. Apreciez că înțelegi.

Și eu, își zise Barry. Doar un om cinstit își recunoaște astfel greșelile.

– Eu și cu Barry Fingal o s-o luăm din loc, doctore, zise Maureen.

– Așa. Ce mai face Seamus, apropo?

– A zis că trece pe-aici mai târziu, să vă-nlocuiască geamul, și că îi pare tare rău că l-a spart. E foarte ocupat cu rațele alea ale lui. A zis că i-ați aranjat să le vândă pe toate unei companii din Belfast. Și că o să facem o avere, adăugă ea, iar ochii ei verzi scăpărară o clipă

– Sper, zise O'Reilly, conducând-o până la ușă.

Și pe când se îndepărta, Barry o auzi cântând: „California, pornim spre tine..."

O'Reilly închise ușa cabinetului.

– Sper din tot sufletul că nu se înșală. Va trebui să-i pun piciorul în prag prietenului meu în seara asta, sau să găsesc altă soluție. Și trebuie să ne ocupăm de Julie MacAteer. Ea urmează.

– Testul cum e?

O'Reilly se încruntă.

– Ca de obicei.

Scoase un plic abia primit cu poșta de dimineață, din buzunarul hainei.

– Poftim, citește.

Barry citi rezultatele testului de sarcină Aschheim-Zondek, în care urina femeii este injectată unei femele de șoarece. „Urină toxică, șoarecele a murit."

– Grozav.

– Așa, și doamna Kinkaid n-a mai aflat nimic despre misterioasa femeie din Ballybucklebo. Mă duc s-o iau.

Se întoarse după doar câteva clipe și-i oferi un scaun lui Julie MacAteer. Ea se așeză, cu genunchii strânși și mâinile în poală.

– Sunt? întrebă ea cu o voce calmă.

– Nu știm. Testul nu a fost concludent. Îmi pare foarte rău, zise Barry.

– Nu mi-a venit ciclul. Știu că-s însărcinată, zise ea, pe un ton hotărât.

– E posibil să ai dreptate, spuse Barry. Dar hai să ne asigurăm.

O'Reilly vorbi foarte încet.

– O să repetăm testul. Dar până atunci, am aranjat să mergi la Liverpool, așa, ca să fim asigurați.

– La Liverpool? zise Julie, lăsându-se pe spate. În Anglia?

– Or să aibă grijă de tine acolo. Nu trebuie să afle nimeni aici.

– Trebuie să nasc copilul. Și să-l părăsesc?

Lacrimile îi inundară obrajii.

– Da, o să-ți fie greu, zise O'Reilly, știu asta.

Ea inspiră adânc de două ori.

– N-am de ales, nu?

– Îmi pare rău, zise O'Reilly, cu blândețe. Sau poate ne spui cine e tatăl?

Julie clătină din cap, mișcându-și pletele aurii-cenușii.

– Nu. Pot să mai aduc o mostră de urină în după-amiaza asta?

– Da, spuse O'Reilly. I-o dai doamnei Kinkaid când vii.

– Bine, zise Julie. Liverpool! Sfântă Fecioară! Știam eu că va trebui să plec. Mi-am și dat demisia.

– Serios? zise O'Reilly. Și cine e șeful tău?

– Nu spun. Trebuie să plec, zise, și se ridică în picioare.

– Am să-i spun doamnei Kinkaid să te aștepte, zise O'Reilly, deschizând larg ușa.

– E patru. Trebuie să plec, zise O'Reilly. O să-i iau pe Donal și pe Bluebird, că-i duc eu la Dunmore Park. Pe urmă o să trec pe la Spitalul Regal, să văd ce mai face Sonny. Tu mai stai pe-aici până se face ora să pleci la întâlnire.

– Am să fac tot ce pot.

– Știu asta, zise O'Reilly, privindu-l pe Barry în ochi. Ți-am zis că te-am urmărit. Ai tot ce-ți trebuie ca să devii un foarte bun medic generalist. Să te distrezi în seara asta. Meriți.

– Mulțumesc, Fingal.

Barry știa că zâmbește puțin cam prea larg, dar de ce nu? Laudele lui O'Reilly chiar erau laude adevărate.

Barry se așeză pe scaun. O'Reilly avusese dreptate. Aveai multe satisfacții chiar și la un cabinet de medicină generală aglomerat, cum era ăsta. Totuși, să rămână singur era destul de înspăimântător. Se ridică în picioare și se duse la fereastră, exact la timp s-o vadă pe Julie MacAteer pe alee. Probabil, adusese mostra de urină. Biata fată! De ce nu i-o fi spus medicului ei pentru cine lucra? Ceva îi suna vag cunoscut lui Barry. Parcă spusese cineva că o menajeră și-a dat demisia. O fată din Antrim.

N-o auzise pe doamna Kinkaid intrând în cameră și tresări când ea-l întrebă:

– Vrei un ceai, doctore Laverty? Puse tava pe bufet. L-am făcut pentru drăguța aia de Julie MacAteer, mielușica de ea.

– Cum se simte, doamnă Kinkaid?

– Face pe grozava, zău. E foarte discretă. Dânsu' m-a rugat să aflu ce-i cu ea. Îi întinse o ceașcă. E cu lapte, așa cum îți place matale.

– Mulțumesc, zise Barry luând ceașca. Și ce-ai descoperit?

– Nu prea multe. N-o cunoaște nimeni din sat. Dar lucrează pe-aici pe undeva, sau într-unul din satele din apropiere. Are mâinile moi, deci nu cred că lucrează la pământ. Poate că e fată-n casă pe undeva.

Și atunci, Barry își aminti că Bishop, consilierul, fusese cel ce le zisese că nevastă-sa face crize de nervi că pleacă menajera.

– Doamnă Kinkaid?

– Doctore Laverty, m-aș bucura să-mi ziceți Kinky, ca dânsu'.

Barry se simți flatat.

– Bine. Kinky. Crezi că e posibil ca Julie MacAteer să lucreze pentru familia Bishop?

Ochii negri ai lui Kinky se făcură mici.

– Poate că da, zău. Luni mă duc la Asociația Femeilor. Doamna Bishop e membră a Asociației. Am s-o-ntreb, zău.

– Bine, zise Barry, terminându-și ceaiul.

Auzi soneria de la intrare. Ar putea fi primul meu pacient, își zise.

– Mă duc eu.

O femeie masivă, cu o figură familiară, stătea în prag. Purta o rochie înflorată de dimensiunile unui cort mic. Barry îi observă și ghetele albe peste ale căror margini i se revărsa carnea piciorului.

– Doctore Laverty? Aș avea o vorbuliță cu dumneavoastră.

– Sigur, doamnă...

– Sloan. Cissie Sloan. Sunt una dintre cei cu injecțiile tonice.

Avea o voce aspră.

– Poftiți în cabinet.

Barry se dădu într-o parte și-o lăsă să se strecoare pe lângă el. Era cea care purtase corset în ziua în care O'Reilly încercase să-i facă o injecție cu vitamina B_{12}.

– Cu ce vă pot fi de folos? întrebă el închizând ușa și așezându-se pe scaunul rotativ.

Ea se lăsă cu greu în scaunul pacientului.

– E rece aici, zise ea.

Barry fu surprins că i se părea frig, pentru că în cameră era chiar prea cald.

– Mi-e tot timpul frig.

– Da? De-aia ați venit?

Ea clătină din cap.

– Mă tratez la doctorul O'Reilly de șase luni și nu mi-a făcut nici un bine. Am venit să cer o a doua părere. E plecat, nu-i așa?

– Da.

Veștile circulă repede în Ballybucklebo, își zise el în gând.

– Donal Donnelly e nepotul meu. El, câinele lui și dr. O'Reilly sunt pe drum spre Belfast. Deci aș vrea ca dumneavoastră să-mi spuneți ce am.

– Am să încerc. Mai spuneți-mi câte ceva despre dumneavoastră.

Barry, cu multă răbdare și din ce în ce mai îngrijorat că va întârzia la întâlnirea cu Patricia din pricina acestei consultații, reuși să scoată de la pacientă câteva informații clinice relevante, dintre amintirile extrem de detaliate ale lui Cissie. Amintiri pe care le depăna monoton și sacadat.

– Prima dată mi s-a făcut rău într-o joi. Nu, nu. Mă-nșel. Era în miercurea aia

în care i-a murit primul câine lui Donal. Cel cu coada scurtă... Așa că i-am zis lui Aggie... Aggie, fostă Arbuckle... actualmente Mehaffey. S-a măritat cu Hughie, ăla care e văr de-al doilea cu Maggie MacCorkle... Mă rog, și zice dr. O'Reilly către mine... știți cum e el... ai zice că e Dumnezeu dându-i poruncile lui Moise... zice către mine... „ești obosită, Cissie. Îți trebuie un tonic." Și uite-mă pe mine făcând tonice, din șase în șase săptămâni, de șase luni și tot nu mă simt mai bine.

– Bine, doamnă Sloan...

Barry abia reuși s-o oprească din vorbit.

– Haideți să vedem dacă am înțeles bine. Vă simțiți obosită de șase luni și e din ce în ce mai rău?

– Da.

– Aveți cârcei?

– Groaznici. La picioare. Și n-o să vă vină să credeți, domnule doctor, dar m-am îngrășat.

– Nu s-ar zice, spuse Barry, felicitându-se în sinea lui că nu-l pufnise râsul. Vă cade cumva părul?

– Dar cum v-ați dat seama?

Barry îi ignoră întrebarea, dar continuă interogatoriul.

– Sunteți constipată?

– Constipată? Sunt ca o găină care nu poate să facă ouă, de luni de zile.

Barry se uită cu atenție la fața ei. Avea tenul de un gălbui păstos și pungi umflate sub ambii ochi.

– Aș vrea să mă uit puțin la gâtul dumneavoastră.

Îi palpă ușor gâtul. Sub grăsime simți o masă solidă, granuloasă. Barry se dădu înapoi. Femeia avusese dreptate. Nu era pur și simplu obosită. Avea toate simptomele clasice de hipoactivitate a glandei tiroide.

– Ce părere aveți, domnule doctor?

Barry tuși. Nu știa cum să răspundă onest la această întrebare, fără a-i strica reputația doctorului O'Reilly.

– Nu sunt sigur. Ar trebui să facem niște analize la spital.

– Am cancer?

Era posibil, dar tiroida ei era moale, nu era întărită și tăioasă.

– Nu cred. Mi se pare că tiroida dumneavoastră nu prea mai lucrează cum trebuie.

– Și dr. O'Reilly de ce nu m-a trimis la analize?

– Păi...

Dumnezeule. Adevărul era că probabil se grăbise și greșise diagnosticul.

– E ceva nou. Abia am aflat și eu anul ăsta de această afecțiune. Dar dacă analizele ies așa cum cred eu, îl vom ruga pe doctorul O'Reilly să vă prescrie un tratament. E mult mai experimentat decât mine. Așa, acum am să mă duc să dau un telefon.

Laboratorul de analize era încă deschis. Da, erau de acord s-o programeze la o analiză cu iod radioactiv.

– Poftiți, spuse el, dându-i o trimitere. Luni dimineață, la ora zece, la Spitalul Regal. Mergeți la informații și or să vă conducă ei la laborator.

– Mulțumesc, domnule doctor Laverty.

Se ridică și plecă.

– Plăcerea e de partea mea, zise el, și chiar așa și gândea.

Se îngrijorase când se trezise de unul singur, dar, dacă nu se mai întâmpla nimic dramatic, până la șase și jumătate când trebuia să plece spre Patricia, își permitea să se înfoaie puțin în pene.

Barry mai aruncă o privire în oglindă. Își pieptănă părul, știind că gestul era oricum inutil. Șuvița avea să se ridice imediat ca borul unei pălării rupte. Se uită în jos. Pantofii îi fuseseră lustruiți, iar pantalonii de stofă călcați. Îi mulțumi în gând doamnei Kin..., nu, lui Kinky.

Alergă la parter. Telefonul începu să sune exact când cobora de pe ultima treaptă. Ezită. O'Reilly îi spusese s-o lase pe Kinky să răspundă la telefon. Ridică receptorul.

– Alo?

– Aș dori să vorbesc cu doctorul O'Reilly.

– Îmi pare rău, e plecat la Belfast. Sunt doctorul Laverty. Cu cine vorbesc?

– Sunt doamna Fotheringham E foarte urgent. Aș dori să veniți la noi imediat. Maiorul este din nou bolnav. Foarte bolnav.

– Dar ce anume îl supără? întrebă el uitându-se la ceas.

Era șase și un sfert.

– Gâtul. Îl doare gâtul îngrozitor.

– Nu poate aștepta până mâine dimineață?

– Aș dori să fie consultat acum.

Barry știa că nu are cum să cheme o ambulanță doar pentru un om cu gâtul înțepenit.

– Foarte bine, spuse el, am să vin imediat.

– Grăbiți-vă, zise ea și trânti telefonul.

Barry își ridică privirile spre cer, dar dădu cu ochii de Kinky, care apăruse din bucătărie.

– Maiorul Fotheringham are gâtul înțepenit. Trebuie să trec pe-acolo.

– Am s-o sun eu pe fetișcana matale. Să-i zic că întârzii. Ce număr are?

– Kinnegar 657334.

– Fugi, doctore, și nu-ți face probleme, mă ocup eu de tot pe-aici.

Doamna Fotheringham deschise ușa.

– Intră, Laverty. Maiorul e în camera de desen.

Avea un ton arogant. Barry o urmă, amuzat de atitudinea ei cea nouă. La ultima vizită, îl lingușise pe O'Reilly, acum îl trata pe Barry ca pe un lacheu.

– Domnule maior Fotheringham, i se adresă Barry pacientului, întins pe o canapea lungă, între două fotolii acoperite cu huse. Cum vă simțiți?

Maiorul își duse stânga moale la gât.

– Mă doare gâtul, zise el. E groaznic de înțepenit. De azi-dimineață.

– Făceați ceva anume când ați înțepenit? întrebă el.

– Căra o scară, spuse doamna Fotheringham.

– Probabil v-ați răsucit vreun mușchi.

Barry puse mâna dreaptă pe fruntea maiorului. Meningita era una dintre cauzele cele mai grave în care îți putea înțepeni gâtul, dar ar fi trebuit să aibă și febră, iar pielea maiorului era rece și uscată. Pulsul era normal.

– Priviți-mă în ochi, îi zise el maiorului.

Ambele pupile aveau aceeași dimensiune. Nu era nici un indiciu de presiune intracraniană. Barry îi puse o mână pe gât maiorului. Simțea tensiunea în sternocleidomastoidian, mușchiul ce pornește din claviculă până la baza craniului. Era probabil torticolis, un spasm al mușchiului, una dintre manifestările isteriei. Se uită la ceas. Șapte fără douăzeci.

– Aveți gâtul strâmb, domnule maior Fotheringham.

Văzu umerii doamnei Fotheringham încordându-se și buzele țuguindu-se.

– Denumirea științifică este torticolis, zise el, și-o văzu cum se relaxează.

Ce interesant. Termenii medicali o neliniștea pe Maureen Galvin, dar în cazul doamnei Fotheringham, părea că vechiul adagiu era corect: nu-ți bate capul cu explicațiile, zăpăcește-i.

– Se repară imediat.

Își deschise geanta și scoase un spray cu clorură de etil.

– E destul de rece, să știți.

Apăsă pe butonul roșu și un nor de vapori se așeză pe piele.

– Brrrrr.

Maiorul tresări când simți răceala peliculei ce i se formă imediat pe ceafă.

– Îmi pare rău, dar asta o să vă ajute să vă relaxați mușchiul.

Barry își puse spray-ul la loc în geantă.

– Dacă nu se simte mai bine mâine dimineață, sau e chiar mai rău, dați-ne un telefon.

Faptul că, atunci când își luară la revedere, doamna Fotheringham îi spusese „doctore" nu-i scăpă lui Barry.

Barry bătea darabana pe volan. Era aproape șapte. Nu-i rămăsese decât să spere că Patricia va înțelege nu numai că un doctor nu are niciodată timp pentru el însuși, ci și că se mai întâmplă ca oamenii să rămână blocați în spatele unui tractor, pe un drum de țară. În vreme ce mașina i se târa pe șosea, se gândi la consultația pe care tocmai o încheiase. Singurul lucru care îl supăra era că probabil se grăbise puțin. Nu îl evaluase complet din punct de vedere neurologic, nu testase reflexele și nici sensibilitatea pielii, dar asta i-ar fi luat cel puțin o jumătate de oră și cu siguranță nu ar fi demonstrat nimic.

Gâturile țepene puteau avea o mulțime de cauze sinistre, dar cele mai multe erau boli la fel de rare ca o găină cu dinți. Și nenorocitul ăsta de tractor din față mergea cu viteza unui melc invalid în ultimul grad. La naiba. Îl văzu pe șoferul tractorului scoțându-și brațul pe fereastră. Barry frână. Tractorul făcu ușor dreapta și apoi, ca și cum s-ar fi răzgândit, se întoarse la 120 de grade și o luă pe câmp, pe partea stângă a șoselei.

Barry călcă pe accelerație. Motorul Brunhildei pufni, trosni și își dădu duhul. Blestem. Știa că toate cunoștințele lui despre motoarele cu combustie internă ar fi putut încăpea pe un timbru. Întoarse cheia și motorul dădu semne de viață, dar din ce în ce mai slabe, până când bateria muri de tot.

Cu buzele strânse, se dădu jos din mașină. Tractorul tocmai reintra pe șosea.

– Bună ziua! strigă Barry, bucuros să vadă că tractorul se oprește și că șoferul îi era cunoscut, venise în cursul săptămânii să i se prescrie o alifie pentru durerile de genunchi.

– Scuzați-mă că vă deranjez, domnule O'Hara, vă pricepeți cumva la motoare?

– Da.

– Puteți să vă uitați puțin și la al meu?

– Da.

Se aplecă în mașină și Barry auzi zgomotul unei cataramе desfăcute. O'Hara veni în fața mașinii și deschise capota. Sări cât colo.

– Măiculiță, Doamne!

Făcu ochii mari și căscă gura, apoi se dădu un pas în spate și se uită în lungul șoselei.

– Ți-a căzut motoru', dom' doctor!

Barry nu se putu abține să nu zâmbească.

– La Volkswagenuri motorul e în spate. Stați să vă arăt.

Se duse în spatele mașinii și ridică încet capacul de deasupra motorului.

– Da, ciudat model ai și matale, zise O'Hara. O să văd ce pot face.

Se duse spre ușa șoferului și se uită înăuntru.

– Scuză-mă, doctore, dar ia aruncă matale un ochi la indicator. Motoarele merg mai bine dacă le pui nițică benzină în rezervor.

– Vai, nu... Și-s deja în întârziere.

– Pot să te duc eu până la garajul lui Paddy Farrelly.

– Ai putea să faci asta pentru mine?

– Da.

O luă înainte și Barry se luă după el. Ceasul lui Barry arăta șapte și zece. Acum avea să întârzie și mai mult. Oare va înțelege Patricia?

Opt și jumătate. Pantalonii lui Barry se murdăriseră când se urcase în tractor, iar mâinile îi miroseau a benzină. Ușa se deschise.

– Iartă-mă că am întârziat.

Ea râse.

– Stai liniștit, a sunat doamna Kinkaid.

Îl sărută scurt pe buze, un sărut cast ca între frate și soră, dar el își închise ochii și-i savură gustul parfumat.

– Deci, ai salvat o viață?

– O viață? O singură viață? Am eradicat ciuma bubonică de pe teritoriul satului Ballybucklebo și am înviat din morți un muribund prefăcut.

– Termină, zise ea, ai întârziat foarte mult. Probabil a fost ceva foarte important.

– Nu chiar. Un ipohondru cu gâtul înțepenit. Nu mi-a luat mult să-l rezolv. Pe urmă am rămas fără benzină. M-am dus cu un tractor până la o benzinărie. De-aia arăt în halul ăsta, zise el arătând spre pantalonii murdari. Hai, s-o luăm din loc. La nouă se închide bucătăria clubului.

– Nu-i nevoie să ne grăbim. I-am sunat și am anulat rezervarea. Am pregătit eu ceva. Du-te să te speli puțin.

Ce fată bună, își zise el, în timp ce se spăla pe mâini. Frumoasă, stăpână pe

sine și capabilă să înțeleagă și să se adapteze din mers la schimbări. Când se întoarse, Patricia era în bucătărie.

– Chiar nu te deranjează?

– Îmi place să gătesc. Nu e vina ta că a trebuit să îți faci meseria. Și e prima oară când aud că rămâne cineva în pană de benzină, pe drumul spre o întâlnire.

– Știu. De obicei aranjez lucrurile în așa fel încât să rămân fără benzină pe drumul de întoarcere acasă.

– Ei, figura asta n-o să-ți iasă în seara asta.

– Eu? Să fac figuri cu tine? Niciodată.

Întinse mâna după ea, dar ea se retrase. Nu insistă. Intră în camera de zi. Cărțile erau frumos aranjate pe rafturi improvizate din scânduri puse pe grămezi de cărămizi. Multe dintre ele erau manuale de inginerie, dar văzu și operele lui Steinbeck, Tolkien și un volum ciudat intitulat – *Misterul feminin*, de o anume Betty Friedan. Pe masa de lângă fereastra ce dădea spre lacul Belfast erau aranjate două tacâmuri.

Patricia intră în cameră cu două farfurii și un castron.

– E frumos la tine aici, zise el.

– Mulțumesc.

Puse un disc la gramofon.

Barry ascultă vocea sopranei care cânta într-o limbă ce nu putea fi decât italiană. Notele alunecau, se ridicau și cădeau în cadențe ce-i atingeau sufletul.

– Ce e asta? E foarte frumos.

Și frumoasă era și ea, cum stătea acolo, înconjurată de lumina reflectată de undele calme ale lacului.

– Mozart, zise ea. E *Voi che sapete* din *Nunta lui Figaro*.

– E uimitoare.

– Sper că-ți place lasagna, zise ea.

– Am avut și-o de-asta, dar i-au căzut roțile.

– Prostule, chicoti ea. E un fel de mâncare tipic italian.

– A!

– Muzică italiană. Mâncare italiană. Vin italian.

Îi întinse un tirbușon.

– Scoate-i tu dopul, vrei?

Îi arătă o sticlă de Chianti.

– Nu ne mai trebuie decât vreo doi cântăreți la mandolină, ca să fie chiar o Bella Notte.

– Vorbești limba italiană?

– Deloc, dar am văzut *Doamna și vagabondul*.

– Nătărăule.

Râsul ei umplu camera.

– Femeile ar trebui să se ferească de bărbații care le fac să râdă. O să fiu cu ochii pe tine, Barry Laverty.

Și eu o să fiu cu ochii pe tine, Patricia, zise el, mângâindu-i cu privirea linia sânilor și talia, fără să-i mai observe șchiopătatul.

– Foarte gustos, zise el, punându-și cuțitul și furculița pe farfuria mânjită cu sos de roșii.

Sorbi din vinul negru, cu gust de soare de Toscana.

– Absolut minunat.

– Mă bucur că ți-a plăcut.

Ea luă farfuriile.

– Vin imediat, stai unde ești, nu te mișca. O să pun astea la înmuiat în chiuvetă.

Sătul, Barry își întinse picioarele. Patricia reveni în cameră și se aplecă deasupra gramofonului.

– Asta este piesa mea preferată, zise ea. Ascultă.

Era un duet. Două soprane cu vocile ca argintul viu și aurul topit, acum curgând împreună, acum despărțindu-se, întotdeauna în armonie.

– Este *Duetul florilor* din *Lakme*, de Delibes.

Se ridică și o apucă de talie, iar ea se lipi de el. Îi dădu la o parte părul și o sărută pe gât. Îi auzi respirația accelerându-se când îi întoarse fața spre el, o simți moale și caldă. O sărută încet, adânc, și cu mâna îi găsi sânul, întărit sub mătasea cămășii. Ea suspină. Barry încercă să-i deschidă primul nasture de la bluză. Îi simți mâna prinzându-i încheietura, chiar înainte să se dezlipească de el.

– Încă nu, Barry, te rog. Nu strica totul.

Spusese asta aproape șoptit. Barry înghiți în sec.

– Bine.

Oare o speriase? Se mișcase prea repede?

– Îmi pare rău, Barry, și eu te doresc, dar... încă nu. Nu în seara asta.

O mângâie pe păr.

– Înțeleg.

Pe dracu', înțelegea. Știa că și ea îl dorește la fel de mult cum o dorea și el.

– Mulțumesc.

Îl conduse spre o canapea mică.

– Barry...

Ezită.

– Barry, cred că m-aș putea îndrăgosti de tine, dar nu-s sigură că sunt pregătită pentru asta. Nu are legătură cu sexul. Vreau să devin inginer. Nu am timp să mă îndrăgostesc.

– Am eu.

Știa că deja era îndrăgostit până în adâncul sufletului lui.

– Nu înțelegi, zise ea. Vreau să fac o meserie de bărbat într-o lume a bărbaților, așa că trebuie să muncesc de două ori mai mult. Ți-amintești ce greu ți-a fost să faci medicina.

– Da, dar tot am găsit timp și pentru puțină distracție. Am avut timp pentru o iubită.

– Eu nu am. Pentru un iubit, adică. Nu pentru unul cu adevărat serios. Nu-mi permit să rămân în urmă.

Se ridică și-și încrucișă brațele. Doar privindu-i încleștarea fălcilor, își dădu seama că era inutil să îi mai ofere alte argumente.

– Cred că ar fi mai bine să plec.

Cuvintele îi ieșiseră din gură pe un ton mult mai aspru decât intenționase.

– Te rog... te rog nu fi supărat.

Se ridică în picioare.

– Ai ascultat vreodată cuvintele cântecului ăluia vechi? „Dansează, balerino, dansează... și nici nu te gândi că e un scaun gol pe rândul doi."

– Ce vrei să spui?

Vocea i se asprise.

– Balerina a renunțat la bărbatul pe care îl iubea de dragul carierei. Apoi a regretat.

– Și crezi că și eu am să regret?

Se îndepărtă de el.

– Nu știu, Patricia, pe cuvânt. Dar eu sigur am să regret.

Așteptă ca ea să mai spună ceva, orice, dar ea se întorsese pe jumătate cu spatele la el și se uita undeva în întuneric.

– Bine.

O luă spre ușă.

– Îți mulțumesc pentru minunata cină.

Cuvintele lui erau politicoase și reci.

– Barry... aș vrea să te mai văd, zise ea, apropiindu-se de el.

Ca să ce? Să-mi spui iar că mai importantă e cariera ta? Să-mi dai speranțe și pe urmă să mi le iei înapoi?

– Nu mai am nici o zi liberă în următoarele săptămâni.

– Măcar îmi dai un telefon?

El ezită. Nu. N-avea nici un rost să mai spere.

– Te rog?

Patricia îl sărută și el o strânse în brațe.

– Am să te sun, zise el, înghițind în sec, spunându-și că e un prost. Dar Patricia era unică. Cel puțin pentru el.

Și inima mi se frânge

– Ai o față lungă ca o spadă de Lurgan, zise O'Reilly, referindu-se la o armă ciudată, mai mult lungă decât lată, foarte ascuțită, creată numai în orașul cu același nume din ținutul Armagh. N-ai dormit bine?

– Nu prea.

Barry sorbi din ceai și se uită prin geamul de abia montat de Seamus Galvin la fereastra sufrageriei. Da, nu prea dormise cu o noapte în urmă, dar nu vedea de ce i-ar fi făcut confidențe lui O'Reilly.

– Mi-a zis Kinky c-ai avut de lucru.

– Am consultat-o pe Cissie Sloan, zise Barry, ezitând. Și cred că te înșeli în privința ei.

– Nu mai spune.

– Sunt convins că suferă de hipotiroidită.

Barry trecu rapid în revistă simptomele femeii.

– S-ar putea să ai dreptate, zise O'Reilly, îndreptându-se spre bufet și luând o scrumbie. Bravo ție.

Încurajat, Barry continuă:

– Am trimis-o să își facă o analiză cu iod radioactiv, luni.

– Din ce în ce mai bine, zise O'Reilly îndesându-și în gură încă o scrumbie scăldată în unt. Dacă ai dreptate, o să facă minuni pentru reputația ta.

– Dar pentru a ta?

O'Reilly mârâi.

– Sunt destul de urât și de mare să-mi port singur de grijă. Kinky mi-a zis că ai trecut și pe la maiorul Fotheringham.

– Altă alarmă falsă. A făcut torticolis. L-am dat cu clorură de etil și i-am zis să ne sune dacă nu se simte mai bine.

– Isuse! zise O'Reilly. Într-o bună zi, omul ăla chiar o să aibă probleme și n-o să ne dăm seama. Nu numai că strigă lupul. De când îl cunosc eu, de fiecare dată ai zice că-l atacă o haită întreagă.

O'Reilly râse.

– Întotdeauna mi-au plăcut lupii. *Canis Lupus*, ca să folosim terminologia latină.

– Știu. Îl ai în ogradă pe unul dintre descendenții lupilor, *Canis familiaris*.

Mult prea familiar, își zise Barry în gând.

– Dragul de Arthur, zise O'Reilly, cu căldură în glas. Și pe Dumnezeul meu, aseară m-am distrat foarte tare cu alt câine.

– Bluebird, a lui Donal?

– Drăgălașa aia s-a întrecut pe sine. A câștigat a treia cursă, la o cotă de douăzeci la unu.

Barry rămase cu furculița în aer.

– Și presupun că ai pariat pe ea.

– Tu n-ai fi pariat dacă ai fi avut informații din surse sigure?

Barry savură o bucățică de scrumbie, înghiți și apoi spuse:

– Povestea aia cu „fuge cu apă pe uscat" Îmi explici și mie, Fingal?

– Uite. La cursele astea, câțiva câini se îngrămădesc pe o pistă ovală și fugăresc un iepure cu baterii. După câteva curse, agenții se prind ce șanse are fiecare câine să câștige și, pornind de la aceste estimări, extrapolează posibilele rezultate. Când sunt bani la mijloc, oamenii încearcă întotdeauna să șunteze sistemul. Și nu e deloc ceva rușinos pentru comunitatea iubitorilor de câini să încerce să-și ajute puțin jucătorii.

– Cum?

– Cu stimulente. De aceea, toți câinii care ies pe un loc bun sunt testați imediat. Dar nu testează și câinii care pierd. Ce șanse de câștig are un câine după ce a ieșit ultimul în vreo șase curse?

– Destul de bune.

– Vezi, începi să pricepi.

– Da' de unde.

– Apă, zise O'Reilly, conspirativ. Când Donal mi-a zis că acel câine merge cu apă, a vrut de fapt să spună că nu-i dădea să bea până înainte de cursele pe care le-a ratat. Ei, chiar înainte de cursă, o lăsa să bea după pofta inimii. Și nici un câine nu e-n stare să alerge când e umflat cu apă.

– Așa că șansele îi scad.

– Exact. Ei, când Donal a zis că în seara trecută câinele urma să alerge pe us-

cat... mi-a spus de fapt că n-o să-i mai dea apă. Deci nu va mai avea un handicap. Șansele de câștig erau mult mai mari și n-aveau ce să găsească dacă o testau pentru droguri.

– Dar asta nu înseamnă să trișezi?

– Ba sigur că înseamnă să trișezi, da-n felul ăsta le-o mai dai peste nas agenților de pariuri.

– Cât ai pariat?

– Douăzeci de lire.

Barry fluieră. Asta însemna aproape tot salariul lui pe-o săptămână. Apoi făcu calculele.

– Dar asta înseamnă că ai câștigat patru sute de lire.

– Într-adevăr. Dar am să-i folosesc într-un scop nobil.

Da, la Fondul de caritate Fingal Flahertie O'Reilly, se gândi Barry.

– Și presupun că pe deasupra, Sonny se simte mai bine, iar prietenul tău o să cumpere toate balansoarele în formă de rață ale lui Seamus Galvin. Ai zis că treci să-l vezi pe Sonny.

– Și m-am dus. L-au scos de la oxigen. Temperatura este normală. Din păcate, prietenul meu care se ocupă cu afacerile nu este interesat de rațele lui Galvin. Probabil, încă se amuză pe tema asta. Nici nu pot să zic că n-are de ce. Dar sunt sigur că o să iasă ceva pentru Seamus.

Îi făcu cu ochiul lui Barry.

– L-am întrebat pe Înălțimea Sa dacă te lasă să pescuiești în apele lui o zi-două. A zis că poți să te duci oricând.

– Mulțumesc, Fingal.

– Presupun că ai să te tot învârți pe aici o vreme.

– De ce spui asta?

O'Reilly își împinse farfuria din față.

– Păi, după ce un tânăr se-ntâlnește cu o frumoasă doamnă, a doua zi dimineață are așa, un fel de strălucire. Tu nu strălucești mai deloc. Presupun că nu te-ai înțeles cu Patricia.

Barry era cât pe ce să-i spună lui O'Reilly să-și vadă de treburile lui, dar când se uită la uriaș nu-i citi pe față decât bunătate.

– Da, se poate spune și așa, zise el încet.

– Tocmai am spus. O să-ți treacă. Dar o să dureze ceva. Eu știu.

Știu că știi, gândi Barry. Exact când se gândea ce să răspundă, auzi telefonul sunând în hol.

– Trebuie să fie vreun pacient. Mă duc eu, Barry.

– Mulțumesc, Fingal, eu...

Doamna Kinkaid năvăli în încăpere.

– E doamna Fotheringham. A zis să veniți imediat, că soțul ei și-a pierdut cunoștința.

O'Reilly gonea cu Roverul pe străduța îngustă. Barry încerca să-i răspundă la întrebări, fără să-și ia ochii de la șosea. Când mașina ieși dintr-un unghi mort pe o porțiune cu vizibilitate, Barry observă la distanță un biciclist.

– Mai spune-mi o dată. Exact ce ai aflat când l-ai examinat.

Pumnii lui O'Reilly erau încleștați pe volan, iar privirea îi era ațintită înainte.

– Nu prea multe. Avea un spasm ușor în mușchii din partea stângă a gâtului. Pupilele erau de aceeași mărime, nu erau nici dilatate, nici contractate.

– Dar reflexele?

Barry fu distras preț de o secundă.

Cum mașina se apropia din ce în ce mai mult de biciclist – Barry recunoscuse chica roșcată a lui Donal Donnelly – îl văzu căscând gura și aruncându-se în șanț, cu tot cu bicicleta lui ruginită.

– Fingal, era cât pe ce să-l lovești pe Donal Donnelly.

– Cât pe ce nu se pune. Cum e cu reflexele lui Fotheringham?

– Nu i le-am testat. M-am gândit că maiorul are iarăși o criză de ipohondrie.

– Da, probabil că și eu aș fi crezut același lucru.

– Serios?

– Probabil.

O'Reilly călcă frâna.

– Dă-te jos și deschide poarta.

Barry se supuse, așteptă să treacă mașina pe lângă el și o luă la fugă pe de-acum cunoscuta alee pietruită ce ducea spre casa familiei Fotheringham. Îl văzu pe O'Reilly intrând în dormitorul de la etaj și alergă și el în sus pe scări.

O'Reilly stătea pe o margine a patului cu baldachin, luându-i pulsul maiorului Fotheringham, vizibil leșinat, și punându-i întrebări răstite soției acestuia.

– Dr. Laverty i-a dat cu spray pe gât și durerea a dispărut?

– Exact. Basil a zis că spray-ul își face efectul, dar îl luase o durere de cap, așa că s-a gândit să se bage în pat. Încă dormea când m-am trezit eu. M-am dus să-i aduc micul dejun, dar l-am auzit strigându-mă.

– Când a vomitat?

Barry era conștient de mirosul acru de vomă. Gât înțepenit, durere de cap, vomă, comă. Imposibil.

– Când m-am întors, a zis că are senzația că i-a dat cineva una în cap, zise ea trăgându-și nasul. I-am spus să termine cu prostiile... Și-atunci a dat la boboci.

Barry vedea rândurile din manual, cuvânt cu cuvânt, cele pe care le învățase înainte de ultimul examen: „Durerile pot fi atât de intense, încât îi pot da pacientului senzația că a fost lovit în cap." Dumnezeule Atotputernic! O'Reilly scoase o lanternă mică de buzunar și examină ochii maiorului.

– Pupila dreaptă este imobilă, zise el.

Barry răsuflă. Maiorul Fotheringham suferise o hemoragie intracraniană. Gâtul țeapăn de cu o seară în urmă fusese primul simptom care prevestea atacul.

– Mă tem că soțul dumneavoastră a suferit un fel de atac cerebral.

Doamna Fotheringham își încrucișă brațele și începu să se legene, suspinând ușor. Și dacă nu aș fi fost pe fugă... gândurile lui Barry fură întrerupte când îl auzi pe O'Reilly spunând:

– Îmi pare foarte rău că doctorul Laverty nu și-a dat seama aseară.

Barry înțepeni.

– Dar mă îndoiesc că oricine altcineva și-ar fi putut da seama ce se întâmplă.

– Știu. A fost foarte drăguț, zise ea forțându-se să zâmbească.

Barry îl binecuvântă în gând pe bătrân pentru că-l susținuse.

Ceea ce spusese O'Reilly ar fi fost adevărat dacă aseară ar fi făcut un consult riguros, dacă ar fi testat reflexele pacientului și le-ar fi găsit normale. Dar nu făcuse asta.

– Așa, zise O'Reilly. Trebuie să-l ducem la spital.

– O să moară? întrebă doamna Fotheringham.

O'Reilly clătină din capul său uriaș.

– N-am să vă mint. E posibil să moară.

Doamna Fotheringham făcu ochii mari și își mușcă pumnul.

– E posibil și să supraviețuiască, dar să rămână paralizat. Până când nu îi fac specialiștii o analiză numită puncție lombară și probabil niște radiografii speciale, n-o să știm de la ce i se trage.

Poate e doar un anevrism care a cedat, gândi Barry, și-l auzi pe O'Reilly spunând același lucru.

– Dacă e doar o sângerare de la un vas mic ai cărui pereți s-au subțiat, de obicei poate fi operat. Unii pacienți își revin complet.

– Chiar?

Barry îi citi speranța în priviri.

– Da. Dar nu pot să promit nimic. Doctore Laverty, vrei, te rog, să chemi o ambulanță?

– Oare pe unde o fi Lady Macbeth, zise O'Reilly, mergând direct spre bufetul din camera de zi de la etaj.

Barry nici nu știa, nici că-i păsa. O'Reilly îi întinse un pahar de whisky.

– Toarnă-l pe gât.

– Aș bea un sherry mai degrabă.

Sau niște cucută, poate, gândi Barry.

Trecuse deja mai mult de o oră de când maiorul Fotheringham și soția lui fuseseră trimiși la Spitalul Regal. O'Reilly condusese pe drumul spre casă. Schimbaseră foarte puține cuvinte.

– E whisky medicinal. Stai jos, bea și taci.

Barry se așează. Whisky-ul mirosea a mușchi și îl înțepa la limbă.

O'Reilly își aprinse pipa și se lăsă în fotoliu. Se uită în ochii lui Barry și-i spuse:

– Sunt dezamăgit.

Barry tresări.

– N-are sens să-mi caut scuze așa că nici n-o să încerc.

– Scuze? Pentru ce?

– M-am grăbit. N-am făcut o examinare completă din punct de vedere neurologic.

– Și presupunând că ai fi făcut, ce crezi că ar fi arătat?

– Destule cât să-l fi trimis la spital înainte să i se înrăutățească hemoragia.

– Probabil, dar ce-a spus nevastă-sa? întrebă O'Reilly, sorbind din pahar.

– Ce vrei să spui?

– Totul s-a întâmplat în dimineața asta. La ore bune după ce ai fost tu acolo. Dacă ar fi început să sângereze de aseară, nu crezi că ar fi fost limpede ca lumina zilei? Dar nu sângera și de aia n-a fost limpede.

– Am greșit aseară.

– Și de aia sunt eu dezamăgit.

– Pentru că nu mi-am făcut treaba cum se cuvine?

O'Reilly se ridică în picioare și se aplecă deasupra lui Barry.

– Nu, nătărăule. Știai doar că e un pacient care suferă de ipohondrie. Te-ai dus să-l vezi, deși nu erai obligat. Puteai să întârzii la întâlnirea ta cea mare. Fotheringham n-ar fi fost într-o stare mai gravă astăzi nici dacă tu n-ai fi fost așa de conștiincios să te duci acolo aseară și nu l-am fi văzut decât azi-dimineață.

– Asta nu este o scuză.

– Cristoase, omule. Cine dracu' te crezi? Hipocrate? Ia ascultă, ce te face să crezi că ești singurul medic care greșește? Crezi că faptul că nu am văzut tiroida

defectă a lui Cissie Sloan și nici hipospadiasul bebelușului lui Galvin sunt singurele rahaturi pe care le-am făcut în viața mea?

– Păi, eu...

– Sigur că nu! Și faptul că nu te-ai ridicat la înălțimea propriilor tale standarde ieri-seară, ție ți se pare un capăt de lume. Nu e. O să mai faci greșeli. Nu te mai omorî atâta numai pentru că ți se pare că nu ai voie să greșești. De asta sunt dezamăgit. Ar trebui să-ți bagi mințile-n cap. Ia-o mai ușor.

Barry se uită în sus la uriaș. O urmă de zâmbet îi înflori la colțul buzelor când spuse:

– De cât timp ești aici?

– De două săptămâni.

– Ești de destul de mult timp aici ca să pot trage o concluzie. Ți-am mai spus că ai tot ce-ți trebuie ca să fii un bun medic generalist. Dar n-ai să reziști mult dacă le pui pe toate la inimă.

– Eu tot cred că aș fi putut face treabă mai bună.

– Da, zise O'Reilly, dar recunoști asta și e spre cinstea ta. Ceea ce s-a întâmplat nu ai cum să îndrepți. Învață din greșeala ta și dă-o la spate.

Barry nu putea spune că i se luase o greutate de pe suflet, dar cumva vinovăția nu-l mai apăsa atât de tare.

Un zâmbet uriaș îi înflori lui O'Reilly pe față și se simți dator să-i răspundă tot cu un zâmbet.

– Ești om bun, Barry.

O'Reilly își termină paharul de whisky și se uită la ceas.

– E de-abia două. Ce-ar fi să-ți iei undița și să te duci la Înălțimea Sa? Nimic nu se compară cu câteva ore în aer liber, departe de ceea ce faci ca să-ți câștigi pâinea zilnică. Îți mai pui gândurile în ordine.

– Da, cred că mi-ar plăcea să fac asta, Fingal.

– Hai, dă-i drumul. O să-ți facă niște sandviciuri Kinky. Uită de Fotheringham. Uită și de problemele de inimă. Am eu grijă de prăvălie. Și Barry, îmi faci, te rog, o favoare?

– Desigur.

– Ia-l și pe Arthur Guinness cu tine. Îi place să zburde pe lângă râu.

Cu undița în mână și cizmele lungi până la brâu, Barry ieși pe ușa din spate. Cel puțin, dacă mai sărea câinele pe piciorul lui, de data asta era îmbrăcat cum se cuvine pentru așa o ocazie.

– Vin-aici, Arthur.

Câinele uriaș se rostogoli din cușca lui, se pregăti să sară pe piciorul lui Barry, ezită, mirosi cizmele de cauciuc și se întoarse cu o privire dezamăgită.

– La picior.

Arthur se uită la Barry și se așeză în fund.

– N-am zis „șezi". Am zis „la picior". La picior, prostule.

Spre surpriza lui Barry, labradorul uriaș se ridică și se poziționă lângă piciorul lui stâng. Rămase cu nasul lipit de cizma lui, cât traversară grădina spre alee.

Barry deschise portiera din spate a Brunhildei.

– Treci înăuntru.

– Ham! zise Arthur, supunându-se imediat.

Barry închise ușa, se urcă la volan și ieși din Ballybucklebo. O luă pe drumul ce ducea spre țărm. Era gata să treacă de căsuța lui Maggie MacCorkle, când o văzu stând pe verandă, înconjurată de câinii lui Sonny. Frână și lăsă geamul de la mașină în jos.

– Ce mai faceți, domnișoară MacCorkle? Dr. O'Reilly a trecut pe la Sonny aseară. E pe cale de vindecare.

Maggie zise:

– Ar face bine să se vindece, să vină odată și să-și ia bestiile astea puricoase de pe capul meu.

Dar în timp ce vorbea, mângâia un câine pe cap și-i zâmbea cu gura-i știrbă.

– Mă-ntreb dacă pneumonia asta l-o fi vindecat și de încăpățânare.

– Asta nu știu să vă spun, domnișoară MacCorkle.

– Ar fi un miracol. Mulțumesc că ați trecut pe-aici.

– Cu plăcere, zise Barry și bagă Volkswagenul în viteză.

Trecu pe lângă o căsuță de portar, ridicată din cărămidă roșie dincolo de două porți mari din fier forjat, fiecare purtând blazonul marchizului de Ballybucklebo. O alee lungă ducea spre casa cea mare. O'Reilly spusese că dacă o lua pe prima stradă la dreapta, ajungea la râu. Era o șosea denivelată, ce dispărea între niște ulmi uriași.

Mașina își continuă drumul până când, lăsând în urmă o pădurice, Barry se trezi pe o pajiște în care șoseaua se înfunda.

Parcă și-și luă echipamentul din mașină. Arthur sări afară și începu să amușine pământul, căutând urme. Barry se luă după câine prin iarba înaltă până la genunchi, până văzu în depărtare apele râului Bucklebo. Mări pasul, stângaci în cizmele sale înalte.

– La picior, Arthur.

Barry nu voia ca labradorul să tulbure apele. Păstrăvii se speriau ușor, știa

asta. Spre surpriza lui, Arthur îl ascultă. Barry rămase pe loc și studie apele. În depărtare văzu apele întunecate ale unei bălți înconjurate de sălcii. Păstrăvii mișunau pe-acolo, cu siguranță.

– Hai, Arthur.

Barry începu să meargă încet în susul râului. Liniștea de pe malurile apei are un efect liniștitor. Poate datorită susurului, sau a mugetelor distante ale unei turme din Aberdeen Angus, ce păștea mai sus pe mal, sau a adierii brizei printre crengile plecate ale sălciilor? Orice ar fi fost, malul râului chiar era un loc bun pentru reflecție, un port liniștit în care Barry putea să-și analizeze sentimentele și să se hotărască dacă O'Reilly avea dreptate când spunea că trebuie să învețe din greșeli și să meargă mai departe. Sau dacă nenorocirea cu maiorul Fotheringham, cum o considera Barry, era un semn că medicina generală fusese o alegere greșită, că o specializare care implica mai puțin contact cu pacienții sau chiar deloc, i s-ar fi potrivit mai bine.

Se opri, simțind o mișcare la suprafața apei. O serie de cercuri concentrice se formară exact deasupra locului în care Barry anticipa că se află un pește. Dacă avea de gând să prindă vreun păstrăv, acum era momentul. Dificultățile lui mai puteau să aștepte. Puii de musculițe începuseră să iasă din ouă.

– Ei, cum a fost? îl întrebă O'Reilly.

Barry rânji, își sprijini undița, deschise juvelnicul și scoase doi păstrăvi cenușii pe care-i aruncă în chiuvetă.

– Nu-i rău, zise O'Reilly.

Deschise un sertar, scoase un cuțit și i-l înmână lui Barry.

– Tu i-ai prins, tu să-i cureți.

– Mi se pare corect, zise Barry, dând drumul la apă rece să curgă peste pești.

Luă primul pește și cu o mișcare expertă îi deschise burta, trăgând afară măruntaiele cu degetele de la o mână.

– Foarte dibaci, zise O'Reilly. Nu te-ai gândit să te apuci de chirurgie?

Barry clătină din cap.

– Nu, dar m-am gândit la ce am discutat mai devreme.

Barry puse jos peștele curățat și întinse mâna să-l ia pe celălalt.

– N-am făcut tot ce aș fi putut face pentru Fotheringham, dar ai dreptate. Am să încerc să trec peste asta.

– Bravo, ești un băiat cuminte. A greși e omenește.

– A ierta este divin.

Barry spinteca și celălalt pește.

– Alexander Pope.

– Și cred c-o să te bucuri să afli că Divinitatea te are în pază. Fotheringham a avut un mic anevrism. Chirurgul zice că a reușit să-l elimine și că maiorul ar trebui să-și revină.

Degetele lui Barry nu se mai mișcară. Se întoarse și-l văzu pe O'Reilly zâmbind.

– Serios?

– Serios.

O'Reilly își flutură mâna spre bufetul pe care Lady Macbeth stătea cu ochii pe cei doi păstrăvi.

– Acum, zise el, mâine e duminică. E-nchis cabinetul. Aș vrea să trag o fugă până la Belfast să văd cum scăpăm de nenorocitele alea de rațe. Crezi că te descurci singur?

Barry ezită.

– Asta e cea mai bună chestie pe care o poți face. E ca și cum ai cădea de pe cal. Cei mai mulți călăreți consideră că e cel mai bine să te urci înapoi în șa, cât mai curând. Plec sus. Vino la un pahar după ce te schimbi.

Barry rămase cu peștele în mână, recunoscător lui O'Reilly pentru felul în care îl înțelegea. Deschise ușa frigiderului, respiră adânc, se uită la tavan și mormăi un „mulțumesc", nu foarte sigur dacă mulțumirile erau pentru norocul maiorului Fotheringham sau pentru faptul că i se oferise o a doua șansă.

A doua zi dimineață, Barry se odihnea la fereastră. Ploaia cădea, înnegrind țiglele de pe turla de vizavi și udându-i până la piele pe membrii parohiei, care se grăbeau să ajungă la casele lor. O văzu pe Kinky traversând strada și simți ușa trântindu-se când ea intră în casă.

Auzi telefonul sunând. Apoi se opri. Kinky răspunsese probabil. Dacă pe el îl căuta, spera că va fi un caz simplu. O'Reilly plecase de o oră.

– Doctore Laverty?

Se duse la ușă.

– E un domn străin care zice că vrea să vorbească cu dumneata, zău.

– Bine.

Coborî scările. Luă receptorul.

– Doctorul Laverty.

– Alo! Vorbesc cu marele sahib vindecător?

Vocea înăbușită a omului avea cadența cântată a ceea ce era cunoscut drept galeza de Bombay.

– Mi-aș dori foarte mult să pot să mă consult cu omul de medicină, dr. Lavatory.

Barry râse.

– Termină cu prostiile, Mills, nu ești Peter Sellers.

– Dar credeam că reușesc să-l imit foarte bine în rolul lui Banerjee, nu? Ce mai faci, amice? Ce program ai azi?

– Sunt de gardă.

– Eu nu! Pentru prima oară. Mă gândeam să-ți fac o vizită.

– Ar fi grozav. Stai așa.

Se-ntoarse.

– Kinky, poți să pregătești masa de prânz pentru două persoane?

– Da, sigur.

– Mills, te-aștept la masă.

Barry îi spuse pe unde s-o ia.

– Grozav. Ne vedem cam într-o oră.

Telefonul amuți. Barry îi spuse lui Kinky:

– Jack Mills e un vechi prieten de-al meu. O să ajungă aici cam într-o oră. Dacă eu trebuie să plec, te ocupi dumneata de el, Kinky?

– Sigur că da, zău.

Și-o luă spre bucătărie, dar se întoarse din drum cât să întrebe:

– Să pregătesc peștii ăia pentru prânz?

– Da, mulțumesc.

Barry urcă din nou la etaj. Luă *Sunday Telegraph* de pe măsuța de cafea, găsi cuvintele încrucișate și se așeză pe fotoliu, cu Lady Macbeth în poală.

Puse ziarul deoparte. Cu excepția lui șase vertical, reușise să rezolve tot rebusul.

– Jos, pisico.

Se ridică în picioare și o puse pe Lady Macbeth pe podea. Afară ploaia se transformase în burniță și Ballybucklebo era acum gri și întunecat sub lințoliul ud.

Scotoci prin colecția de discuri a lui O'Reilly. Beethoven, Beatles, Glenn Miller, *Nunta lui Figaro* – parcă asta era opera pe care o pusese Patricia vinerea trecută? Se uită pe lista cu piesele de pe disc, căutând una care să înceapă cu *Voi che*. Iat-o. Puse discul pe pick-up și lăsă acul ușor pe prima pistă. Notele umplură camera, dulci-amărui, ca și starea lui sufletească. Poate c-o s-o sune în seara asta.

– Vai, zici că e o pisică pe care o calcă pe coadă cineva și de-aia se jeluiește.

Barry se întoarse și-l văzu pe Jack Mills în pragul ușii.

– Menajera ta m-a lăsat să intru. Doamne, ce vreme mizerabilă.

Jack își scutură capul, împrăștiind stropi de apă din părul lui brunet.

– Mă bucur să te văd, amice.

– Și eu mă bucur să te văd.

– Oprește, te rog, porcăria aia. Mie-mi sună ca o mâță bolnavă.

Barry râse.

– N-ai pic de cultură, Mills.

– Ba am, dar se cheamă agricultură.

Jack trase cu ochiul spre bufet.

– Capăt și eu un pahar? John Jameson ăla arată bine.

Barry îi turnă un pahar.

– Poftim.

– Tu nu bei?

– Clienții cam mijesc ochii dacă apari la ei mirosind a băutură.

Jack își roti privirile prin cameră, sorbind din pahar.

– Se pare că șeful tău știe cum să se îngrijească.

– E un om de treabă. Și un doctor foarte bun.

– Așa se spune despre el și la Spitalul Regal. Au zis că a fost tare c-a diagnosticat anevrismul ăla ieri-dimineață. Încă vreo câteva ore și...

Jack își trecu un deget peste beregată.

Barry strânse din buze.

– De fapt a fost greșeala mea. Eu nu i-am pus diagnosticul corect maiorului Fotheringham. Tipul cu anevrismul.

– Nu fi cretin.

– Nu, serios. Cu o seară înainte m-am dus să-l consult, că-i înțepenise gâtul. Nici nu mi-a trecut prin cap că ar putea avea o hemoragie intracraniană. Putea să moară.

– Eu nu mi-aș face atâtea probleme. Nu poți s-o nimerești de fiecare dată. De fapt era cât pe ce s-o dau în bară în cazul ăla cu apendicita trimis tot de voi.

– Jeannie Kennedy? Și nu te-ar fi deranjat?

– Dacă murea?

Jack învârti whisky-ul în pahar.

– Pe cinstite?

– Pe cinstite.

– Cred că nu. M-aș fi enervat că n-a mers operația cum trebuie, dar când sunt anesteziați și acoperiți de câmpuri sterile, nu prea îi mai vezi ca pe niște oameni. Nu poți.

– De ce nu?

– Ar fi prea dificil să bagi cuțitul și să scormonești în măruntaiele lor, ca și cum ai curăța pește.

Barry văzu cu ochii minții imaginea de seara trecută, cu intestinele peștilor dispărând pe conductă.

– Nu cred că-s croit pentru chirurgie.

Jack oftă.

– Asta e groaznic. Croit pentru chirurgie.

Fața i se destinse într-un zâmbet uriaș și Barry nu putu să nu se molipsească.

– Cinstiții păstrăvi au fost grozavi, zău că da, zise Jack, imitând accentul de Belfast. Nemaipomeniți, de să-ți lingi degetele.

– Să-nțeleg că ți-au picat bine? zâmbi Barry.

Jack Mills nu se schimbase deloc, de unsprezece ani, de când îl cunoștea. Puternic. Te puteai baza pe el. Incapabil să rămână serios pentru mult timp.

– Păi nu asta am zis?

– Ieri i-am prins.

– Deci ai și timp liber?

– Câte puțin.

– Te-ai mai văzut cu porumbița aia despre care-mi povesteai?

Zâmbetul lui Barry păli.

– Cu Patricia? Nu cred că s-ar bucura să te-audă că-i zici „porumbiță". E studentă la inginerie.

– Dumnezeule mare. Ce se-alege de lumea asta? Mâine-poimâine o s-auzim că femeile joacă și rugby.

– Mă-ndoiesc. Dar să știi că e foarte hotărâtă asupra chestiei ăsteia cu inginerie. Vineri mi-a zis că nu vrea o relație serioasă. Cariera ei cică e mai importantă.

Barry îi aruncă o privire lui Jack.

– Iar tu voiai? O relație serioasă?

Barry încuviință.

– Ah, Dumnezeule! Te-ai îndrăgostit de ea?

– Puțin.

– Amărâtul de tine. Și, ce-ai de gând să faci?

– Nu știu. Mi-a zis s-o sun. Mă gândeam să-i dau un telefon în seara asta.

– Eu n-aș suna-o. Ți-amintești când m-ai învățat să dau la pește? Ai zis că păstrăvul se sperie dacă mă reped înspre mal, că trebuie să pândim, să ne mișcăm fără zgomot și să nu ne grăbim.

– Să nu mă grăbesc cu Patricia?

– Nu e cazul. Dacă vorbește serios și nu vrea să te mai vadă, n-o să te caute nici ea. Dacă vrea să te mai vadă, o să te sune.

– Chiar crezi?

– La mine a funcționat cu asistenta aia blondă. Ți-amintești?

Jack se ridică și-i întinse lui Barry paharul gol.

– Și-acum, crezi că poți să-i găsești perechea ăstuia? Nici o pasăre nu poate să zboare cu o singură aripă.

O'Reilly închise ușa când văzu sala de așteptare plină.

– Trebuie să facem ceva. Nu mă simt în stare să dau piept cu toate durerile pământului în dimineața asta.

Barry nu se miră. Se dusese la culcare cu o seară în urmă, după o zi neașteptat de liniștită, înainte să se întoarcă O'Reilly acasă. Nici la micul dejun nu-l onorase uriașul cu prezența. Fără-ndoială că vinișoarele roșii din ochii lui și pungile umflate de sub pleoape depuneau mărturie tăcută despre motivele pentru care nu-și făcuse apariția până cu câteva minute înainte de ora de deschidere a cabinetului.

– Ce putem face? Să-i rugăm pe vreo câțiva să plece-acasă?

O'Reilly mormăi, deschise larg ușa și întrebă:

– Cine-i primul?

– Eu, dom' doctor.

Un bărbat scund cu capul acoperit cu-n fes se ridică în picioare. Purta o eșarfă roșie în jurul gâtului și tușea sec, în rafale.

– Intră atunci, Francis Xavier. E rândul tău, îi preciză O'Reilly, masându-și tâmpla cu o mână. Azi mă simt cam slăbit.

Barry se așeză pe scaunul rotativ.

– Cu ce te pot ajuta, domnule...

– Francis Xavier Mac Mhuireadhaigh.

Barry se uită neajutorat spre O'Reilly.

– Francis Xavier Murdoch, îi traduse acesta.

– Mi se spune Frankie, domnule, zise mărunțelul, dezvelindu-și chelia. Frankie, așa mi se zice.

– Și ce te-a adus azi aici? întrebă Barry.

– Am venit pe jos. Mi s-a stricat bicicleta, zău că da.

– De ce ai venit la cabinet?

Oamenii ăștia din Ulster prea luau totul ad literam.

– Am un hârâit în gâtlej, tuși Frankie.

– Vă doare gâtul?

Deși Barry nu vorbea irlandeza, înțelegea destul de bine dialectul local.

– Da. De fro șepte nopți.

– De-o săptămână? Și, altceva te mai supără?

– Numa' tărtăcuța. Am încercat eu să mă frec cu sare, da' tot degeaba.

– Mă tem că nu vă putem ajuta cu nimic în privința căderii părului.

– Da, dar când bate vântu' mă cam trage curentu' și mă ia de gâtlej.

Cu-o mână se ținea de cap, cu cealaltă de gât.

– Hai să vedem.

Barry scoase o spatulă.

– Gura mare! Spuneți aaaa!

Gâtul omului era roșu cu punctișoare galbene.

– Gâtul e infectat, Frankie.

Barry mâzgăli ceva pe o rețetă.

– Penicilină. De patru ori pe zi, timp de șapte zile. Mai treci pe-aici săptămâna viitoare, dacă nu te simți mai bine.

– Așa o să fac, domnule, zise Frankie, ridicându-se.

O'Reilly îl conduse pe Frankie afară din cabinet. Barry nu auzi ușa de la intrare închizându-se și când O'Reilly se întoarse, închise încet ușa de la cabinet. Își duse un deget la buze și rânji spre Barry.

Perișorii fini de pe gâtul lui Barry se ridicară când O'Reilly începu să urle, un vaiet care începea pe un ton foarte jos și urca două octave. Urletele fură întrerupte de țipete distincte:

– Isuse, dom' doctor, dă-mi drumu'. Ai milă! Ai milă!

O'Reilly ieși cu zgomot din cabinet. Trânti ușa de la intrare și nici pe cea de la cabinet n-o închise mai finuț când se întoarse.

– Ce Dumnezeu...?

– O s-așteptăm cinci minute, șopti O'Reilly. Pe urmă, când ai să te duci în sala de așteptare, jumătate dintre bolnavii închipuiți își vor fi luat călcâiele la spinare. Își frecă fruntea. Ți-am zis că nu fac față la asemenea mulțime astăzi.

Se duse la ușă.

– Acum o să ai o dimineață ceva mai liniștită. Eu o să lipsesc puțin.

Barry îl privi pe uriaș plecând. Fingal Flahertie O'Reilly, își zise el, nu încape îndoială că ești un medic neobișnuit, dar e drept că nici să te plictisești nu prea ai timp pe-aici.

Când deschise ușa sălii de așteptare, doar o mână de pacienți rămăseseră pe

scaune și îl priveau cu ochi îngroziți. Era clar că nici unul dintre ei, nici măcar unul nu avea nici cea mai mică șansă să-l încalece.

Starea de spirit a lui O'Reilly se mai îmbunătățise puțin până veni ora vizitelor la domiciliu. Trebuiau să ajungă foarte departe, pe dealurile din Ballybucklebo, să îi facă o vizită unui fermier care se recupera după ce se dăduse peste cap cu tractorul și fusese strivit, în urmă cu câteva săptămâni. Apoi o luară pe lângă Six Road Ends. Recoltele încă verzi în ziua în care Barry îl întrebase pe Donal Donnelly pe unde s-o ia spre Ballybucklebo erau acum aurii. Spicele de orz străluceau în lumina soarelui de după amiază.

O'Reilly încetini mașina când trecură pe lângă curtea de vechituri a lui Sonny. Casa fără acoperiș părea părăsită și buruieni înalte crescuseră printre rable și fiare vechi.

– Ce trebuie noi să facem, zise el, e să găsim o metodă de-al determina pe ticălosul ăla de consilier Bertie Bishop să se înțeleagă cu Sonny. În câteva zile o să iasă din spital.

O'Reilly acceleră din nou.

– Fingal! Biciclistul!

O'Reilly trase de volan. Când Roverul reveni pe șosea, Barry se hotărî să nu mai scoată nici o vorbă până la destinație.

Ceva mai jos, O'Reilly intră într-un cartier de locuințe sociale, în care casele cu două etaje stăteau înghesuite una într-alta de ambele părți ale străzii, atât de aproape încât la ora trei ai fi zis că soarele deja a apus. Frână.

– Ei, și-acu' o să vezi ce n-ai mai văzut. Haide.

O femeie îmbrăcată într-o fustă lungă până în pământ și cu papuci pufoși le deschise ușa. Barry observă că pe gleznele goale ale femeii se vedeau multe dungulițe maro, semn sigur de sărăcie. Neavând nici o sursă de căldură în maghernițele în care trăiau, săracii se încălzeau la focuri de cărbune din cauza cărora căpătau, în mod misterios, dungi maronii pe picioare.

– Cum se simte azi Hughey? întrebă O'Reilly.

– E pe-afară prin curte, doctore. Încă mai e puțin soare, și-i place să stea la căldură, zău că da.

Când trecură prin bucătărie, Barry se întrebă de ce luase femeia o tavă de metal și o lingură. Curtea din spate era tipică: o bucățică de beton plin de crăpături, înconjurată din toate părțile de ziduri joase de cărămidă roșie. Un bărbat îmbrăcat într-o jachetă roasă și pantaloni de bumbac stătea lângă gard, aplecat deasupra unei jardiniere de lemn plină cu zorele roșii, albe și mov. Nu se întoarse când se

apropiară de el, ceea ce îl surprinse pe Barry, mai ales că pe beton, cizmele lui O'Reilly făceau un zgomot îngrozitor.

Femeia se duse lângă el și îl atinse ușor pe umăr. Se întoarse și îl privi pe O'Reilly.

– Ce mai faceți, dom' doctor?

Fața omului era cenușie, cu excepția câtorva cicatrice albe purulente. Zâmbi.

– Ce mai faci, Hughey?

Omul își duse o mână la ureche.

– Ce?

Hughey se încruntă și clătină din cap.

– Bate-n tava aia afurisită, Doreen.

Barry tresări când Doreen începu să dea cu lingura în tavă.

– Te-am întrebat ce mai faci, Hughey. Cum te împaci cu medicamentele? urlă O'Reilly către pacient.

– Mă țin tare. Dar picăturile alea de urechi sunt apă de ploaie.

Barry abia putea deslușI ce spunea omul, din cauza zgomotelor.

– Îmi pare rău, strigă O'Reilly. Atunci nu le mai lua. Îmi pare rău că n-au avut efect.

– Ei, trebuie să-nveți să trăiești cu ce nu poți să vindeci.

Hughey o privi pieziș pe Doreen.

– Măcar nu mai trebuie să fiu atent și la ce cârâie asta.

– Fugi de-aci, cap sec, zise ea, ciupindu-l de obraz. N-o să mai stau să bat în tingirea asta pentru tine.

Și, har Domnului, se opri.

– Deci, nu se mai poate face nimic, dr. O'Reilly?

– Mă tem că nu, Doreen. Am întrebat orelistul din Belfast și-a zis că el a făcut tot ce-a putut. E mare păcat că nu mai are ce să-i facă.

– Așa e. Dar măcar n-am rămas văduvă, țapul ăsta bătrân încă mai e lângă mine.

Începu iar să bată în tavă.

– Doctorul zice că nu mai are ce să facă, Hughey. Hai, vezi-ți de florile tale.

El încuviință și se întoarse spre floricele, în vreme ce zgomotele tăvii și ultima rază de soare se stinseră dimpreună.

– Tare-i sunt dragi floricelele, zău că da, zise femeia, și Barry văzu că i se umeziseră ochii.

– Așa ceva n-am mai văzut în viața mea, zise Barry, închizând ușa Roverului.

– Șantierele navale, zise O'Reilly, conducând mai departe. Hughey a lucrat pe mașina de nituit. I-ai văzut cicatricile de pe față? Nu poți să lucrezi toată viața cu fier încins și să nu te alegi cu câteva arsuri.

– Dar cu tava aia ce era?

– Ai auzit vreodată nituitori lucrând?

– Nu.

– Eu, da. În portul Valetta din Malta, în timpul războiului. Reparau un portavion după ce fusese bombardat. O mie de oameni cu ciocane de nituit, bocănind. Era un adevărat iad acolo.

O'Reilly parcă pe Strada Principală

– Hughey suferă de surzenie profesională.

– Dar poate sa audă dacă bate cineva într-o tavă?

– Exact. Nu mă întreba de ce, dar așa e. Acum, că am terminat vizitele pe ziua de azi, trebuie să mă dreg. Cui pe cui se scoate. Dau o bere.

– Bine.

– Dar numai una. Amândoi trebuie să fim în stare bună pentru mâine. Jumătate din cei pe care i-am gonit azi-dimineață or să se întoarcă și trebuie să stăm de vorbă și cu Cissie Sloan despre tiroida ei. Ar trebui să primim rezultatele. Și-o să aflăm cu siguranță și dacă fetișcana aia, MacAteer, e însărcinată sau nu.

– E posibil să aflăm chiar mai mult decât atât, Fingal. Kinky crede că e posibil ca Julie să fie fată în casă la familia Bishop. O să încerce să afle de la doamna Bishop, la întâlnirea Asociației Femeilor din seara asta.

– Interesant, zise O'Reilly. Hai că-mi povestești mai multe la crâșmă.

Toți profesioniștii complotează împotriva oamenilor de rând

Barry era dezamăgit că nu apucase să stea de vorbă cu Kinky cu o seară în urmă, după ce se întorsese de la întâlnirea Asociației Femeilor, pentru că el și O'Reilly fuseseră chemați să asiste o altă naștere. Nu avea de gând să se plângă. Face bine la moral să vezi un bebeluș adus pe lume de o mamă recunoscătoare și sănătoasă. Nu se compară cu o operație pe creier, dar tot te simți bine. Se îndreptă spre sufragerie.

– Neața, Fingal.

– Arăți ca o pisică după ce a prins canarul, zise O'Reilly, ocupat cu farfuria plină de rinichi picanți de miel. Ești mulțumit de tine însuți?

– Eu...

– Așa și trebuie. Ai mână bună la moșit. Știu, ai venit aici să vezi cum e cu medicina generală. Dar parcă nu te-aș forța să rămâi. Poate c-ar fi mai bine să te specializezi în obstetrică și ginecologie.

Privirea lui O'Reilly nu lăsa să se citească nimic. Barry nu prea știa ce să răspundă. Își pusese și el aceeași întrebare noaptea trecută.

– Trebuie să faci ce ți se potrivește, fiule, conchise O'Reilly.

– Asta e o dovadă de generozitate din partea ta, Fingal.

– Aiurea. Eu aș fi vrut să fiu obstetrician. Dar a început nenorocitul de război, așa că m-am oferit voluntar, ca un nătărău ce sunt. Și după ce s-a terminat, eram prea bătrân să mai fac patru ani de școală. Trebuia să îmi câștig cumva existența. Îți spun toate astea doar ca să nu crezi că-s... cum ai zis? Generos?

Moș prostănac, gândi Barry, mori dacă lași pe cineva să vadă că ai și o latură mai moale.

– Poate că n-am folosit un termen prea potrivit. Trebuia să spun că ai o atitudine de fair play.

O'Reilly se înmuie.

– Depinde numai de tine. Acum taci și mănâncă. Am o mulțime de chestii la care trebuie să mă gândesc.

Se aplecă deasupra farfuriei, își umplu gura și începu să mestece cu putere.

Barry se așeză. Și el avea o mulțime de lucruri la care trebuia să se gândească. Obstetrica și ginecologia era o specializare cu multe atuuri. Cu siguranță, obstetrica i-ar fi plăcut. Problema era cu ginecologia. Zi de zi în clinică, să ai de-a face cu femei cu scurgeri vaginale și cicluri prea abundente. Sau să fii obligat să le rupi inima și să le spui că nu pot avea copii... Și mai erau și cazurile de cancer... Se scuturã.

– Ți se răcește mâncarea, zise O'Reilly. Te omoară Kinky. Pune alea la loc în castron dacă nu le mănânci, poate nu se prinde.

– Așa o să fac.

Barry se ridică și tocmai își curăța farfuria când intră pe ușă Kinky. Îi aruncă o singură privire și pufni.

– N-au fost buni rinichii picanți, deci? întrebă ea, încrucișându-și brațele și cu toate cele trei guși tremurându-i.

– Ba, da, foarte buni, încercă s-o dreagă Barry. Nu prea mi-a fost foame. N-am putut să mănânc tot. Auzi, Kinky, ai apucat să vorbești cu doamna Bishop aseară?

Kinky se lumină la față.

– Da, ai avut dreptate. Fetișcana aia din Rasharkin e fată în casă la familia Bishop. E doar o slujnicuță.

– De câtă vreme lucrează la ei? întrebă O'Reilly.

– De trei luni.

O'Reilly clătină din cap.

– Interesant... Și cum se înțelege cu patronii?

– Doamna Bishop e tare necăjită că Julie și-a dat demisia. Fătuca nici nu vrea să spună de ce pleacă. Acum le-a zis că are o soră bolnavă în Liverpool. Doamna Bishop nu crede o iotă din povestea asta.

– Dar ce crede doamna Bishop?

– Bertie Bishop ăla a fost toată viața lui un fustangiu. Doamna Bishop crede că e posibil s-o fi ciupit prea des de fund pe biata fată.

Ochii lui O'Reilly se măriră.

– Ei, asta e o chestie și mai interesantă.

Barry nu înțelegea exact la ce făcea aluzie O'Reilly. I se părea mai important să-ncerce să afle cine era tatăl copilului, totuși.

– Kinky, știi cumva dacă Julie avea vreun iubit?

Kinky se încruntă.

– Am întrebat și asta. Doamna Bishop nu știa, dar a văzut un roșcat de vreo două ori pe lângă casa servitorilor, noaptea. N-a apucat să-l vadă prea bine.

– Fi-r-ar să fie!

– Nu te mai necăji, Barry.

O'Reilly își freca mâinile cu entuziasmul lui Ebenezer Scrooge la vederea unei grămezi de bijuterii din aur, își zise Barry.

– Mulțumesc foarte mult, Kinky. Ești mai bună ca James Bond. Și ăla nici nu știe să gătească.

– Și dumneata ești cam prea vesel pentru un om ocupat.

– Cât de ocupat?

– Ei, nu foarte. Jumătate din obișnuiții casei.

Sprâncenele lui Kinky se ridicară.

– Și Cissie Sloan a venit, deși nu e azi ziua de injecție cu tonice.

Kinky avea dreptate. Sala de așteptare era pe jumătate goală. Barry șopti:

– Probabil că ieri ai făcut o impresie mai puternică decât ți-ai închipuit, Fingal. Nu s-au întors toți.

– Las' că se-ntorc ei, zise O'Reilly, deschizând brusc ușa. Cine-i primul?

Barry se luă după O'Reilly, care conducea primul pacient spre cabinet. Era un bărbat înalt, cu o figură sumbră, de vârsta a doua, îmbrăcat într-un costum negru la trei rânduri. Părul brunet îi era pieptănat cu grijă, cu cărare la mijloc și dat cu ulei. Obrajii supți și oasele proeminente ale feței l-ar fi făcut să semene cu un cadavru dacă n-ar fi avut și nas. Ultimii doi centimetri îi înfloreau ca o pătlăgică. Barry recunoscu afecțiunea – rhinofimoza din cauza unui blocaj al glandelor sebacee.

– Ia loc, domnule Coffin, zise O'Reilly, așezându-se pe scaunul rotativ. Ce problemă ai?

– Parcă nu-s eu.

Vocea îi era la fel de sumbră ca și înfățișarea. Barry se prinse că domnul Coffin voise de fapt să spună că nu se simțea prea bine, în general.

– Și ai fost la cei doi medici specialiști la care te-am trimis? întrebă O'Reilly.

– Mda.

Cuvântul fusese rostit lent și numai după ce fusese adânc cântărit.

– Și nici unul n-a găsit nimic în neregulă?

– Mdaaaa.

Pe măsură ce rostea „a"-ul, vocea i se ascuțea.

O'Reilly mai puse câteva întrebări. La toate i se răspunse cu da-uri, din ce în ce mai lungi. În cele din urmă, O'Reilly zise:

– Păi nu știu ce-am mai putea face, domnule Coffin. Te-ai gândit să-ți iei o vacanță?

Pacientul se încruntă, se uită la tavan, inspiră adânc, apoi, spre amuzamentul lui Barry, spuse un singur cuvânt. Dacă da-urile urcaseră întreaga scară de tonalități înalte, de această dată, coborî tonul într-un glissando sincronizat perfect cu alunecarea de pe scaunul șchiop.

– Mnuuuuu.

Barry abia se abținea să nu izbucnească în râs.

– Bine, zise O'Reilly ridicându-se, nu pot să-ți recomand decât aer proaspăt, o dietă echilibrată și multă odihnă.

– Mda? întrebă pacientul pe un ton plângăreț.

O'Reilly oftă.

– Presupun că ai putea să încerci metoda pe care o folosea bunică-mea când avea de-a face cu oameni obosiți. Iei câteva fire de iarba Sfântului Ion, le tai bucățele și-ți faci o fiertură.

– Mda?

– Da, zise O'Reilly.

Hai, c-a ținut de data asta, gândi Barry, în timp ce O'Reilly îl conducea la ușă.

– Amărâtul, zise O'Reilly după ce închise ușa. Pun pariu că nu poți să ghicești cu ce se ocupă în viața de zi cu zi.

Barry clătină din cap.

– Domnul Coffin e cioclul satului.

– Nu pot să cred.

– Ba da. Și ai văzut ce nas are? Asta cruce de dus pe umeri. Nimic nu-i poate convinge pe localnici că un nas mare și roșu nu e semn de bețiveală. Și săracu' dom' Coffin, e șeful Pionierilor. Sunt o organizație temperată. Se feresc de demonul băuturii ca de ciumă.

O'Reilly se scutură.

– Ei, cine știe, poate ceaiul bunică-mii o să-i facă bine.

– Mda, zise Barry.

– Dumnezeule, să nu-ncepi și tu, zise O'Reilly. Ia du-te și vezi dacă nu cumva a venit poșta. Dacă ai avut dreptate, vom putea să facem ceva pentru Cissie.

Două buletine de analiză erau în același plic: al lui Cissie și al lui Julie MacAteer. Plăcerea pe care Barry o simți când văzu că testul cu iod radioactiv îi confirmase bănuielile fu ruinată de un alt cuvânt de pe a doua foaie de hârtie: pozitiv. Încercă să-i zâmbească lui Julie, care stătea pe un scaun în sala de așteptare.

– Doar un minut, te rog, Julie. Intrați, vă rog, doamnă Sloan.

Cissie îl urmă în cabinet, mergând după el ca un crucișător după un vaporaș.

– Bună dimineața, Cissie. Deci, doctore Laverty?

O'Reilly întinse mâna. Barry îi dădu formularul roz de laborator. O'Reilly se uită la hârtie, apoi i-o înapoie.

– Trebuie să mă lămurești și pe mine ce s-a mai inventat de data asta.

Vorbea serios?

– Doamnă Sloan, pe scurt, o glandă din gâtul dumneavoastră nu mai produce o cantitate suficientă dintr-o chestiuță care se varsă în sânge.

Pe fața lui O'Reilly nu se citea nimic.

– Chestiuța asta ar trebui să vă facă să vă simțiți în stare de orice, deci nici nu e de mirare că v-ați simțit slăbită. Și e acolo ca să vă ajute să folosiți alimentele pe care le mâncați. Știți cum e când faceți focul în sobă, dar nu deschideți coșul?

– Da, zise ea.

Barry o privi cu atenție. Se aplecase înainte, atât cât îi permitea talia și-l privea în ochi, sorbindu-i fiecare cuvințel.

– Ei, când nu deschizi coșul, oricât cărbune ai pune, n-o să ardă prea repede. Dacă nu ai destulă tiroxină – așa se numește chestiuța – e ca și cum ai ține tot timpul coșul astupat.

Ea-și puse mâinile pe burtă.

– Adică e ca și cum aș vrea să fac focul cu surcele ude.

– Exact. Sau cu cărbune care nu se-aprinde foarte ușor.

– Fi-r-ar să fie. Stai numa' să-i zic lu' bărbatu-meu că sunt așa umflată pentru că am coșul astupat.

Vorbea foarte serios.

Barry îl privi pe O'Reilly care spuse:

– Și crezi că niște extract de tiroxină ar putea s-o ajute, doctore Laverty?

– Cred că da. Îi scrii, te rog, o rețetă?

– Sigur, spuse O'Reilly, mâzgălind de zor.

– V-am spus, zise Barry, dr. O'Reilly este expertul în acest tratament.

– Ce noroc pe mine că vă am pe amândoi să mă tratați.

– Ei, nu știu, începu Barry, plin de modestie.

– Asta o să-i închidă gura lui Aggie. A zis că aproape l-ați băgat în mormânt pe-ngâmfatul ăla de maior Fotheringham.

Barry tresări.

– Eu i-am zis: „Nimeni nu-i perfect, Aggie."

Se uita drept la O'Reilly, când rostise această formulă de iertare.

El își înclină capul.

– Acuma, Cissie...

O'Reilly îi dădu indicații cum să folosească medicamentele prescrise.

– Bravo, zise O'Reilly, după ce pacienta ieși. Ai pus un diagnostic corect și ai început să te pricepi și să explici lucrurile. Și-ți mulțumesc pentru curtoazia profesională de care ai dat dovadă când ai făcut-o să creadă că eu știu mai multe despre tratament decât tine.

– Corb la corb nu-și scoate ochii, zise Barry, zâmbind.

– Desigur. Toți profesioniștii complotează împotriva oamenilor de rând.

Barry se încruntă.

– Cine a zis asta?

– De data asta te-am prostit. George Bernard Shaw, „Dilema doctorului".

– Ai unu-zero, Fingal. Și, că veni vorba de dileme, zise Barry, înmânându-i rezultatul analizelor lui Julie MacAteer – ea e la rând.

– Îmi pare rău, Julie, începu O'Reilly, mă tem că testul tău e pozitiv.

Julie se cocoșă la auzul veștii.

– Știam eu. Deci, trebuie să plec la Liverpool?

– Încă nu, dar până la urmă va trebui. Înainte să înceapă să se vadă sarcina. Asta dacă tatăl nu...

– Nu poate.

O'Reilly își scărpină barba.

– Te superi dacă te întreb de ce nu poate?

– Nu mă supăr, doctore... dar nici nu am de gând să-ți spun.

– Ei, a trebuit să-ntreb, e dreptul tău să nu-mi răspunzi, zise O'Reilly. Ar trebui să începem analizele de sânge prenatale. Mă duc să iau niște formulare de laborator.

Trecând pe lângă scaunul ei, îi puse o mână pe umăr și o strânse ușor.

– Deci, doctore Laverty, zise ea.

Barry se hotărî să ia taurul de coarne.

– Julie, îți place să lucrezi la familia Bishop?

Julie aproape că sări de pe scaun.

– De unde știți unde lucrez?

– E un sat mic. Consilierul Bishop e tatăl copilului?

– Poftim? Desfrânatul ăla?

Obrajii îi luaseră foc.

– Am gusturi ceva mai bune.

O'Reilly se întoarse în cabinet, dar Barry nu se lăsă.

– Dacă el este tatăl, măcar îl putem pune să plătească pentru...

– Nu-i el.

Buza de sus îi tremura.

– Cine-i el? întrebă O'Reilly.

– Consilierul Bishop. Am întrebat-o pe Julie dacă nu cumva el este tatăl.

– Și i-am spus doctorului Laverty... suspină Julie, a încercat el să se dea la mine. Dar nu l-am lăsat nici să se apropie.

– E-n regulă, Julie, dr. Laverty încerca doar să te ajute.

– Știu asta.

Își șterse lacrimile cu dosul palmei.

– Numai când mă gândesc la bărbatul ăla, mă ia cu frig.

Ochii ei verzi aruncară fulgere.

– Hai să nu mai vorbim despre asta.

O'Reilly aşteptă.

Julie își aranjă fusta și apoi întinse mâna:

– Dați-mi formularele alea. Unde trebuie să mă duc pentru analize? Nu le puteți face aici?

O'Reilly îi dădu formularele.

– Dacă vrei să păstrezi discreția, poate e mai bine să dai o fugă până la clinica din Bangor.

– Așa o să fac, zise ea, ridicându-și bărbia. Mâine e bine dacă mă duc?

– Desigur. O să avem rezultatele cam pe vineri, așa.

– Nu mai pot să-mi iau liber săptămâna asta. N-aș putea veni iar luni?

– Desigur, o să-ți pregătim și toate informațiile despre Liverpool.

Julie se strădui să zâmbească.

– Am auzit că sunt așa de mulți irlandezi pe-acolo, că aia e adevărata capitală a Irlandei. Poate că bietul meu copil din flori o să-și găsească niște părinți buni.

Îi întinse mâna lui O'Reilly, care ezită să i-o strângă. Barry fu surprins. De obicei, femeile nu dădeau mâna cu bărbații.

O'Reilly zâmbi și-i strânse mâna.

– O să fie totul bine, Julie MacAteer.

– A suportat bine vestea, Fingal, zise Barry după ce femeia ieși. Sper că n-am supărat-o prea tare că am întrebat-o despre Bishop, dar chiar am crezut...

– Știu exact ce ai crezut, Barry, zise O'Reilly. Și tocmai mi-ai dat o idee. O să am nevoie de ajutorul tău, probabil că va trebui să încălcăm câteva reguli, dar...

Ochii lui Barry se măriră când O'Reilly îi dezvălui planul său. Ar fi putut să meargă.

Imediat ce orele de consultație la cabinet se terminară, O'Reilly începu să dea telefoane.

– Alo? Spitalul Regal Victoria? La secția 6 vă rog... Alo? Sora Gordon? Fingal O'Reilly la telefon... Fac bine. Ce-ți mai face genunchiul?... Bun, mă bucur că e pe cale de vindecare. Sonny cum se mai simte? Pacientul meu cu pneumonie și probleme de inimă?... Înțeleg... Da... Da... Încă o săptămână? Bine. Să ai grijă de tine.

Închise telefonul.

– Sonny e mai bine. Or să-i dea drumul din spital sâmbătă. Asistenta socială a trecut să-l vadă și-a zis că nu-i mai dă voie să se întoarcă în mașină. I-a găsit un pat într-un sanatoriu de recuperare din Bangor și o să stea acolo până rezolvăm noi treburile. Și ca să rezolvăm...

Căută în cartea de telefon și formă din nou un număr.

– Dr. O'Reilly la telefon. Vreau să vorbesc cu consilierul Bishop.

Îi făcu cu ochiul lui Barry.

– Nu. Am fost cât se poate de clar. N-am spus că aș dori să vorbesc cu el. Am spus – și vocea i se transformă în tunet – că vreau să vorbesc cu el. Asta înseamnă acum, în secunda asta.

Așteptă.

– Domnu' consilier. Îmi cer scuze că vă deranjez.

Vocea lui O'Reilly era numai lapte și miere.

– Nu vă reține decât un minut. E vorba de terenul lui Sonny. Știu că vreți să-l achiziționați. Cred că v-aș putea ajuta – ridică o mână și făcu semn că totul s-a rezolvat. Nu la telefon. N-ați putea trece pe-aici pe la ora șase? Splendid.

O'Reilly puse receptorul în furcă.

– Sunt mândru de mine, răcni el. Doamne, ce mă bucur!

– *Stalky și Compania* de Rudyard Kipling, zise Barry. Deci, a mușcat momeala?

– A sărit ca păstrăvul la musculiță. Acum nu mai trebuie decât să-l ținem puțin în suspans.

Soneria de la intrare sună. Barry se uită la O'Reilly care spuse:

– I-am zis lui Kinky să-l aducă sus. Tu nu trebuie decât să fii de acord cu tot ce spun eu.

Barry auzi pași pe scări. Kinky îl conduse pe consilierul Bishop în camera de zi de la etaj.

– E domnul consilier, zău.

Avea pe față o expresie de parcă tocmai ar fi călcat în ceva moale.

– Intră, domnule consilier, zise O'Reilly, ridicându-se să-l întâmpine. Ia loc. Ați dori un păhărel? spuse, înclinându-și capul spre sticlele de pe bufet.

– N-am vreme pentru asta. Am venit cu treabă, zău că da.

Consilierul Bishop se așeză chiar pe scaunul de pe care se ridicase O'Reilly. Barry stătea față în față cu el. O'Reilly se sprijini de marginea șemineului.

– Deci, cum e, zise consilierul, moare ticălosul ăla bătrân sau nu?

O'Reilly clătină din cap.

– Sonny? Nici vorbă, e pe cale de vindecare.

– Păcat.

Bishop se așeză picior peste picior.

– Ballybucklebo ar fi un loc mult mai plăcut dacă am scăpa de el și de javrele lui.

– Probabil că ai dreptate, zise O'Reilly, dar cred că Sonny o să mai facă umbră pământului încă mult timp de-acum înainte.

– Bine. Cât mă costă terenul lui Sonny?

– Eu sunt un biet doctor de țară. Habar nu am.

Ochii lui Bishop se îngustară. Își încrucișă degetele.

– Două mii de lire.

Barry nu prea știa prețurile terenurilor, dar suma oferită părea mică. O'Reilly își aprinse pipa.

– Sunt convins că e un preț bun, zise el, dar noi nu discutăm aici despre vânzarea terenului lui Sonny.

– Ai spus că mă poți ajuta să pun mâna pe proprietatea lui.

– Nu chiar, zise O'Reilly. Am spus că știu că vrei să pui mâna pe proprietatea lui și că e posibil să te pot ajuta. Adică să te ajut să nu care cumva să te apropii la mai mult de o azvârlitură de băț de acea proprietate.

Fața consilierului se făcu stacojie.

– Ia ascultă, vraci tâmpit, n-ai ce să-mi faci tu mie ca să mă oprești. Am să pun mâna pe terenul lui Sonny, cu tot cu casă și gard până la sfârșitul săptămânii viitoare, zău că da. Două mii de lire. Îi iei sau nu mai facem nici o afacere. Puțin îmi pasă.

– Cred că totuși n-o să acceptăm.

O'Reilly trimise un nor de fum spre tavan.

– Bine, zise Bishop ridicându-se în picioare. Mă duc acasă.

– Sper că doamna Bishop se va bucura să te vadă.

– Despre ce vorbești?

– Și micuța Julie MacAteer. A călcat pe bec, știi...

Barry își încleștă dinții. Această încălcare a regulii păstrării confidențialității datelor pacienților îl deranja foarte tare.

– Și ce am eu de-a face cu faptul că vagaboanda aia e borțoasă?

O'Reilly zise încet.

– Ea zice că tu ești tatăl.

Fața consilierului se făcu vânătă, din stacojie. Începu să bolborosească precum curcanul care tocmai a fost informat că mâine e Ajunul Crăciunului.

Trase adânc aer în piept, încercând să-și adune mințile și să se convingă că nu el este tatăl.

– Dacă ea are un copil pe drum, nu e treaba mea. Nu că nu i-aș fi tras-o și eu o dată.

– Păi i-ai tras-o, Bertie. Testele noastre nu mint.

– Rahat. Ce teste?

Fruntea lui Bishop se încruntă.

– Ce teste?

– Zi-i tu, doctore Laverty.

– A rămas niște puroi pe niște tampoane de vată, în seara aia când ți-a curățat dr. O'Reilly degetul, intonă Barry. Dacă iei o mostră de sânge de la o femeie gravidă și o amesteci cu puroi, fie el și puroi vechi și uscat, dar să provină de la tată, are loc o progresie anafilactoidă a granulocitelor acidofilice polilobate.

Barry știa că spune tâmpenii, dar asta voia O'Reilly. „Zăpăcește-l pe consilier cu termeni științifici" îi spusese.

– O ce?

– Fii atent, zise O'Reilly.

– O progresie anafilactoidă a granulocitelor acidofilice polilobate. E absolut... patognomonic.

Barry se împotmoli la ultimul cuvânt. Îi era greu să mintă un pacient, sau despre un pacient unei a treia persoane.

– Patognomonic înseamnă că rezultatul este sigur, spuse O'Reilly săritor. Sigur tu ești tatăl. N-aș fi crezut că un ticălos nemernic ca tine are tupeu să facă așa ceva.

– Trebuie să fie o greșeală la mijloc. N-am atins-o nici c-un deget. Bishop se jucă cu nodul de la cravată. Testul vostru sigur e greșit și pot să dovedesc asta.

– Cum? întrebă O'Reilly.

– E cuvântul ei împotriva cuvântului meu.

– Nu chiar, zise Barry. E cuvântul tău împotriva cuvântului ei și al doi doctori calificați... plus ceva știință sofisticată.

– O, Doamne!

Consilierul își ascunse fața în palme.

– Desigur, Bertie, există o mică șansă... cam care ziceai că e procentul, doctore Laverty?

Barry ezită.

– Cam una la cinci sute.

– Ca testul chiar să fie greșit, zise O'Reilly.

– Deci se poate? întrebă consilierul Bishop, al cărui tupeu se topise cu totul. Chiar se poate?

O'Reilly își făcu de lucru, își aprinse pipa.

– Bănuiesc că da, dar nu o să putem afla decât în vreo două săptămâni. Până atunci îmi imaginez că preacinstiții frați din loja portocalie ar avea și ei ceva de spus în privința asta. Am auzit că sunt cam radicali cu membrii organizației care se implică în relații extraconjugale. Cică au tendința să le ceară demisia. Cei din consiliul local cred că ar fi tare supărați.

Bishop făcu o ultimă încercare de intimidare.

– Mă păcăliți, zău așa.

– Și mai e și doamna Bishop, zise O'Reilly dulce. I-a zis lui Kinky că te-a văzut că te dădeai la Julie MacAteer.

– Jur pe Dumnezeu că numai am încercat s-o iau de țâțe, o singură dată.

– Moș libidinos, zise O'Reilly, înăsprindu-și vocea. Poate că te-aș crede, Bertie Bishop, dar o să-ți ia mult să mă convingi.

Bishop îl privi pe O'Reilly cu interes.

– Ce trebuie să fac?

– Nu cine știe ce. Fă-mi o mică favoare. Asta-i tot. Vreau să-i repari acoperișul lui Sonny și restul casei... pe gratis.

– Ce? se tângui Bishop.

– O să-i dai lui Julie MacAteer cinci sute de lire. Asta înseamnă două sute cincizeci de fiecare... cum ai zis? Țâță. Îi vei scrie o scrisoare de recomandare, destul de bună să-i deschidă până și poarta Raiului... și dacă sufli vreo vorbuliță că e însărcinată...

– Nu scot un cuvânt, jur pe Dumnezeu.

– Bine, zise O'Reilly. Foarte bine. Și încă un lucru. Seamus Galvin caută pe cineva care să-i cumpere niște rațe-balansoar. Vreo patru sute de lire cred că-s de-ajuns.

Barry hohotea în sinea sa. Uitase complet de familia Galvin.

– Sunt terminat, mormăi Bishop. Ruinat.

– Cu-adevărat vei fi ruinat, Bertie, dacă nu faci ce ți-am spus eu.

Bishop lăsă capul în pământ.

– Pot să plec? întrebă el.

– Dacă trebuie, zise O'Reilly. Și sunt sigur că atunci când cei de la laborator vor testa din nou mostrele se va dovedi că n-a fost decât o greșeală teribilă. A, și dacă tot ești aici, Bertie. Vocea lui O'Reilly se făcu dură ca oțelul. Dacă mai îndrăznești vreodată să mă faci pe mine „vraci", dacă mai uiți că atât eu, cât și dr. Laverty am muncit pentru diplomele noastre, te spintec ca pe un hering.

Orele de cabinet de miercuri dimineață se terminaseră. Trecuse și prânzul. O'Reilly își consultă lista.

– Minunat, anunță el, nu e nimeni bolnav.

– Deci putem să tragem puțin pe dreapta? întrebă Barry ridicându-se de la masă. Tocmai voiam să mă apuc de careul de cuvinte încrucișate de astăzi.

– Te-apuci, pe dracu'! zise O'Reilly clătinând din cap. Trebuie să trecem pe la câteva persoane pe care le-am cam neglijat.

Barry oftă.

– Bine. Pe cine vrei să vizităm?

– Familia Galvin. Vreau să văd dacă s-a ținut Bishop de cuvânt. Familia Kennedy. Să vedem cum se simte Jeannie. Pe urmă trecem pe la Maggie să vorbim cu ea despre Sonny.

– Asta n-ar trebui să ne ia prea mult.

Fața lui O'Reilly se întunecă.

– Astea sunt cazurile ușoare. Pe urmă trebuie să trecem pe la doamna Fotheringham. Pun pariu că habar nu are ce se întâmplă. Specialiștii de la Spitalul Regal n-au timp de conversații cu rudele pacienților. Am să sun eu la secție. Să văd ce face Fotheringham.

Barry se întări înainte să spună:

– N-aș putea să mă ocup eu de asta? Ar trebui să fiu eu cel care-i explică lucrurile astea doamnei Fotheringham.

O'Reilly își lăsă capul într-o parte.

– Să știi că speram să-mi ceri asta.

Barry recunoscu satisfacția în vocea colegului său cu mai multă experiență. O'Reilly continuă:

– Roagă-i să-ți facă legătura la secția 21. Te aștept la mașină.

Barry vorbi cu cineva din echipa de gardă și fu mulțumit să audă că recuperarea maiorului Fotheringham progresa așa cum se anticipase. Va rămâne cu un

mic grad de invaliditate, dar probabil va putea duce o viață aproape normală. Aveau să-i scoată copcile vineri și urma să fie externat și să urmeze câteva ședințe de fizioterapie săptămâna viitoare.

– Mulțumesc, zise Barry.

Era gata să pună receptorul în furcă, dar se gândi... de ce nu?

– Puteți, vă rog, să mă repuneți în legătură cu centrala? întrebă el. Ați putea vă rog să-l chemați la telefon pe dr. Mills?

Așteptă.

– Mills la telefon.

Vocea lui Jack era seacă, oficială.

– Jack? Barry sunt.

– Ești tu însuți, nu-i așa? Credeam că mă caută Sir Donald Cromie când mi-a sunat pager-ul. Sunt cam pe fugă. Ce s-a întâmplat?

– Nu te țin mult, am sunat la Regal și m-am gândit să văd dacă ești pe-acolo.

– Sunt în drum spre sala de operații. Toată după-amiaza asta suntem prinși până peste cap și avem doar cazuri minore: negi, chisturi seboreice și unghii încarnate. E bună practică, după părerea lui Sir Donald. Tu? Ești la fel de ocupat ca de obicei?

– Nu mă plâng.

– Porumbița aia ți-a dat vreun semn?

– Patricia?

Barry clătină din cap. Criza cu maiorul Fotheringham, tiroida bolnavă a lui Cissie și sarcina lui Julie MacAteer îl ajutaseră să și-o scoată pe Patricia din minte, în marea majoritate a timpului.

– Nu, nici un semn.

– Ți-a dat papucii vinerea trecută. Adică de-abia de cinci zile. Mai las-o puțin.

– Și dacă nu mă sună?

– Atunci, amice, te-ai ars.

– Presupun.

Barry știa că prietenul lui are dreptate. Chiar părea că Patricia încercase pur și simplu să-l îndepărteze încet.

– Timpul le vindecă pe toate, zise Jack. Ca și produsele firmei deținute de domnul Arthur Guinness și fiii. Ne mai vedem și noi?

– Te sun eu mai spre sfârșitul săptămânii, dacă-s liber.

– Așa să faci. Acum trebuie să fug.

Jack închise. Barry zâmbi și puse receptorul în furcă.

– Vii astăzi? zbieră O'Reilly de-afară.

Barry închise ușa de la intrare și veni la mașină.

– Ei? Cum se simte maiorul? întrebă O'Reilly.

– E pe calea cea bună.

– Bun, zise O'Reilly, luând ușor curba.

– Nu e minunat, doctore O'Reilly?

Maureen Galvin, cu ochii strălucitori, îi arătă lui O'Reilly un teanc de bancnote de douăzeci de lire.

– A venit la noi cineva azi-dimineață la prima oră. Și zice omul către mine: „Am auzit că bărbac-to are niște rațe balansoar de vânzare?" „Așa-i", zic io. „Le iau pe toate", zice el. Și iote: patru sute de lire.

– Sunt încântat, zise O'Reilly.

– Așa ceva n-ați văzut de când sunteți, zise Maureen. Nici una nu semăna cu vreuna din rațele pe care le-am văzut eu vreodată. Mă rog, ne-am acoperit cheltuielile și-am rămas și cu ceva profit. Da' ați putea să-mi faceți o mică favoare? Vreți să-mi țineți și mie banii ăștia? Aș fi mai fericită, dacă Seamus...

– La mine or să fie în siguranță, zise O'Reilly băgând banii în buzunar.

Ea îi zâmbi, își lăsă apoi capul într-o parte și zise:

– Sunteți liberi sâmbătă, domnilor doctori?

Barry spera să aibă ziua liberă. Voia să o vadă pe Patricia, dacă-l suna, sau s-ar fi întâlnit cu Jack dacă nu-l suna. Se uită spre O'Reilly.

– S-ar putea, zise el.

– O să dăm o mică petrecere de adio. Și am vrea să vă invităm pe amândoi.

– Ce părere ai, doctore Laverty?

– Petrecerea o dăm aici, acasă, după-amiază, zise Maureen.

Barry își dădea seama după felul în care se uita femeia la O'Reilly că prezența doctorilor săi era foarte importantă pentru ea.

– Nu văd de ce n-am veni, zise el.

Poate va reuși să mai fure o oră sau două după petrecere.

– Minunat, spuse Maureen.

– Am o idee, zise O'Reilly. Crezi că tu sau Seamus ați putea să faceți rost de cortul ăla al scoțienilor? Să fie, în caz că plouă? Cred că la mine-n grădină ar fi mai mult loc.

Maureen înflori.

– Nu v-ar deranja, domnule?

– Deloc. N-ai de unde să știi câți vin la petrecere.

– Seamus o să ia cortul cel mare, atunci. Îl montăm sâmbătă dimineață.

– Bine, spuse O'Reilly. O să avem nevoie și de niște haleală. Doamna Kinkaid o să se ocupe de asta. Și o să iau eu și câteva butoiașe de bere de la Rățușcă.

– Dar o să vă coste o avere.

– Nu, zise O'Reilly. Willy, barmanul, o să ia banii de la musafiri.

– Dar n-o să avem vreme să luăm o autorizație, zise Barry.

În Ulster, oricine voia sa vândă alcool într-un loc public care nu era însă certificat ca restaurant trebuia să ceară o autorizație temporară. De obicei dura cam o săptămână sau două până erau eliberate.

– Nu ne trebuie autorizație. N-o să vindem băutură... o să vindem apă la pahar, zise O'Reilly rânjind. Mare minune, apa asta. Nu-ți trebuie autorizație ca s-o vinzi și nimic nu te împiedică să oferi și o băutură din partea casei, pentru fiecare pahar de apă vândut. Ca să ne asigurăm că n-avem probleme, o să-l invităm și pe sergentul Mulligan. Dacă se-ncalcă vreo lege pe unde se distrează și el, ar fi nevoit să se aresteze singur.

Barry râse și râsul lui îl trezi pe Barry Fingal.

– Trebuie să văd de copil, zise Maureen. Ne vedem sâmbătă, domnilor doctori.

Spre ușurarea lui Barry, drumul spre ferma familiei Kennedy era uscat. Jeannie se juca în curte, aruncându-i bețe câinelui ei Border Collie.

– Bună ziua, doctore O'Reilly, zise ea, luând bățul din gura câinelui. Șezi, Tessie.

– Cum te mai simți, Jeannie? o-ntrebă O'Reilly, coborând din mașină.

– Mult mai bine acum, mulțumesc.

Barry îl urmă. Se vedea cu ochiul liber că fetița era alta decât cea pe care o cunoscuse în urmă cu trei săptămâni. Avea culoare în obraji și ochii îi erau luminoși. Slăbise puțin, dar având în vedere cât de bolnavă fusese, nici nu era de mirare, își zise el.

– E pe cale de vindecare, zise doamna Kennedy din ușa casei.

Părul îi era frumos pieptănat și strâns în coc.

– Tare-am fost îngrijorați pentru ea, dar doctorii de la spitalul de copii au fost foarte buni, zău că da. Era unu' tânăr, doctorul Mills. A zis că dacă dumneavoastră și domnu' doctor Laverty nu v-ați fi mișcat atât de repede...

Femeia înghiți în sec.

– Totul e bine când se termină cu bine, zise O'Reilly. Să stea la aer, să mănânce bine și-o să fie sănătoasă tun cât de curând. Numai bună de trimis la școală în septembrie.

– Lui Dermot o să-i pară rău că n-a fost acasă când ați venit, doctore, dar a plecat la treierat.

– Munca unui fermier nu se termină niciodată, zise O'Reilly. Ca și a doctorului.

Se duse la mașină și deschise portiera.

– Dacă n-aveți altă treabă sâmbătă după-masă, treceți pe la mine, că facem un mic chef pentru Seamus și Maureen Galvin. Pleacă în America în curând.

– Am să-l întreb pe dânsul, zise Bridget. Am s-aduc niște pâine cu stafide.

– Minunat.

Se așează la volan.

– Treci în mașină.

Barry se urcă în dreapta.

– Am avut noroc de data asta, zise O'Reilly, în vreme ce mașina se hurducăia prin hârtoape. Bridget ar fi murit dacă fetița nu-și revenea.

– Doamna Kennedy trebuie să fi fost destul de în vârstă când a născut-o.

O'Reilly intră pe strada principală și apăsă pe accelerație.

– Vechea poveste. Nu și-au permis să se căsătorească până n-a murit bătrânul Kennedy, care i-a lăsat fiului său moștenire ferma. Cred că Bridget avea patruzeci și doi de ani pe-atunci. I-a luat o grămadă de vreme să rămână însărcinată. Fetița aia e lumina ochilor ei.

O'Reilly se propti în claxon și trase de volan în același timp.

– Afurisiți de bicicliști. Dă-te la o parte!

Barry-și întoarse capul după nefericitul care se clătină, se opri și se aruncă în șanț, cu tot cu bicicletă.

– Ai lovit vreodată vreunul? întrebă el.

– Încă nu. Toți îmi cunosc mașina.

O'Reilly își luă ambele mâini de pe volan ca să-și aprindă pipa și spuse:

– Următoarea oprire e la familia Fotheringham.

– Doriți un ceai și niște gogoșele? întrebă doamna Fotheringham când O'Reilly și Barry se așezară în fotoliile acoperite cu cuverturi.

– Nu, mulțumim, spuse O'Reilly. Nu stăm decât un minut. Doctorul Laverty are ceva să vă spună.

Barry înghiți în sec.

– Am sunat la spital, să întreb de starea maiorului. Și-a recăpătat pe deplin cunoștința. E puțin anchilozat pe partea stângă. Vorbește cam nedeslușit. N-o să-și revină niciodată complet, mă tem, dar logoterapeuții și fizioterapeuții pot face minuni... în timp.

– Înțeleg. Pe fața ei nu se putea citi nimic. Poate că dacă ar fi ajuns la spital mai repede? întrebă ea, printre dinți.

Barry se uită la O'Reilly care își examina unghiile. N-avea să primească nici un fel de ajutor din acea direcție. Trase aer în piept.

– Da. Ar fi putut fi ceva mai bine dacă mi-aș fi dat seama ce se întâmplă cu el de vineri.

Barry se întrebă dacă nu cumva cei de la spital îi băgaseră în cap îndoiala.

– Am crezut că e doar un spasm muscular al gâtului.

– Dar v-ați înșelat, nu-i așa?

– Da, doamnă Fotheringham, m-am înșelat.

– Mă bucur că recunoști asta, tinere.

– Hm, mormăi O'Reilly, știți, doamnă Fotheringham, eu nu cred că m-aș fi descurcat mai bine. Vineri nu prea aveai ce vedea.

Ea pufni zgomotos.

– Desigur, voi, doctorii, întotdeauna vă luați partea unul altuia. Am avut timp să mă gândesc la ce s-a întâmplat, zise ea, ridicându-se, și am decis ca eu și soțul meu să ne schimbăm medicul.

– Asta este alegerea dumneavoastră, desigur, doamnă Fotheringam. Am auzit că dr. Bowman din Kinnegar e foarte bun.

Tonul lui O'Reilly era foarte calm.

– În acest caz – zise ea traversând camera și deschizând larg ușa – poate că sunteți atât de bun să ne transferați fișele medicale la dânsul.

– Cu plăcere.

Barry, cu capul plecat, o luă încet spre hol.

– Îmi pare rău.

– Părerile dumitale de rău n-or să-mi vindece bărbatul. Acum...?

– O zi bună, doamnă Fotheringham, zise O'Reilly, din prag.

Barry merse spre poartă, o deschise ca să poată trece mașina, o închise și se urcă pe locul din dreapta.

– Nu pune la inimă, zise O'Reilly. E supărată și furioasă.

– Are și de ce, zise Barry. Aș fi putut să...

– N u începe iar. Ai diagnosticat-o corect pe Cissie Sloan. Noi doi am avut grijă de Jeannie Kennedy și l-am repus în drepturi pe bătrânul Sonny.

Viră strâns la stânga.

– E adevărat că ai fi putut fi mai atent cu maiorul, dar pentru fiecare doamnă Fotheringham, pentru fiecare Bertie Bishop există câte o Cissie, o Jeannie, o Maureen Galvin sau... o Maggie care face ca toată zbaterea noastră să aibă un rost.

Câteva minute mai târziu, trase mașina lângă căsuța lui Maggie MacCorkle.

– Haide să-i spunem lui Maggie despre Sonny.

Câinii ieșiră pe ușa din față și făcură roată în jurul mașinii. Maggie își croi drum printre ei și Barry observă că purta panseluțe proaspete la pălărie.

– Ați venit la țanc, domnilor doctori. Tocmai s-a fiert apa din ceainic.

– Grozav, zise O'Reilly, o ceașcă de ceai e exact ce-mi trebuia.

– Zât de-aci, generale Montgomery, ușui Maggie pisica roșcată de pe unul dintre scaune. Luați loc, dom' doctor, aprindeți-vă pipa.

Își făcu de lucru pe lângă aragaz, încălzind ceainicul, aruncând apa fiartă, punând în filtru frunze de ceai dintr-o cutiuță metalică decorată cu o imagine de la încoronarea reginei Elisabeta a II-a, pictată pe o parte.

Puse din nou apa la fiert.

– Mă bucur că ați venit, zise ea. Am rămas fără pastiluțele alea și iar au început durerile alea de cap cu ecscen... cum i-ați zis dumneavoastră, data trecută, zău. Nu cumva mai aveți niște tablete la dumneavoastră?

O'Reilly clătină din cap.

– Mă tem că nu, Maggie. Durerile de cap excentrice sunt o pacoste. Nu poți să vii la cabinet mâine? Oricum voiam să te mai consult puțin înainte să-ți mai dau alte pastile. Numai așa, ca să fim siguri că e totul în regulă.

Barry zâmbi. Nu era singurul doctor din Ballybucklebo care avea să ia în serios orice durere de cap de-acum înainte.

– Am să trec, zise ea, turnând ceai în trei căni. Lapte și zahăr?

– Doar lapte, zise Barry.

O'Reilly făcuse semn că vrea și lapte și zahăr.

– Noi am trecut pe-aici să-ți spunem ce mai face Sonny, zise O'Reilly. Îl externează sâmbătă.

– V-am zis eu, spuse Maggie, p-ăsta trebuie să-l împuște ca să moară. Asta înseamnă că poate să-și ia câinii înapoi.

– Nu chiar, zise O'Reilly. O să meargă la Bangor, în convalescență, până se termină reparația la acoperiș.

Maggie sări în picioare.

– Până când ce?

Făcuse ochii mari.

– Până când i se repară acoperișul. Consilierul Bishop mi-a zis că s-a răzgândit.

– Maică Precistă! Ticălosul ăla de Bertie Bishop?

– Așa e, Maggie, zise Barry. Pe cuvânt.

– Mda, zise O'Reilly. O să mă duc la spital sâmbătă. Îl duc eu la Bangor, dar mai întâi avem o mică petrecere la mine acasă. E petrecerea de rămas-bun pentru

familia Galvin, care pleacă-n America. Sonny o să fie în stare destul de bună să stea și el puțin la petrecere. N-ai vrea să treci și tu și să-i zici de acoperiș?

Barry văzu cum obrajii palizi ai lui Maggie începură să se îmbujoreze.

– Fugiți de-aci, dom' doctor, zise ea. El și cu mine abia dacă ne băgăm în seamă.

– Știu, zise O'Reilly. Dar ultima oară când l-am văzut, Sonny mi-a zis c-ar vrea să schimbe o vorbuliță cu tine... să-ți mulțumească pentru că ai avut grijă de câinii lui.

– Asta ar fi politicos din partea lui, ce-i drept.

– Deci, vii?

– Da, o să trec și eu, zise ea. Și dacă vin, o să fac și o prăjitură cu prune.

Și-acum, toți oamenii buni să vină să petreacă

O'Reilly plecase la Belfast să-l ia pe Sonny. Barry căscă și își roti umerii. Joi și vineri fuseseră două zile îngrozitoare. Veniseră valuri de pacienți și, cu o seară în urmă, avusese loc un accident îngrozitor. Doi bărbați cu oase rupte și răni minore avuseseră nevoie de morfină, atele și suturi înainte să fie trimiși la Spitalul Regal. Abia la patru dimineața se băgaseră în pat, el și O'Reilly. Ar mai fi dormit puțin, dar fusese trezit de zgomotele făcute de Seamus și de oamenii lui, care montau cortul cel mare în grădină.

Barry oftă, își luă farfuria și tacâmurile și le duse în bucătărie. Poate că oboseala îl făcea să se simtă și mai dezamăgit. I se părea că sfatul lui Jack de a aștepta să îl sune Patricia nu fusese foarte inspirat. Nu primise nici un semn de viață din partea ei și trecuseră deja opt zile.

Kinky se ridică din fața cuptorului.

– Lasă vasele în chiuvetă. Mă ocup eu de ele, zău, zise ea. E o zi mare pentru prostime.

– Probabil, zise Barry, punând farfuriile în chiuvetă. Nu prea am chef de petreceri.

Kinky îl privi pe furiș.

– Nu că ar fi treaba mea, doctore Laverty, dar... cine ți-a înecat corăbiile? Fetișcana aia drăguță?

Barry se întrebă cum de-l citise atât de ușor.

– Mda, recunoscu el. Mi-a zis că nu vrea să se implice prea mult într-o relație cu mine.

Kinky țâțâi...

– Prostuța. Dacă nu dăruiești, nici nu primești. Am învățat asta pe pielea mea, zău.

Barry se întrebă ce păţise doamna Kinkaid.

– Ai fost măritată şi dumneata, Kinky, nu-i aşa?

Ea încuviinţă, solemnă.

– Am fost şi a fost grozav. Dar l-am pierdut pe dânsul. Aveam doar optsprezece ani. Era pescar, în Cork. S-a pierdut pe mare şi eu m-am pierdut pe ţărm. A fost ca şi cum aş fi murit pe jumătate. Dar viaţa merge mai departe.

Se duse la bufet, de unde luă un sucitor; cu mişcări îndelungi şi sigure, începu să îndrepte un boţ de aluat.

– Am crezut c-o să văd lumea, chicoti ea. A fost un pas uriaş pentru mine să mă mut din Cork în ţinutul Down, înainte de război. Aşa că m-am angajat la doctorul Flanagan, de-aici... Numai până îmi reveneam puţin.

– Şi n-ai mai plecat?

– N-am mai întâlnit alt bărbat ca Paudeen al meu... După vreun an sau doi în care mi-am plâns de milă, am început să-mi caut alt bărbat, dar n-am găsit nici unul ca el.

Presără făină pe foaia de-acum întinsă. Barry se gândi că la fel se simţea şi el după Patricia, dar măcar Kinky făcuse un efort după ce devenise văduvă.

– Eşti mulţumită aici, Kinky?

– Da. Am dus-o bine, zău. Nu mă plâng, dar mă doare să văd un om tânăr jelind.

– E o prostie, nu-i aşa?

Kinky zâmbi.

– Sigur că sunt şi momente în care inima îi porunceşte capului. Ziarul e în hol. De ce nu te duci matale sus în camera de zi? E mai linişte acolo. Te chem eu dacă vine vreun pacient. Şi, cine ştie, până la urmă, poate se rezolvă... Ştii ce-nseamnă „fey", doctore Laverty?

– Clarviziunea? Darul? E doar o superstiţie.

– N-ai decât să crezi asta, dacă aşa-ţi place, domnule, dar să ştii că lucrurile au să se îndrepte.

În ciuda pregătirii sale ştiinţifice, Barry simţi că i se ridică părul de pe ceafă.

– Eşti sigură?

Kinky întindea carne de cârnaţi pe foaia de aluat. Degetele ei mari rulau foaia, ca să nu se împrăştie umplutura.

– Du-te sus şi citeşte-ţi ziarul.

Se uită lung la ea, dar Kinky nu-i mai acordă nici o atenţie, era prea absorbită de îndeletnicirea ei.

– Bine, Kinky, zise el, ştiind că discuţia era încheiată.

Își luă ziarul și se duse sus. Se apucă de careul de cuvinte încrucișate, dar mintea îi tot fugea la ce spusese Kinky.

Știi, Barry Laverty, își spuse el, doar pentru că O'Reilly le-a întors spatele femeilor nu-nseamnă că și tu trebuie să faci la fel. Poate n-ai să mai întâlnești pe nimeni ca Patricia, dar de ce să nu faci ce-a făcut Kinky și să mai încerci o dată? Trebuie să fi fost îngrozitor pentru ea să rămână văduvă atât de tânără. Oamenii de la țară credeau că moartea unei persoane iubite poate să-ți dea darul clarviziunii. Oare Kinky avea darul ăsta? Era clarvăzătoare? Asta era o întrebare dificilă.

Se frecă la ochi, se întinse, se lăsă pe spate în fotoliu și ațipi.

Barry își încreți nasul. Ceva îi gâdila nările. Percepea vag o adiere ușoară și un zgomot monoton. Pe piept simțea o greutate. Își deschise ochii. Lady Macbeth se cocoțase pe pieptul lui. O mângâie pe cap și-o întrebă:

– Cât e ceasul?

Se uită la ceasul de la mână. Dumnezeule mare! Era două fără un sfert. Căscă și se întinse, iar Lady Macbeth sări pe podea, deranjată de mișcările lui. Cu pisica după el, Barry coborî scările și intră în bucătărie, unde Kinky punea niște farfurii cu sandviciuri pe o tavă.

– S-a întors doctorul O'Reilly? întrebă el.

Kinky făcu semn că nu și-l plesni peste mână când vru să fure un sandvici.

– Ia mâna! Sunt pentru musafiri. Ți-am lăsat o farfurie pe etajeră pentru matale, zău.

Îi arătă o farfurie cu sandviciuri și rulouri cu cârnați.

– Mulțumesc, Kinky, zise Barry și se servi.

Ea ridică tava.

– Ar trebui să duc astea afară.

Îi ținu ușa deschisă. Kinky, împovărată de greutatea tăvii, ieși în grădină. Cu coada pe sus, Lady Macbeth se strecură printre ei. Barry era curios să vadă ce pregătiri făcuseră oamenii, așa că se luă după Kinky și tava ei și se trezi în plin soare. Cortul era montat în stânga grădinii, aproape de casă. Willy, barmanul, era gata de acțiune, în spatele unei mese pliante ce ocupa aproape tot zidul din spate. Pahare de bere, de whisky și de vin erau aliniate pe rafturi. Pe laturile cortului uriaș erau puse mai multe mese, pline de platouri cu sandviciuri și brânzeturi, rulouri cu cârnați și pâine cu stafide, o bucată mare de șuncă și un picior de miel afumat. Kinky își lăsă jos povara.

Se întoarse apoi spre Barry.

– Eu zic că-s de ajuns, zău.

– De ajuns? E destulă mâncare pentru cinci mii de oameni. Ai făcut o treabă extraordinară.

Kinky zâmbi.

– Or să năvălească aici ca lăcustele în câteva ore și trebuie să mă asigur că nu rămâne nimeni flămând. Mai am de adus o farfurie.

O șterse, iar Barry ieși și el din cort. Rânduri întregi de scaune pliante erau aliniate de la intrarea în cort până la zidul din spate. Între casă, scaune și cort rămăsese un spațiu mare, liber. Observă ceva la celălalt capăt al grădinii, lângă cușca lui Arthur, sub castan. O formă neregulată, acoperită cu o prelată.

– Ai idee ce e aia, Willy?

Barmanul se opri din lustruitul unui pahar.

– Habar n-am, dar să nu te duci acolo, doctore. A adus-o Seamus Galvin. E o surpriză pentru doctorul O'Reilly.

– A, zise Barry aproape împiedicându-se de una din sfori. Zbătându-se să-și țină echilibrul, simți că sare cineva pe el, de la spate.

– Ham, zise Arthur fericit, apucându-i coapsa cu ambele labe din față.

– Marș, Arthur. Șezi, nătărăule ce ești.

Arthur se trânti pe iarbă, cu limba scoasă de-un cot.

– Așa mai merge, zise Barry. Stai acolo, cuminte!

Se întoarse și o luă spre casă. În urma lui auzi un zgomot făcut parcă de un cuib întreg de vipere, urmat de un schelălăit brusc. Barry se răsuci pe călcâie. Lady Macbeth, cu spatele arcuit și coada înfoiată, cu pupilele complet dilatate în ciuda luminii puternice a soarelui, se pregătea să atace pentru a doua oară nasul lui Arthur Guinness. Laba ei cu ghearele scoase fulgeră prin aer într-o mișcare bruscă în urma căreia nasul lui Arthur fu găurit și sângele începu să-i țâșnească. Arthur își băgă coada între picioare și se târî în coteț.

– Grea viața, Arthur, zise Barry și auzi poarta din spate scârțâind.

Se întoarse și văzu oaspeții de onoare: Seamus, Maureen și Barry Fingal Galvin, pus într-un landou ce fusese foarte la modă printre bonele copiilor celor din clasa de sus, pe vremea reginei Victoria.

– Ziua bună, domnule, îl salută Seamus, ducând-și mâna la chipiu.

– Seamus. Maureen... Barry se apropie de landou. Ce mai face Barry Fingal?

– Foarte bine, zău că da, zise Maureen, privind landoul uriaș cu multă dragoste în ochii ei verzi. Crește ca din apă.

– Ia te uită, zise Seamus, cu ochii la bunătățile din cort. O să fie un ospăț demn de un rege.

– Pot să te servesc cu ceva, Maureen? întrebă Barry.

– Mă ocup eu, zise Seamus, umezindu-și buzele cu vârful limbii.

Maureen se așează pe primul scaun de grădină și-și îndreptă pălăria cu o mână, în vreme ce ținea cărucul cu cealaltă. Bebelușul gângurea fericit.

– Ce zi minunată pentru o petrecere, zise ea. Dânsul unde-i?

Ca și cum cuvintele ei l-ar fi invocat pe doctorul Fingal Flahertie O'Reilly, marele Rover intră pe aleea din spate și se opri cu zgomot. O'Reilly deschise ușa din dreapta și îl ajută pe Sonny să coboare. Barry deschise poarta.

– Cum te simți, Sonny? întrebă el, în vreme ce O'Reilly îl conducea pe bătrân în grădină.

Părul grizonant al lui Sonny era atent pieptănat și obrajii scofâlciți nu-i mai erau așa vineți ca de obicei.

– Mă simt foarte bine, mulțumesc de-ntrebare, domnule, zise Sonny.

– Ai să te simți și mai bine după ce te așezi, zise O'Reilly, ajutându-l să se așeze pe un scaun lângă Maureen. Ai cunoscut-o pe doamna Galvin?

– N-am avut plăcerea, zise Sonny, dând să se ridice.

O'Reilly puse o mână pe umărul lui Sonny.

– Stai jos. Încă nu ți-ai recăpătat pe deplin puterile.

Barry zâmbi văzând galanteria bătrânului.

– Ziua bună, dom' doctor, răsări Seamus Galvin, ducând un pahar cu limonadă pe o farfurie plină cu sandviciuri într-o mână și un pahar de bere pe jumătate gol în cealaltă. Poftim, drăguțo.

Îi dădu farfuria lui Maureen.

– N-am apucat să vă mulțumesc cum se cuvine, doctore O'Reilly, că i-ați convins pe oamenii aia din Belfast să ia rațele-balansoar. Pot să vă fac cinste c-un pahar?

– Nu, zise O'Reilly, rânjind cu toți dinții. Mi-e o sete de parcă aș fi deșertul Sahara. Poți să-mi faci cinste cu două pahare.

O luă spre cort cu Seamus, se întoarse și-i spuse lui Barry:

– Ai tu grijă de Sonny?

Barry făcu semn că da.

– Pot să-ți aduc ceva, Sonny?

– O bucățică din șunca aia mi-ar pica tare bine și credeți că aș putea să beau și-un păhărel de bere?

– Desigur, zise Barry, ți le aduc eu.

Până se-ntoarse cu paharul și farfuria lui Sonny, grădina se umpluse deja. Sosiseră femei îmbrăcate în hainele lor cele mai bune de duminică și Barry trebui să facă slalom printre grupurile de bărbați, printre care îi recunoscu pe scoțienii din

Ballybucklebo. Domnul Coffin, cu nasul roşu strălucindu-i în soare, era adâncit în conversaţie cu sergentul Mulligan, îmbrăcat în haine civile.

– A fost destul de deranjant, îl auzi Barry pe domnul Coffin spunând. Când groparul a aruncat prima lopată de pământ pe sicriu, a dezgolit un craniu din grămada de pământ care fusese scoasă din groapă.

Clătină greoi din cap.

– Fusese un complot în familie, înţelegi?

– Un craniu? întrebă sergentul Mulligan, făcând ochii mari.

– Groparul a lovit craniul cu lopata. S-a rostogolit din grămadă direct în groapă şi s-a lovit de capacul de mahon al sicriului.

– Dumnezeule, tresări sergentul Mulligan.

– Ai zice ca oasele vechi se fărâmiţează, dar craniul ala a sărit de două ori şi pe urmă a rămas acolo. Toţi cei veniţi la înmormântare erau cu ochii pe el. Şi n-o să-ţi vină să crezi ce-a spus fratele mortului.

Barry văzu doar o urmă de zâmbet pe faţa cioclului.

– „Cred că asta e o bucată din mătuşa Bertha pe care am băgat-o aici în urmă cu zece ani. Se ţine bine, zău că da!" zice.

Pe faţa sergentului se citea perplexitatea.

– Îţi baţi joc de mine?

– Nu, e perfect adevărat.

Domnul Coffin reuşi să scoată un chicotit înfundat.

Doamne, zise Barry, poate că până la urmă fiertura aia sugerată de O'Reilly, ceaiul de iarba Sfântului Ion, chiar a reuşit să-l înveselească pe lugubrul domn Coffin.

Când zgomotul vocilor şi râsetele deveniră din ce în ce mai pregnante, cineva îl bătu pe umăr. Se-ntoarse şi dădu peste faţa zâmbitoare a lui Jack Mills.

– Ce croşetezi, Barry? întrebă Jack.

– Ce naiba cauţi aici?

– Şefu' tău a fost azi la Spitalul Regal. Se distra de minune cu Sir Donald Cromie. Eram şi eu pe-acolo şi ni s-au făcut prezentările. Se pare că O'Reilly m-a văzut jucând rugby pentru Ulster. M-a întrebat dacă-s Jack Mills al tău şi a zis să vin şi eu la petrecere.

– Sunt încântat, zise Barry. Haide, atunci, să bem ceva.

Jack începu să-şi croiască drum spre cort. Se opri brusc.

– Dumnezeule mare! Asta cine mai e?

Barry trebui să se uite de două ori înainte s-o recunoască pe Maggie MacCorkle. Purta o fustă lungă până la glezne, dar în loc să fie neagră, ca de obicei,

de data asta era stacojie. Avea pe ea mai multe rânduri de jachete, toate încheiate doar la nasturele de sus. Erau de culori diferite și semănau cu glazura de pe un tort.

Ansamblul era completat de o pălărie de asemenea proporții, că ar fi putut face parte din recuzita piesei *My Fair Lady*. Și, ca de obicei, purta flori proaspete prinse în panglica pălăriei, de data asta, crini portocalii. Ducea o bocceluță într-o mână și pe Lady Macbeth la subraț.

– Poftiți, doctore Laverty, zise ea și-i puse în brațe mâța ce se zbătea. Duceți în casă mâța asta speriată. Nu-i plac mulțimile. Asta e o petrecere de Ballybucklebo și nici n-a început încă. Așa, zise ea, scuturându-și bocceluța, am să mă duc să pun prăjitura asta cu prune pe masa cu bunătăți. Mi-a zis cineva că țapul ăla bătrân de Sonny e aci. L-ați văzut pe undeva? întrebă, trecând în revistă mulțimea.

– E sub mărul ăla, zise Barry, arătând cu degetul.

– Bine, zise Maggie.

O'Reilly, cu o halbă de bere în mână, se uita bucuros la Jeannie Kennedy care se juca pe iarbă cu Colin Brown, pișăciosul, și cu viitoarea sa mireasă, Susan MacAfee.

– Vezi ce bine-i merge pacientei tale cu abces, doctore Mills?

– Abia dacă am recunoscut-o, zise Jack.

– Haide, îi zise O'Reilly lui Barry. Vreau să văd ce se-ntâmplă cu Maggie și Sonny.

Le făcu semn cu ochiul și-o luă prin iarbă. Barry îl urmă. Se ascunseră după măr, trăgând cu nerușinare cu urechea la ce vorbeau Sonny și Maggie.

– Trebuie să îți mulțumesc că ai avut grijă de câinii mei, domnișoară MacCorkle.

– A, pentru nimic. Am să-i țin până te-ntorci acasă, zău că da.

De unde stătea, Barry observă că Maggie și Sonny nu se priveau în ochi.

– Foarte generos din partea dumitale, zise Sonny, dregându-și vocea.

– Ești sigur că te simți bine?

Vocea lui Maggie era plină de îngrijorare.

– M-a gâdilat ceva pe gât. Vreo broscuță.

– Sper că e doar atât. Nici nu e de mirare că era să mori, dacă trăiești în mașina aia veche.

– Mie-mi ajunge. N-am de gând să-i plătesc mișelului de Bishop.

Zâmbetul știrb al lui Maggie era radios ca lumina soarelui ce strălucea printre frunze.

– Nici nu va trebui. Să-l plătești, adică.

Sonny se încruntă.

– De ce nu?

– Pentru că domnu' consilier Bishop s-a apucat să repare acoperișul ieri.

Ochii lui Sonny se măriră brusc.

– Nu-i dau nici un sfanț.

O'Reilly făcu un pas înainte.

– Nici nu va trebui, Sonny. S-a schimbat calimera. Bishop a venit pe la mine acu' câteva zile, să-mi spună că s-a răzgândit, îi părea rău că te-ai îmbolnăvit și mi-a zis că o să-ți repare acoperișul pe gratis.

– Nu știu ce să zic.

Sonny se uita când la O'Reilly, când la Maggie.

– Eu știu, zise Maggie, aplecându-se și pupându-l apăsat pe frunte. Și dacă mă mai ceri o dată, la fel de frumos ca acum atâția ani... Am să spun „da" așa cum se cuvine, când mă întreabă preotul, zău.

Sonny îi luă mâna lui Maggie cu degetele sale deformate de artrită și o duse la buze.

O'Reilly se întoarse spre Barry.

– Haide, zise el, cu voce joasă. Cred că porumbeii ăștia vor să fie lăsați singuri.

Barry îi făcu semn lui Jack și se îndreptară spre cort. Dintr-odată, se auzi un vaiet feroce. Barry se întoarse și-l văzu pe Seamus Galvin cu cimpoiul la subraț, cu obrajii umflați, bătând din picior ca să țină ritmul pe notele vii ale unei melodii. Arthur Guinness stătea la picioarele lui Seamus. Câinele își ținea capul întors într-un unghi aproape imposibil și cânta și el. Schelălăia pe un ton tremurat, care acum cobora, acum urca. Pe iarba dintre casă și cort, bărbații, acum fără haină, și femeile care-și lăsaseră cât colo pălăriile dansau un dans scoțian vioi.

– Isuse, zise O'Reilly, zici că-s la cursele de cai și începu să cânte cu o voce de bariton surprinzător de melodioasă. Și aici intră în arenă suflătorii și violoniștii, care se-ntrec în cântări. Iar dansatorii încep să joace pe margarete.

În vreme ce O'Reilly cânta, sergentul Mulligan, ceva mai puțin priceput decât ceilalți, se împiedică în cizme și căzu pe-o parte.

– Probabil a alunecat pe o margaretă mare, rânji O'Reilly. Cine mai bea o halbă?

– Eu, zise Jack.

Barry clătină din cap.

– Haide atunci, Mills, zise O'Reilly.

Aruncă o privire către câinele ce încă mai schelălăia.

– Arthur Guinness o să fie foarte însetat după atâta cântat. O să-l întreb pe Willy, barmanul, dacă n-are pe undeva vreo doză de Smithwick's.

Barry se ridică să vadă mai bine dansatorii.

– Aș putea să vă zic o vorbuliță, dom' doctor?

Barry se întoarse și dădu cu ochii de Donal Donnelly care-o ținea de mână pe Julie MacAteer.

– Eu și Julie voiam să vă mulțumim, dumneavoastră și domnului doctor O'Reilly.

Lui Barry îi pică falca.

– Nu-mi spune... începu el.

Donal roși până-n vârful firelor sale roșcate de păr.

– N-aveam bani să ne luăm, zise el, și Julie n-a vrut să zică la nimeni că io-s tatăl.

– Și, acum ce s-a schimbat?

Donal înghiți în sec.

– Am câștigat niște bani cu Bluebird. Nu era destul, dar Julie a primit și ea niște bani de la consilierul Bishop, compensație pentru concediere.

– Sunt convinsă că domnii doctori nu știu nimic despre asta, zise Julie cu un zâmbet șiret, privindu-l pe Barry drept în ochi.

– Habar n-am, răspunse Barry, ferindu-și privirea.

– Oricum, zise Donal, am o slujbă nouă acum. Lucrez pentru consilier la casa lui Sonny.

– Deci, vă căsătoriți, spuse Barry. Mă bucur. Și cred că și doctorul O'Reilly se va bucura. Iată-l. Mergeți și spuneți-i și lui.

Uneori, scopul scuză mijloacele, gândi el. Sonny și Maggie. Julie și Donal. Nici una dintre perechi nu ar fi azi împreună dacă nu ar fi încălcat O'Reilly de câteva ori regula confidențialității, cu complicitatea sa. Nici petrecerea asta nu s-ar fi ținut dacă O'Reilly nu l-ar fi obligat pe consilierul Bishop să cumpere rațele-balansoar ale lui Seamus Galvin.

Barry îi privi pe Donal și Julie, încă ținându-se de mână, mergând spre doctorul O'Reilly care îi puse o mână pe umăr lui Donal și tună vesel un: „Extraordinar!" care acoperi muzica.

Se întoarse înapoi spre bar, răspunzându-le la salut petrecăreților. Era plăcut să-și dea seama că fusese în sfârșit acceptat de cei din sat. O vioară începu să cânte. Cineva suflă într-un fluier. Un bărbat uriaș începu să bată într-un bodhran, toba irlandeză făcută din pergament întins pe un cadru rotund. Barry recunoscu melodia și începu să fredoneze.

– Vă mai dau un sherry, doctore? întrebă Willy.

– Nu. O să beau o bere.

– Așa vă vreau, zise Willy turnându-i un Guinness. Un șiling și șase pence pentru apă, vă rog, domnule, îi făcu el cu ochiul.

Barry plăti și se întoarse la soare.

Seamus Galvin luase bodhranul din mâinile proprietarului său și începu să bată cu furie. Conversația se stinse.

– Doamnelor și domnilor, urlă el. Doamnelor și domnilor!

Se clătină și rânji.

– Vreau să-l invit aici pe doctorul nostru, Fingal Flahertie O'Reilly, să ne cânte ceva.

Urale și încurajări se auziră din mulțime.

Barry se uită la O'Reilly și-l văzu prinzându-se de reverele hainei și cu capul dat pe spate:

– Sunt om liber, născut printre nomazi. N-am casă, sunt unul dintre nomazi. Merg pe drumuri și poteci, niciodată n-am vrut să m-așez.

Seamus Galvin ajunsese acum chiar lângă Barry.

– Dumneata urmezi, doctore.

– A, nu, zise Barry, încercând să se retragă. Eu nu, nu-s în stare să cânt.

– Nu contează. Ne mulțumim și c-o recitare. Ești om cu carte. Pun pariu că știi „Băiatu' ce stătea pe puntea-n flăcări".

– Căci zilele tale pe drumuri s-au sfârșit..., își încheie O'Reilly cântarea, într-un ropot de aplauze.

Seamus îl împinse pe Barry în mijlocul cercului.

– Faceți liniște, acum o să cânte celălalt doctor al nost'. Tânărul doctor Barry Laverty.

Barry se uită în jurul la fețele celor ce așteptau să-l audă cântând. Cissie Sloan îi zâmbi, ștergându-și fruntea cu o batistă.

– E cald azi, dom' doctor.

Dacă nu îi mai era frig, asta-nsemna că medicamentele pentru tiroidă începuseră să lucreze.

– Dă-i drumu', Laverty, strigă Jack și-și ridică paharul.

Cineva începu să cânte:

– Ce mai așteptăm? Ceee mai așteptăm?

Barry își ridică ambele mâini în aer.

– Bine, bine... *Atacul brigăzii ușoare*, anunță el și spre marea lui mirare, recită tot poemul fără să se încurce.

Când termină de recitat, aplauzele îl copleșiră. Barry se scăldă în bunăvoința mulțimii până-i șopti Kinky la ureche.

– Vino nițel, dom' doctor. A venit cineva să te vadă. În cabinet, domnule.

Barry se încruntă și o urmă pe Kinky în casă. Intră în hol, deschise ușa cabinetului și încremeni pe loc.

– Bună, Barry, zise Patricia. Credeam că ai să mă suni.

Barry deschise gura larg.

– Ai zis că mă suni.

Vocea îi era gravă, exact așa cum și-o amintea.

– Știu, zise el, încercând să se adune. Am crezut că încercai doar să fii politicoasă, să te desparți de mine într-un mod civilizat.

Ea clătină din cap, râzând și cu ochii-i migdalați.

– Nu. Am spus exact ceea ce gândeam: nu eram sigură că sunt pregătită să intru într-o relație serioasă.

– Aha.

– Și înainte să-ți vină vreo idee, nici acum nu sunt.

– Atunci de ce ești aici?

– Pentru că... zise ea, apropiindu-se de el și privindu-l în ochi. Ai tu ceva, Barry Laverty, ceva ce cred că mi-ar plăcea să cunosc mai îndeaproape. Și mi s-a părut că dacă tot nu-mi dai nici un telefon, e mai nimerit să vin eu să te caut.

El îi luă mâna.

– Mă bucur că ai venit.

Jack a avut dreptate, își spuse.

– Și ai ales cea mai bună zi dintre toate. Avem o mică petrecere aici.

– Nu mi-aș fi dat seama dacă nu-mi spuneai, zise ea zâmbind, în vreme ce sunetele cimpoaielor și un val de aplauze se auziră din spatele casei. Pot să vin și eu la petrecere?

– Într-un minut.

O trase lângă el și o sărută. O săruta acolo, în camera aceea care de trei săptămâni îi devenise atât de familiară ca și vechea lui cameră din casa părintească din Bangor. Și-ar fi putut la fel de bine să fie și pe Lună, așa de pierdut era în sărutul ei.

– Acum, zise ea, dezlipindu-se de el, cam fără suflare, cum rămâne cu petrecerea aia?

– Vino cu mine, zise el.

O luă iar de mână și o conduse la bucătărie, unde Kinky tocmai scotea o tavă cu plăcinte din cuptor.

– Doamnă Kinkaid, aș vrea să ți-o prezint pe Patricia Spence.

– Ne-am cunoscut la ușă, zise ea punând tava pe bufet și scoțându-și mănușile de bucătărie. Mă bucur să vă cunosc, domnișoară Spence. Acum am treabă, așa că dați-i drumul de-aici.

– Bine, zise Barry, îndreptându-se spre ușa din spate.

O privi pe Kinky, văzu ceva în ochii ei și știu că, indiferent dacă avusese ea o clarviziune sau nu, avusese dreptate tot timpul.

– Ce să-ți aduc de la bar, Patricia?

Nici nu-i acordă atenție lui Lady Macbeth care se strecurase pe lângă el afară, în grădină.

– O bere, te rog.

– Dacă reușim s-ajungem la bar, zise Barry, privind doi bărbați adânciți într-o discuție înflăcărată, chiar în fața lor.

O'Reilly apăru și-i apucă pe cei doi beligeranți de umăr. Urlă la ei:

– Măi, ticăloși proști ce sunteți, terminați cu cearta și dați-vă din drumul oamenilor ăstora înainte să moară toți de sete.

– Acesta este doctorul O'Reilly, îi spuse Barry Patriciei.

– Chiar așa de căpcăun e?

Barry clătină din cap. O'Reilly răcni:

– O halbă pentru Barry și... prietena ta ce bea?

– Nu erai tu la rând, se plânse omul care era cel mai în față la coadă.

O'Reilly se întoarse și-l fulgeră din priviri pe cel ce îndrăznise să se plângă, cu un foc în ochi, demn de miticul vasilisc.

– Scuze, dom' doctor, nu v-am recunoscut pe matale.

– Gradații au privilegii, răcni el. Acuma, Willy, două beri și... ce-i iau prietenei tale, Barry?

– O bere, țipă Barry.

O'Reilly apucă toate cele trei halbe și o luă spre Barry și Patricia.

– Poftiți, zise el, dându-le fiecăruia câte o halbă.

– Fingal, domnișoara este Patricia Spence.

O'Reilly îi zâmbi și-i întinse mâna.

– Mă bucur să vă cunosc, domnișoară Spence. Cum vă simțiți la petrecere?

– Foarte bine, zise ea.

– Îți zic eu, spuse O'Reilly, sorbind o jumătate de halbă dintr-o suflare, petrecerile sunt ca rachetele alea de le trimit americanii și rușii în spațiu. După ce s-au desprins de la sol, fie se clatină și explodează, fie trec de ionosferă, ajung în spațiu și se duc spre stele.

– Cred că se cheamă „viteză de desprindere", sări Barry în ajutor.

– Da, așa se cheamă, zise Patricia. Rachetele trebuie să atingă o viteză critică pentru a înfrânge atracția gravitațională.

– Patricia este inginer, explică Barry.

– Bravo ei, spuse O'Reilly. Viteză de desprindere, zici? Ultima oară când l-am văzut pe Seamus Galvin plutea, cu siguranță, dar bietul domn Coffin a fost învins de forța gravitației. A aterizat în grădina de legume.

– Credeam că e pionier, se miră Barry.

– Este, dar am impresia că sergentul Mulligan i-a cam botezat ceaiul un pic. S-a înveselit și restul mulțimii pare să se distreze de minune. Ia uită-te la ei.

Seamus Galvin și scoțienii din Ballybucklebo cântau de zor pentru câțiva dansatori. O jumătate de duzină de bărbați, cu brațele puse pe după umeri, își vedeau de dans pe melodia *Lungul drum spre Dublin.*

– Acum, Barry, până nu se-mbată Seamus prea tare, zise O'Reilly, cred că ar trebui să facem formalitățile. E petrecerea de adio a familiei Galvin care va pleca în America. Cineva trebuie să spună câteva cuvinte.

– Corect, zise Barry. Ce trebuie să fac eu?

– Ia-l pe prietenul tău Mills. Aduceți una din mesele alea mici din cort și lipiți-o de zidul casei.

Se uită lung la halba lui Barry.

– Și dă-mi mie halba aia, tu n-o să ai timp să bei.

Barry îl găsi pe Jack și luară pe sus o masă mică pe care o lipiră de zidul casei, pentru a improviza o mică tribună în fața rândului de scaune.

O'Reilly apăru, cu Kinky la braț. Ea și Patricia ocupară locurile de onoare, lângă Maureen și Barry Fingal Galvin, care era-n landoul său. Jeannie Kennedy și viitorii însurăței, Susan MacAfee și Colin Brown se așezară pe iarbă.

– N-ar vrea corala bărbătească din Ballybucklebo să ni se alăture? strigă O'Reilly.

Muzica și fluierăturile încetară, iar cântăreții o luară pe iarbă, spre scaune.

– Dă o fugă și-adu-l pe Seamus, te rog, Barry.

Barry ocoli dansatorii aparent neobosiți.

– Seamus, zise el, trăgându-l de mânecă. Seamus.

Seamus se opri din cântat și ridică sprânceana, întrebător.

– Doctorul O'Reilly ar vrea să se adune toată lumea.

– Da, domnule, chicoti Seamus. Mă ocup eu.

Cu colțul ochiului, Barry o văzu pe Lady Macbeth strecurându-se în cortul rămas gol. Apoi își făcu și el loc lângă cinstita adunare, așezată potrivit rangului, ce

aştepta cuminte. Acum, că muzica se oprise, nu se mai auzea decât un murmur uşor de conversaţie.

O'Reilly se urcă pe masa nesigură cu destul de multă greutate.

– Doamnelor şi domnilor, zise el. Ne-am adunat azi aici ca să ne luăm la revedere de la trei dintre cei mai iluştri cetăţeni din Ballybucklebo. Seamus şi Maureen şi micuţul Barry Fingal vor începe o viaţă nouă, în America.

– Seamus o să-şi ia de lucru? se auzi o voce din mulţime.

– Da, da, răspunse Seamus.

– Sfântă Precistă, continuă vocea, chiar se întâmplă minuni.

– Acuma, zise O'Reilly, ştiţi cu toţii că nu prea-mi place să vorbesc...

– Şi papa e presbiterian, strigă un bărbat.

– Ai grijă ce spui, Colin McCartney, spuse O'Reilly, sunt cu ochii pe tine.

– Şi câţi vezi, doctore? întrebă altcineva.

Când gălăgia încetă, O'Reilly continuă:

– Bine, mi-am meritat-o. Dar nu vreau decât să le urez drum bun Galvinilor şi o viaţă nouă minunată.

Îşi ridică paharul.

– Pentru familia Galvin!

– Pentru familia Galvin! răspunse mulţimea.

– Hai Seamus, zi două vorbe, strigă Donal Donnelly.

O'Reilly îi făcu semn lui Seamus.

– Treci aici sus.

Doctorul sări de pe masă.

– Aşa.

Trebuiră să-l ajute să se urce pe masă.

– Am mai zis io... şi-o să mai zic! Cei mai bun doctori din Irlanda! Cel mai bun sat din Irlanda. Cea mai bună ţară din toată lumea.

Seamus se înecă şi vocea îi pieri.

– Şi nu vreau să plec în America, zise el, plângând.

– Plecăm. Săptămâna viitoare, spuse hotărâtă Maureen. Doctorul O'Reilly ne ţine banii şi biletele sunt rezervate. Eu şi Barry Fingal plecăm oricum.

– Şi eu vin cu tine, drăguţo, zise Seamus în gura mare, trimiţându-i o bezea.

– Acum ai ceva de făcut, Seamus Galvin, zise Maureen, întinzându-i soţului ei un pachetel.

– Da, aşa e, aproape că uitasem.

Seamus ridică pachetelul deasupra capului.

– Ăsta-i pentru doctoru' Laverty.

Mulțimea aplaudă.

– Mare noroc aveți c-a venit să lucreze cu doctoru' O'Reilly.

– Să trăiască! strigă Cissie Sloan.

Barry știa că are pe față un zâmbet până la urechi, când se-ndreptă spre masă.

– Poftim, dom' doctor, zise Seamus, aplecându-se și înmânându-i darul lui Barry.

Barry rupse ambalajul. Înăuntru era o cutie de aluminiu. Când îi desfăcu capacul, văzu că înăuntru erau o mulțime de momeli de pescuit, împletite manual. I se puse un nod în gât și trase adânc aer în piept înainte să se-ntoarcă spre mulțime și să zică:

– Mulțumesc, Seamus, mulțumesc Maureen. Vă mulțumesc tuturor.

Se străduí să găsească altceva, mai potrivit, de spus, dar gândurile îi fură întrerupte de un lătrat gros și de un mieunat groaznic. Lady Macbeth trecu în goană, ca o ceață albă. Imediat în urma ei, galopa Arthur Guinness, izbindu-se de picioarele lui Barry și dărâmându-l peste ceainicul pus la fiert. Simți umezeala răspândindu-se în țesătura pantalonilor. N-ar fi Ballybucklebo, își zise el, dacă nemernicul ăsta de câine nu mi-ar distruge tot timpul pantalonii.

Îl simți pe O'Reilly trăgându-l de braț.

– Sus cu tine, fiule.

Barry se clătină pe picioare.

– Încă un lucru, zise Seamus. Acesta este simbolul eternei noastre recunoștințe pentru doctorul O'Reilly.

Sări de pe masă și se apropie de obiectul acoperit cu prelată.

– Aș vrea să-l dezvelească dânsul.

În vreme ce O'Reilly se îndrepta spre Seamus, Barry se apropie de Patricia. Ea începu să râdă când îi văzu pantalonii murdari.

– Cred că asta mi se pare cel mai interesant la tine, Barry. Pantalonii tăi. Nu te-am văzut decât o singură dată într-o pereche de pantaloni curați.

Se ridică în picioare și-l sărută.

– Poți să pleci de-aici în seara asta? Îți pregătesc ceva bun la cină.

Îi privi zâmbetul și citi în el o promisiune.

– Vin și dacă începe potopul, zise el. Și-am să-mi pun și o pereche de pantaloni curați.

Se-ntoarse la timp să-l audă pe Seamus spunând:

– Tre' să trageți de frânghia asta de-aci.

– De-asta? tună O'Reilly.

Prelata alunecă la pământ și de sub ea, răsări, în toată splendoarea, o rață-ba-

lansoar, înaltă de un metru și lată tot cam pe-atât, cu capul verde și-un cioc galben strălucitor în soarele în amurg, cu o șa maro pictată pe spinarea-i bej.

– Preasfântă Născătoare de Dumnezeu! zise O'Reilly, la fel de mirat ca și restul mulțimii. E nemaipomenit de frumoasă, Seamus.

Traversă gazonul, o ridică pe Jeannie și o așeză în șa. Jeannie începu să se legene, râzând și făcându-le cu mâna celorlalți copii care se-așezaseră la coadă și-așteptau, zgomotoși, să le vină rândul.

– Vedeți? zise Seamus. V-am zis eu c-or să fie înnebuniți copiii după ele.

– S-ar putea să ai dreptate, zise gânditor O'Reilly.

– Oricine ar fi cel ce le-a cumpărat, o să facă avere.

Barry înțelegea perfect de ce nasul lui O'Reilly începuse să se albească. Se întreba dacă nu cumva e cam nepotrivit momentul, dar o lăsă pe Patricia într-o parte și se apropie de O'Reilly.

– Fingal? Bănuiesc că nu s-ar putea să...

– ...Îți iei liber în seara asta? zise O'Reilly privind-o fix pe Patricia. Ia-mi o bere și-ți dau liber.

– S-a făcut!

Barry se duse spre cort, înainte să se facă iar coadă la bar. Simți mâna lui O'Reilly pe umăr și se întoarse.

– Ia-ți liber și mâine. Mă descurc și fără tine. Deși mi-ar plăcea să rămâi aici pe termen lung... ca asistent la început... peste vreun an te fac partener.

Barry îl privi pe uriaș în ochii lui căprui și spuse:

– Trebuie să mă gândesc puțin la asta, Fingal. Dar să știi că e posibil să rămân.

– Gândește-te, zise O'Reilly, dar acu' fii băiat bun și ia-mi o bere... Și-adu și un Smithwick's pentru Arthur.

Barry se așeză la coadă, cu ochii la Patricia care se adâncise în conversație cu O'Reilly. Soarele îi strălucea în păr.

– Hm. Dom' doctor? zise Donal Donnelly. Știu că probabil vă gândeați la ceva important... dar coada s-a mișcat puțin.

Barry făcu un pas înainte. Ceva important? Nimic nu era mai important pentru el în acel moment, decât Patricia.

– Deci, domnule, zise Donal, tocmai mi-aminteam de ziua aia când m-ați întrebat pe unde s-o luați spre Ballybucklebo. Mai știți?

– Da, sigur.

Chiar își amintea. Orzul sălbatic, cercelușii, ciocârlia, vaca bălțată, emoțiile pe care le avusese în privința interviului.

Donal spuse:

– Sunteți pe-aci de destulă vreme, de-acuma, domnule. Cum vă place la Ballybucklebo?

– Îmi place, zise Barry, fără ezitare.

Se gândi la sătucul liniștit, cu stâlpul lui de Arminden, crâșma și căsuțele de pe malul lacului Belfast și desigur, la locuitorii lui: Kinky, Donal, Julie MacAteer, Jeannie Kennedy, familia Galvin, Maggie și Sonny.

Barry fu distras de râsetele lui O'Reilly, tunând în liniștea serii de vară de Ulster. Doctorul Fingal Flahertie O'Reilly o fi fost el ciudat ca două picioare stângi, dar Barry știa că dacă vreodată în viață s-ar fi îmbolnăvit, n-ar fi vrut să fie îngrijit de nimeni altcineva.

Le zâmbi lui O'Reilly și Patriciei și-și șopti:

– Nu cred că „îmi place" e bine spus. Iubesc locul ăsta.

Și doctorul Barry Laverty știu că acesta era adevărul.

PATRICK TAYLOR

Cum v-ați început cariera medicală?

Mi-am terminat studiile la Belfast în 1964 și, după ce am petrecut un an ca intern, am învățat anatomie în timp ce lucram în weekenduri și în vacanțe ca medic suplinitor în dispensare sătești, ca să mă întrețin. Am îndrăgit profesia de medic generalist și am candidat pentru obținerea unui post în Anglia. Din păcate, aveau nevoie de cineva cu experiență în obstetrică, așa încât m-am dus la Glasgow, ca să capăt experiență. Am fost fascinat de obstetrică și, ca urmare, m-am întors în Irlanda, unde m-am specializat în obstetrică și ginecolgie. Am continuat să-mi câștig existența ca medic generalist rural – aceia au fost anii care mi-au inspirat *Doctor de țară în Irlanda*.

Așadar, se poate spune că multe dintre personaje sunt de fapt reale?

Sunt fapte reale pe care le-am înfrumusețat. Toate personajele mele sunt precum rețetele doamnei Kinkaid: amesteci un praf de ceva cu o linguriță de altceva și, cu puțin noroc, obții o persoană compusă din frânturi de-ale multora.

Mantra dr. Fingal O'Reilly este: „Nu-i lăsa niciodată pe pacienți să te-ncalece." V-ați aflat vreodată într-o astfel de situație?

De curând, o pacientă mi-a aruncat în față copia unei lucrări de cercetare, găsită pe internet; m-a întrebat dacă sunt la curent cu lucrarea respectivă și, dacă nu, de ce? Am invitat-o să citească numele autorului. Era al meu.

Cum era traiul în Irlanda de Nord, în timpul conflictului?

Însângerat. Închipuiți-vă un medic ginecolog care se întoarce la spital după un weekend liber și nu găsește nici o femeie în salonul său cu 30 de paturi. Pacientele fuseseră victime ale exploziei unei bombe.

De aceea ați plecat în Canada, în 1970?

Da, aveam o fetiță și nu voiam ca ea să crească în atmosfera conflictului, ce părea că nu se va sfârși niciodată. Fiica noastră avea doi ani când am plecat și treizeci de ani, când s-a declarat încetarea focului.

Vă este dor de Irlanda?

Îmi e dor de Irlanda pe care o cunosc, de aceea încerc să o recompun. Era un loc mai pașnic, mai liniștit decât este acum.

Peisajul din Ulster este cu adevărat idilic în carte – iar mâncarea pare delicioasă. Vă e dor de toate acestea?

Mi-e într-adevăr dor de peisaj, mai ales de Strangford Lough, locul în care, în copilărie, mergeam la vânătoare de rațe și îmi căutam liniștea în momente în care viața era prea agitată. Dar peisajul de aici, din Columbia Britanică, este impresionant. Nu-mi este dor de mâncarea delicioasă, căci soția mea, provenită tot din Ulster, este o bucătăreasă nemaipomenită.

Care este felul de mâncare preferat?

În primul rând, sunt un adept al mâncării preparate la tigaie, cum ar fi un mic dejun compus din cârnați, șuncă, ouă, budincă, ciuperci și, alături, *barmbrack* (*n.tr.* pâine tradițională irlandeză)...

Vă place să navigați. Ce variantă preferați?

Cursele offshore erau o adevărată provocare – cum a fost, de pildă, cea între Victoria și Maui. Participam ca navigator. Acum, mă bucur de croaziere inshore, pe iahtul meu.

Cum vă relaxați ca pensionar, între perioadele în care scrieți?

Pe insula unde locuiesc există o cârciumioară primitoare. În fiecare zi, după ce îmi termin lucrul, pe la ora trei după-amiaza, fac o plimbare la vale până acolo, unde mă întâlnesc cu același grup și purtăm conversații plăcute. Pe urmă, fac plimbarea în sens invers, urc dealul către casă. Mișcarea compensează caloriile adunate din bere și mă împiedică să devin prea înalt pe lățime!